

ஐலப்பிரளயத்திற்கு முந்திய காலம், கி.மு. 4004-2348

படைப்பில் இருந்து ஐலப்பிரளயம் வரை
ஆதி. 1:1-8:13

அறிமுகம்: ஆதியாகம புத்தகம்.—ஆதியாகமம் (சந்ததி, தொடக்கம்) என்பது “தொடக்கங்களின்” புத்தகமாக உள்ளது. ஆதி. 1:1 எல்லாவற்றின் தொடக்கத்தைக் கொடுக்கின்றது. “வம்ச வரலாறு” என்ற சொற்றொடர் பின்வரும் பத்து இடங்களில் உள்ளது: “வானமும் பூமியும் சிருஷ்டிக்கப் பட்ட வரலாறு;” ஆதி. 2:4; “ஆதாமின்,” 5:1; “நோவாவின்,” 6:9; “நோவாவின் புதல்வர்களின்,” 10:1; “சேமின்,” 11:10; “தேராகுவின்,” 11:27; “இஸ்மவேலின்,” 25:12; “ஈசாக்கின்,” 25:19; “ஏசாவின்,” 36:1; “யாக்கோபின்,” 37:2. இந்தச் சொல் வழக்கை அடிக்கடி பயன்படுத்திய தென்பது ஏதோ தற்செயலானதல்ல. எழுத்தாளர், வரலாற்றின் தொடக்கங்களை உணர்வுடன் கையாளுகின்றார். வேதாகமத்தின் முதல் புத்தகத்தினுடைய இந்தப் பண்பானது தொடக்கத்தில் கவனத்தைக் கவர்ந்தது, மற்றும் இது தக்க வகையில் “ஆதியாகமம்” என்று அழைக்கப்பட்டது.

1. அண்டத்தின் தொடக்கம் (ஆதி. 1:1).—அ. பிரச்சனை விவரிக்கப் பட்டது.—இரும்புப் பாளம்/கம்பி ஒன்று கொடுக்கப்பட்டால், நாம் அதிலிருந்து சுத்தியல்கள், கத்தரிக்கோல்கள், ஊசிகள், கடிகாரச் சுருள் கம்பிகள், முதலியவற்றைச் செய்ய முடியும். அது படைப்பாய் இருப்பதில்லை; அது உருமாற்றமாய் உள்ளது. இரும்பு எங்கிருக்கிறது? யார் அதை உருவாக்கியது? இங்கு ஒரு அண்டம் உள்ளது: சூரியன், விண்மீன்கள், கடல்கள், பல தரப்பட்ட பக்கங்களுடைய வாழ்வு. உருமாற்றம் பற்றியல்ல ஆனால் தொடக்கம் பற்றியே ஆதாரக் கேள்வி உள்ளது.

ஆ. பிரச்சனை தீர்க்கப்பட்டது.—பல காலங்களாக இந்தப் பிரச்சனையின் மீது காரண அறிவு செயல்பட்டது,¹ “நித்தியமானது”; “தானாகவே ஏற்படுத்தப்பட்டது”; “தற்செயலானது”; போன்றவை அளிக்கப்பட்ட தீர்வுகளாய் இருந்தன. பிற தீர்வுகள் முழுமையான பல தெய்வக் கோட்பாட்டுடன் சித்தரிப்புக் கலையப் பெற்றன. அபிப்பிராயங்களின் இந்தக் குழப்பத்திற்கு மத்தியில், நமது எழுத்தாளர், தற்செயலானது எதுவும் இருப்பதில்லை;

தானாகவே எதுவும் ஏற்படுத்தப்பட்டதில்லை; ஒவ்வொரு விளைவுக்கும் தகுந்த காரணம் இருக்க வேண்டும்; என்று தெளிவாய்க் காண்கின்றார். ஏவப்பட்ட அவரது எழுதுகோலில் இருந்து வந்த ஒரு வார்த்தையானது இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கிறது; “ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தார்.”² தேவன் என்பது முடிவாயிருக்கிறது. தந்த தேவனை, மற்ற யாவும் பின் தொடருகின்றன. “அவர் சொல்ல ஆகும், அவர் கட்டளையிட நிற்கும்” (சங். 33:9).

இ. காலம்.—“ஆதியிலே.” அறிவியலானது சுற்றறிந்த வகையில் பல இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. ஆதியாகமமோ, “ஆதியிலே” என்று மட்டும் கூறுகின்றது.

2. ஒழுங்கமைவின் தொடக்கம் (ஆதி. 1:2-2:3).—படைப்பு பற்றிய பதிவேடானது (அ) ஒரு மிக முந்திய பெருங்குழப்பம், “ஒழுங்கின்மையும், வெறுமையும்”; (ஆ) ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட சக்தி; “தேவ ஆவியானவர் ஜலத்தின்மேல் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தார்”³; (இ) அடுத்தடுத்து வந்த ஆறு நாட்கள் என்பவற்றைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. (1) வெளிச்சத்தின் தொடக்கம். லேப்லாஸ் என்பவர் நெபுலார் கருதுகோளை எழுதியவராவார். அது தொடக்கத்தை ஆதரிப்பதற்கல்ல ஆனால் இந்த அண்டத்தைப் பற்றி விவரம் தருவதற்கான முன்னேற்றப்பட்ட (கருத்)தாக இருந்தது. அந்தக் கோட்பாட்டின்படி, அதிக வெப்பத்துடன் இணைந்த வாயுப் பொருளின் சுருக்கமானது/செறிவானது வெளிச்சத்தை உமிழ்ந்தது. சூரியனுக்கு முன்னதாகவே வெளிச்சம் உண்டாக்கப்பட்டது என்று கூறிய மோசேயை மதியற்றவர் என்றும், ஆனால் அதே விஷயத்தைக் கூறிய லேப்லாஸை அறிவியல் அறிஞர் என்றும் மக்கள் கூறுகின்றனர். (2) ஆகாய விரிவு அல்லது வான வெளியின் தொடக்கம். பூமியின் மேல்ஓடு குளிர்ந்தது; நீராவியின் கனத்த உறையானது செறிவடைந்து மழையாக விழுந்தது அல்லது மேகங்களாக எழுந்தது, மற்றும் வானத்தின் விரிவானது தலைக்குமேல் நீல நிறம் கொண்ட எல்லைக்குட்படுத்த முடியாதது போன்ற காட்சியாயிற்று. (3) கண்டங்கள், கடல்கள் மற்றும் தாவரங்கள் ஆகியவற்றின் தொடக்கம். (ஒரு காலத்தில்) கண்டங்கள், தீவுகள், கடற்கரைகள் எதுவுமின்றி உலகளாவிய கடல் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று காணப் படுகின்றது. தேவன் பேசுகின்றார்/பேசினார்; சமுத்திரப் படுக்கைகளில் இருந்து கண்டங்கள் எழும்புகின்றன/எழும்பின; தீவுகள் கடல்களின் பரப்பின்மீது அழகுற அமைவுறுகின்றன/அமைவுற்றன, இவை முதலில் ஒன்றுமற்றதாகவும் வெறுமையாகவும் இருந்தன, ஆனால் கால ஓட்டத்தில் பல்வகைத் தாவரங்கள் இவற்றில் நிரம்பின. (4) சூரியன் சந்திரன் மற்றும் விண்மீன்கள் ஆகியவற்றின் தொடக்கம். படைப்பு பற்றிய பதிவானது “புலன் உணர்வு சார்ந்த” அல்லது “காட்சித்துவம் சார்ந்த” செயல் என்று கருத்தில் உணரப்படலாம், அதாவது, பூமியிலிருந்து பார்ப்பவருக்கு அவைகள் தோற்றமளிக்கும் வகையில் நிகழ்ச்சியாக விவரிக்கப்படலாம். நான்காம் நாளுக்கு முன்னதாக வான்பொருட்கள் நிச்சயமாய் அங்கு இருந்தன என்பதில் சந்தேகம் எதுவும் இல்லை, ஆனால் (4ம் நாளுக்குப்) பின்புதான் அவை பூமியிலிருந்து காணக் கூடியவைகளாயின. (5) கடல்

உயிர்கள் மற்றும் பறவையினங்கள் ஆகியவற்றின் தொடக்கம். வாழ்வின் கோடானது தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. இது வரைக்கும் எந்த மிருகமும் பூமியில் சுற்றியதில்லை, எந்தப் பறவையும் காற்றில் பறந்ததில்லை, எந்த மீனும் கடலில் நீந்தியதில்லை. மீண்டும் ஒருமுறை தெய்வீக ஆணையானது முன் செல்லுகிறது, மற்றும் காற்றும் கடல்களும் உயிர் வாழ்வினை ஏராள மாய்ப் பெற்றன. இது நத்தைகள் மற்றும் ஊர்வன, பறவையினங்கள் மற்றும் மீன்கள் ஆகியவற்றின் காலமாய் உள்ளது. (6) நில - உயிரினங்கள் மற்றும் மனிதனின் தொடக்கம். மனித(ன்) (படைப்பு) என்பது ஆறாம் நாளின் பண்பாக உள்ளது; மனிதன் தேவ சாயாலாக இருக்கிறான் என்பது அவனது பண்பாக உள்ளது (ஆதி. 1:27). “சிருஷ்டித்தார்” என்பது இந்த அதிகாரத்தில் மூன்றுமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது: 1:1ல், அண்டம் பற்றி; 1:21ல் விலங்குயிர்களின் தோற்றம் பற்றி; 1:27ல் மனிதனின் தொடக்கம் பற்றி. இவற்றில் முதல் பயன்பாடு இல்லாமையிலிருந்து இருத்தலுக்கு இடையிலுள்ள கோட்டைக் கடக்கின்றது, இரண்டாவது பயன்பாடு உயிரற்ற திலிருந்து உயிர் உள்ளதற்கு இடையிலுள்ள கோட்டைக் கடக்கின்றது, மூன்றாவது பயன்பாடு மிருகத்திற்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் உள்ள கோட்டைக் கடக்கின்றது. மனிதனின் கீழான பக்கத்தில் அவன் தான் மீண்டும் செல்லுகின்ற மண்ணின் உருவத்தில் இருக்கின்றான், தாவர வாழ்வானது தனது மண்ணில் வேருன்றியுள்ளது, மற்றும் விலங்கு அதன் மேற்பரப்பில் திரிகின்றது. ஆனால் அவன் (மனிதன்) மேல் நோக்குபவனாயிருக்கும்போது இவைகள் (விலங்கு மற்றும் தாவரம்) அவ்வாறு செய்வதில்லை. அவன், பின்வருவனவற்றில் தேவனுடைய சாயலாயிருக்கிறான்: (i.) புத்தி கூர்மையுடன் புரிந்துகொள்ளுதலில் வல்லமை. மனிதனுக்கு முந்திய வேளையில் ஒழுங்கு முறையும் வனப்பும் இருந்தது; ஆனால் ஒழுங்கு முறையை அல்லது வனப்பை பாராட்டுவதற்கு அல்லது காரணத்தையும் விளைவையும் தொடர்பு படுத்துவதற்குப் பூமியில் எந்த ஜீவியும் இல்லை. தேவன் மட்டுமே படைக்க முடிந்தது; தேவனுடைய சாயலில் ஆன மனிதன் மட்டுமே தேவனுடைய படைப்பில் இருந்த திட்டத்தையும் வனப்பையும் உய்த்துணர முடிந்தது. (ii.) உணர்வறிவில், மதிநுட்பத்தில், ஏற்புடைய உணர்வில். (iii.) மதி நுட்பமாகத் தேர்ந்து கொள்ளுதலின் வல்லமையில். (iv.) ஒழுக்க இயல்பில், சரி மற்றும் தவறு ஆகியவை பற்றிய கருத்தறிவில். (v.) ஆளுகையில். “அவன் ஆளக் கடவன்” என்ற சொற்றொடர் அவனது “குடியேற்றப் பண்பாக” உள்ளது. இது அவனுக்குப் பூமியில் அவனது இயற்பெயரைத் தருகிறது, மற்றும் அதன் எல்லா விளைவுகளையும் தருகிறது. இது பொருள் படைப்பை அதன் ஒழுக்கம் சார்ந்த அர்த்தத்தினால் உடுத்துவிக்கவும் செய்கிறது: இதன் முடிவு மனிதனாக உள்ளான், அவனுடைய மிக மேலான முடிவு தேவனாக இருக்கிறார்.

படைப்பு பற்றிய பதிவில் ஒன்று அல்லது இரண்டு அம்சங்கள் விசேஷக் குறிப்பிடுதலுக்குத் தகுதியானவைகளாய் உள்ளன. (1) அறிவியலில் நிலைநாட்டப்பட்ட விளைவுகளுடனான இதன் குறிப்பிடத் தக்க இசைவு; அதில் ஒரு தொடக்கம் இருந்தது; ஒழுங்கமைவுக்கு முன் அந்தப் பெருங் குழப்பம் இருந்தது; படைப்பு என்பது ஒரே வேளையில் (எல்லாம்)

நடைபெற்றதாயிராமல் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நடைபெற்றதாயிருந்தது; இது படிப்படியான வளர்ச்சியினால் செயல்பட்டது; இந்தப் படிப்படியான வளர்ச்சி என்பது தாழ்ந்தவற்றிலிருந்து உயர்ந்தவற்றிற்குச் சென்றது; மற்றும் கடைசியாக, வரிசையான படைப்புகளின் ஒழுங்கமைவைப் பொறுத்த அளவில் பொதுவான உடன்பாடு காணப்பட்டது. ஆதியாகமத்தின் முதல் அதிகாரம் ஒரு கற்பனைப் பணியாக உள்ளதா? அறிவியல் (வளர்ச்சி) அற்ற காலத்தில் டார்வின் அல்லது டின்டால் அல்லது ஹக்ஸ்லீ என்பவர்கள் இவ்வளவு நன்றாய்க் கற்பனை செய்திருப்பார்களா? (2) இது கண்டிப்பாக ஒரு வரலாறாயிருப்பதில்லை. வரலாறு என்பது தகவலுக்கான மனித ஆதார மூலங்களைப் பயன்படுத்துகின்றது; இதில் வாய்மொழிப் பாரம்பரியங்கள், எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் மற்றும் பதிவேடுகள், பழங்கால நினைவுச் சின்னங்கள் ஆகியவை அடங்கும். மனிதன் பூமியில் தோன்றியதற்கு முற்பட்ட காலத்தை எந்தப் பாரம்பரியமும் சென்றடைய முடிவதில்லை. இது ஒரு வெளிப்படுத்துதலை, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு வெளிப் படுத்துதலைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். வேதாகமம் இவ்வாறே தொடங்கி, இவ்வாறே முடிகின்றது. அறியப்படாத கடந்த காலமும், அறியப்படாத எதிர் காலமும், வேதாகமத்தை தொடங்குவதும் முடிப்பது மான தரிசனங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டு நிலைநிற்கின்றன.

3. பாவத்தின் தொடக்கம் (ஆதி. 2:4-3:24).—ஆதி. 1:1-2:3 வசனப் பகுதியானது படைப்பைப் பற்றிய ஒரு பொதுவான விவரத்தைக் கொடுக்கின்றது. இந்தப் பகுதியானது மனிதனைப் பற்றி அதிகம் குறிப்பான விவரத்துடன் முக்கியமானவற்றை மீண்டும் எடுத்துரைக்கின்றது. முதல் பகுதியில், மனிதன் உட்பட்ட இயற்கையே ஆய்வுப் பொருளாக உள்ளது. இயற்கை யாவும் தேவனைத் தனது எல்லையற்ற மதிநுட்பமான ஆதார மூலமாகக் கண்டறிந்தது. இரண்டாவது பகுதியில் மனிதன் என்பவன் மாபெரும் ஆய்வுப் பொருளாய் இருக்கிறான். அவன் தன்னைப் படைத்த வரின் சாயலில் இருக்கின்ற காரணத்தினால் படைப்பின் கிரீடமாகவும் ஆள்பவனாகவும் தனது உண்மையான உறவுமுறையில் இங்கு முன் வைக்கப்பட்டுள்ளான்.

அ. வரலாற்றில் மிக முந்திய நிலை.—இங்கு நாம் தக்க வரலாற்றில் உள் நுழைகின்றோம். வெளிப்படுத்துதல் என்பது அறிவிற்கான மனித ஆதாரக் கூறுகளைப் பயன்படுத்தலாம். வரலாற்றில் மிக முந்திய நிலை பற்றிய நமது அறிவு பின்வரும் நான்கு விஷயங்களில் விரிவாக்கம் அடைகின்றது: (1) மனிதனின் தங்குமிடம். இது ஏதேன் தோட்டமாயிருந்தது. ஐப்பிராத்து மற்றும் இதெக்கேல் (டைகிரீஸ்) என்ற நன்கறியப்பட்ட இரு நதிகள் தென்மேற்கு ஆசியாவைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அறிவியல் ஆராய்ச்சி யினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ள, விரிவாய்ப் பரவியுள்ள பாரம்பரிய மானது காகேஸஸ் (மலையின்) பகுதியின் தெற்கில் உள்ள உயரமான நிலப்பகுதியே (மனித) இனத்தின் தொட்டில் என்று சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. (2) சமுதாயம். மனிதன் தனிமையாய் இருப்பதற்கென்றோ அல்லது விலங்குயிர்களில் மிகவுயர்ந்த இனத்துடன் கூட உண்மை (குடும்பத்) தோழமையைக் காண்பதற்கென்றோ படைக்கப்படவில்லை. அவன்

இருத்தலுக்கான உயர்ந்த (நோக்க) முடிவுகள் அவனது சொந்த இனத்திலும் குடும்ப வாழ்விலும் மட்டுமே சாதிக்கப்பட வேண்டியவையாக உள்ளன. ஏவாள் படைக்கப்பட்ட விஷயமானது ஒருமைப்பாட்டின் இன்றியமையாமையையும் (மனித) இனத்தின் சமத்துவத்தையும் போதிக்கின்றது. (3) தொழில். மனிதன் ஒருக்காலும் சோம்பேறியாய் இருக்கும்படி அர்த்தப் படுத்தப்படவில்லை. சோம்பேறித்தனத்தில் சக்திகள் துருப்பிடிக்கின்றன, ஒழுக்கங்கள் சிதைவடைகின்றன. ஆகையால், அவன் தோட்டத்தைப் பண் படுத்தி அதைக் காவல் செய்யும்படி அங்கு வைக்கப்பட்டான். (4) ஒழுக்க நிலை. வரலாற்றாளர், தேவனுடன் (மனிதன்) முழுமையாக ஐக்கியப் பட்டிருந்த நிலையை, முற்றிலுமான ஒன்றுமறியாத் தன்மை மற்றும் நம்பிக்கையின் ஆசீர்வாதத்தின் நிலையைச் சித்தரிக்கின்றார்; இது பெரிய அளவில் சுயாதீனமானதாயுள்ளது; “நீ தோட்டத்திலுள்ள சகல விருட்சத் தின் கனியையும் புசிக்கவே புசிக்கலாம்.”; இது, “ஆனாலும் நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்க வேண்டாம்” என்ற ஒரே ஒரு கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்தது. சுயாதீனத்திற்கு வரையரைகள்/எல்லைகள் இருக்க வேண்டும். மனிதன் சட்டத்தை மதிக்க வேண்டும், மற்றும் உயர்வான நன்மைக்காக சுய நல விருப்பத்தைக் கீழ்ப்படுத்த வேண்டும். பூமியில் இராஜரீகம் செய்பவர் என்ற வகையில் உள்ள தேவனுக்கு அவன் கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

ஆ. மீறுதல்.—பாவமும் பாவி ஒருவனும் ஏற்கனவே அண்டத்தில் உள்ளனர். இவ்விருவரும் ஏதேனுக்குச் செல்லத் தங்கள் வழியைக் கண்டறி கின்றனர். பாம்பு சாத்தானின் அடையாளமாக அல்லது முகவராகத் தோன்றுகின்றது (இ.வ. யோவா. 8:44; வெளி. 12:9; 20:2). சோதனையின் ஓட்டத்தையும் பாவத்தையும் கவனியுங்கள். மறைமுகமாய் உட்புகும் கேள்வியொன்று உள்ளது: “... புசிக்க வேண்டாம் என்று தேவன் சொன்னது உண்டோ?” பின்பு ஒரு அவதூறான பொய் வருகிறது: “நீங்கள் சாகவே சாவதில்லை.” பிறகு தேவன்மீது நம்பிக்கையின்மை, தவறான விருப்பம், தவறான தேர்ந்து கொள்ளுதல், வெளிப்படையான கீழ்ப்படியாமையான ஆகியவை மிக விரைவாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்தன. தேவனிடத் திற்குத் திரும்புவது இவை எல்லாவற்றிலும் இருந்து திரும்புதல் ஆகின்றது. சத்தியத்தை விசுவாசித்தல், தேவனிடத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளுதல், சரியான விருப்பம், சரியான தேர்ந்து கொள்ளுதல், தேவனுடைய சித்தத்திற்கு வெளிப்படையாகக் கீழ்ப்படிதல்.

இ. தண்டனை.—குற்றவுணர்வு மற்றும் விலகியிருத்தல் என்ற அவசியமான விளைவு இயல்பாகவே அங்கு பின் தொடருகின்றது; ஆதாமும் ஏவாளும் “தங்களை ஒளித்துக் கொண்டார்கள்” அங்கு சட்ட ரீதியான தண்டனையும் (அவர்கள் மீது) வீழ்ந்தது: பெண்ணின்மீது வேதனைகள் பெருகப் பண்ணியது; ஆணின்மீது கடின உழைப்பு பெருகியது; இருப்பினும் இருவருக்கும் சர்ப்பத்தின் தலையை நசுக்கும் (ஸ்திரீயின்) வித்து பற்றிய வாக்குத்தத்தம் ஒரு மிக உயர்வான நம்பிக்கை யாகக் கொடுக்கப்பட்டது. ஆதி. 3:15ல், இழந்து போகப்பட்ட ஏதேன் தோட்டத்தின் நுழைவாயிலேயே கிறிஸ்துவின் மீட்பு ஊழியம் பற்றிய

மங்கலான முதல் தீர்க்கதரிசனத்தை நாம் பற்றிப் பிடிக்கின்றோம்.

4. படைப்பு மற்றும் வீழ்ச்சியின் எதிரொலிகள்.—இங்கு பதிவு செய்யப்பட்ட மாபெரும் உண்மைகளின் சுவடுகள் பழங்கால இலக்கியங்களில் அடங்கியுள்ளன.⁹ ஆனால் அச்சுவடுகள் தேவ நம்பிக்கையற்ற கருத்துக்களினால் நாசம் செய்யப்பட்டுள்ளன, மற்றும் இவை ஏவுதலின் மிக உன்னதமான பதிவினின்று வெகு தூரம் கீழே தாழ்ந்துள்ளன. “படைப்பின் வரலாறு போன்றே வீழ்ச்சியின் வரலாறும் உலகம் முழுவதிலும் நடமாடியுள்ளது. தேவ நம்பிக்கையற்ற இனங்கள்/நாடுகள் இதை வடிவத்திலும், வண்ணத்திலும் ஆவியிலும் முற்றிலுமாக ஒருபோதும் மாறாவிட்டாலும், இதை மறு நடவு செய்து, தங்கள் புவியியல், தங்கள் வரலாறு, தங்கள் புராணங்கள் ஆகியவற்றுடன் நீங்கள் அடையாளம் கண்டு கொள்ளாத அளவுக்கு கலந்து விட்டனர். இருப்பினும் இங்கு, பிரமாணத்தில் இது உலகளாவிய மனிதப் பண்பை, உலகளாவிய உண்மையை, மற்றும் படைப்பின் வேதனைக் குரல்களை, கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இருக்கிற மீட்பை, மற்றும் எடுத்துரைக்கப்பட்டதன் நேரடியான/நேரப்பொருளான சத்தியத்திற்கு அவர்களின் சாட்சியத்தில் ஒவ்வொரு மனிதரும் (செய்யும்) இரகசிய உடன்படிக்கையின் இருதயம் போன்ற மையப் பகுதியைப் பாதுகாக்கின்றது.”¹⁰

5. பலியின் தொடக்கம் (ஆதி. 4:1-15).—இந்த முதல் மனித குடும்பத்திற்கு(ள்) (பிறந்து) வந்த பிள்ளைகள் சூரிய ஒளியையும் நிழலையும் கொண்டு வந்தனர். சகோதரர்கள் தங்கள் தொழில்களிலும் தாங்கள் கொண்டு வந்த காணிக்கைகளிலும் மாறுபட்டனர். அம்மனிதர்களுக் குள்ளாகவே ஆழமான வேறுபாடு ஒன்றிருந்தது. காயின் நிலத்தை (உழுது) பயிரிடுகிறவனாயிருந்தார், ஆபேல் ஆடுகளை மேய்ப்பவராயிருந்தார். ஒருவர் (காயின்) நிலத்தின் கனிகளை அதாவது நன்றி காணிக்கை யொன்றைக் கொண்டு வந்தார். இன்னொருவர், மந்தையின் முதல் ஈற்றுக்களை ஒரு பாவ நிவாரண பலியாகக் கொண்டு வந்தார். காயினின் காணிக்கையானது ஏதேனில் ஆதாமும் ஏவானும் ஒன்றுமறியாமையில் (முன்பு) அளித்திருந்திருக்கக் கூடியதைப் போன்றதாக மட்டுமே இருந்தது. இது பாவத்தின் கருத்தை, மன்னிப்புக்கு ஹேபத்தை வெளிக் காண்பிக்க/ உணர்த்தவில்லை. மேலும், காயின் தனது தம்பி ஆபேலைக் காட்டிலும் விசுவாசத்தில் குறைவுபட்டார் (எபி. 11:4). அவருடைய ஆவி ஆபேலின் ஆவிக்கு நேரெதிரான வகையில், அவிசுவாசமும், சுயநீதியும், சுயசித்தமும் உடையதாயிருந்தது. இது ஏதேன் தோட்ட வாயிலில் பரிசேயன் மற்றும் ஆயக்காரன் நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. காயினின் பொறாமை நிறைந்த வெறுப்பானது கொலை செய்யும்படி அவரை இயக்கியது; ஆபேலின் தேவ நம்பிக்கையானது அவரை இரத்த சாட்சியாக ஆக்கியது: ஒருவர் இரத்தக் கறைபடிந்த மனிதர்களின் நீண்ட வரிசையில் முதல்வரானார்; இன்னொருவர், தேவனுடைய வீரர்களின் வல்லமையான வரிசையில் முதல்வரானார்.

6. காயினின் வம்சா வழி (ஆதி. 4:16-26).—காயினுக்கு ஏனோக் என்று ஒரு மகன் பிறந்தான், மற்றும் அவர் (காயின்) ஏனோக் என்று ஒரு நகரைக்

கட்டியெழுப்பினார். தந்தையைப் போன்றே மகனும் இருந்தார். காயீனின் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் இடர்நிறைந்த பணியை ஏற்கும், தேவ பக்தியற்ற இனமாயினர். இந்த வம்சா வழியில், காயீன், ஏனோக்கு, ஈராத், மெக்யுவேல், மெத்தூசுவேல், லாமேக் ஆகியோர் இருந்தார்கள். பக்கவம்சா வழிகளும் இருந்தன என்பதில் சந்தேகம் எதுவும் இல்லை. இதன் முடிவில் நிற்கிற லாமேக்கின் குடும்பத்தில் இந்த வம்சா வழியின் பண்பு உச்ச நிலையடைந்த காரணத்தால் இது கொடுக்கப்படுகிறது. லாமேக்கு இரு மனைவிகளைக் கொண்டிருந்தார், அவர்கள் அவருக்கு மூன்று மகன்களைப் பெற்றார்கள்: யூபால், ஒரு இசைக் கலைஞர்; யாபால், ஒரு மந்தை மேய்ப்பவர்; மற்றும் தூபால் காயீன், ஒரு உலோகத் தொழிலாளி. லாமேக்கின் “பட்டயப் பாடலில்” காண்பிக்கப்பட்டபடி, காயீனின் வன்முறையே லாமேக்கில் மீண்டும் வருகிறது:

“ஆதாளே, சில்லாளே, நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்;
லாமேக்கின் மனைவிகளே, என் சத்தத்துக்குச் செவி கொடுங்கள்;
எனக்குக் காயமுண்டாக ஒரு மனுஷனைக் கொன்றேன்;
எனக்குத் தழும்புண்டாக ஒரு வாலிபனைக் கொலை செய்தேன்”
(ஆதி. 4:23).

சுருக்கமான (இப்)பதிவேட்டிலிருந்து இரு பாடங்கள் பொறுக்கி யெடுக்கப்படலாம்: (1) பொருளாதாய நாகரீகமானது தெய்வீகக் கொடையாய் இராமல், முற்றிலும் மனித முன்னேற்றமாகவே உள்ளது. (2) நாகரீகம் என்பது மதமாகவோ அல்லது அதற்குப் பதிலீடாகவோ இருப்பதில்லை. காயீனின் வம்சா வழியானது நமக்குப் பின்வரும் முதல் விஷயங்களைத் தருகின்றது: கொலை, நகரம், பல பெண்களைத் திருமணம் செய்தல், இசைக் கலைஞர், உலோகத் தொழிலாளி, கவிதை; ஆனால் இது “தேவனுடன் சஞ்சரித்த” மனிதர்கள் பற்றி ஒரு உதாரணத்தைக் கூடத் தரவில்லை.

7. சேத்தின் வம்சா வழி (ஆதி. 5).—சேத்திற்குப் பின்பு ஆதாம் மற்ற மகன்களைப் பெற்றிருப்பார் என்பதில் ஐயத்திற்கிடமில்லை, அவர்கள் மூலமாக மற்ற வம்சா வழிகள் ஏற்பட்டிருக்கும். இது (சேத்தின் சந்ததி) இதன் மிகச் சிறந்த பண்பினங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிற மற்றும் இந்த இனமானது முழுநிறைவாக்கப்படுவதற்குக் காரணமான நபரான நோவாவுக்கு வழிநடத்தியதாலும், மற்றும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட வித்தானது (இந்த சந்ததியில்) வர இருந்ததாலும் சேத்தின் சந்ததி (வேதாகமப் பதிவேட்டில்) பாதுகாக்கப்பட்டது. இந்த வம்சா வழியானது பின்வரும் பத்து பெயர்களைக் கொண்டுள்ளது: ஆதாம், சேத், ஏனோஸ், கேனான், மகலாயேல், யாரேத், ஏனோக், மெத்தூசலா, லாமேக்கு, நோவா. முதல் பார்வையில் இது, பிறப்புகள், வயது மற்றும் மரணங்கள் பற்றிய ஒரு குடும்பத்தின் எளிய பதிவேடு போன்று காணப்படுகிறது. மற்றும் இது காயீனின் வம்சா வழியில் வந்த பெயர்களை சில இடங்களில் ஒருமையில் ஒத்துள்ளதாகவும் காணப்படுகிறது. ஆனால் கூறப்பட்ட குறைவான விஷயங்கள் (கூட) அந்த (காயீனின்) வம்சா வழியுடன் மிகவும்

மாறுபடுகின்றன. சேத் மற்றும் ஏனோன் ஆகியோரின் நாட்களில் “மனுஷர் கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்”¹¹ “ஏனோக்கு தேவனோடே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில், காணப் படாமற் போனான்; தேவன் அவனை எடுத்துக் கொண்டார்.”¹²; இது தெய்வீக ஐக்கியத்தையும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அழியாமைமையையும் சிறப்பாய்க் குறிப்பிடும் கூற்றாகும். நோவா “நீதிமானாயிருந்தார்” மற்றும் அவர் “தேவனோடே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்.”¹³ பதிவேடு மிகக் குறைவாயிருப்பினும், காயின் மற்றும் சேத் ஆகியோரின் வம்சா வழியினரின் சித்தரிப்புகளில் மிகவும் வேறுபடுத்துவதாயுள்ளது.

8. விசுவாச விலக்கமும் ஜலப்பிரளயமும் (ஆதி. 6:1-8:14).—

அ. ஜலப்பிரளயத்தின் பாரம்பரியங்கள்.—இந்த அதிகாரங்கள் மாபெரும் வரலாற்று நிகழ்ச்சியொன்றை விவரிக்கின்றன என்பதில் சந்தேகம் எதுவுமில்லை. நாம் கண்டுள்ளபடி, ஏதேனின் எதிரொலிகளும் வீழ்ச்சியும் பழங்கால இலக்கியங்கள் பலவற்றில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஜலப் பிரளயத்தைப் போன்று வேதாகமத்தின் வேறெந்த வரலாறும் இவ்வளவு முழுமையாக ஆதாரம் அளிக்கப்படுவதில்லை. இது ஒரு ஆழமான, நீடித்து நிற்கிற மனப் பதிவை விட்டுச் சென்றுள்ளது. இதன் பாரம்பரியங்கள் துரானியன், ஹெமெட்டிக், செமிட்டிக் மற்றும் ஆர்யன் ஆகிய நான்கு மாபெரும் இனங்களின் மத்தியில் காணப்படுகின்றன. இவைகள் மாபெரும் அளவில் மாறுபடுகின்றன: (இவற்றில்) சில, பல தெய்வ வணக்கத்தால் முற்றிலுமாக உருக்கெடுக்கப்பட்டுள்ளன; ஆனால் பேழை தங்கிய இடத்திற்கு வெகு அருகாமையில் இருந்தவைகள் மிகவும் நுண்ணியவையாகவும், மிகவும் சரியானவையாகவும் இருக்கின்றன. சீனர்கள், இந்துக்கள், கல்தேயர்கள், எகிப்தியர்கள், கிரேக்கர்கள், செல்த்தியர்கள், லேப்பியர்கள், எஸ்கிமாவ்க்க்ஸ்கள், மெக்சிக்கேயர்கள் மற்றும் மைய, தெற்கு அமெரிக்கர்கள் யாவரும் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாத்துள்ளனர். இவற்றில் கல்தேயர்களின் பாரம்பரியம் மிகவும் புகழ் பெற்றதும், வேதாகம விவரத்திற்கு மிகவும் அண்மையில் உள்ளதுமாக இருக்கின்றது. இது இரு வடிவங்களில் நிலவுகின்றது: (1) கி.மு. 260ல் கிரேக்க மொழியில் எழுதிய பாபிலோனிய ஆசாரியரான பெரோஸஸ் என்பவரின் பாரம்பரியம். (2) இருபத்து ஐந்து நூற்றாண்டுகளாகப் புறையுண்டு கிடந்த பின்பு 1872ல் நினிவேயின் சிதிலங்களில் இருந்து தோண்டியெடுக்கப்பட்ட பழங்காலக் கூம்பு வடிவ எழுத்து முறை கொண்ட (கல் அல்லது மண்) பலகைகள்.¹⁴

ஆ. ஜலப்பிரளயத்திற்கான ஒழுக்க ரீதியான காரணங்கள்.—ஜலப் பிரளயமானது வெறுமனே உலகப் பொருள் ரீதியான பேரழிவாய் மட்டும் இருக்கவில்லை. இது மிக மேன்மை வாய்ந்த ஒழுக்க நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆதி. 6:5ஐ வாசியுங்கள். சமுதாயம் ஒழுக்க ரீதியான விஷயங்களில் நம்பிக்கையற்ற அளவுக்கு அழுகிய நிலையில் இருந்தது. விசுவாச விலக்கத் திற்கான காரணங்கள், தேடுவதற்கு வெகு தொலைவில் இருந்ததில்லை. ஆதி. 6:1-5ஐ வாசியுங்கள். காயின் மற்றும் சேத் ஆகியோரின் இரு வம்சா வழிகளையும் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது என்ன என்பதை நினைவில்

வையுங்கள். சேத்தின் வம்சா வழியினர் (“தேவ குமாரர்கள்”) காயீனின் வம்சா வழியினருடன் (“மனுஷ குமாரத்திகள்”) கலப்பு திருமணம் செய்து கொண்டதால் முழுமையான சீர் குலைவு விளைந்திருக்கலாம்.¹⁵ தீமையுடனான எல்லா உடன்பாடுகளிலும் உள்ளது போன்றே அனுகூலங்கள் யாவும் தவறான பக்கமே இருந்தன. விசுவாச விலக்கத்தின் விளைவாக (மனித) இன அழிவு ஏற்பட்டது. மிக உச்சமான குற்றம் மிக உச்சமான தண்டனையை வருவிக்கிறது. கடினப்பட்ட (இருதயம் கொண்ட) குற்றவாளியை நாம் ஆயுள் தண்டனை கொடுத்துச் சிறையில் அடைக்கின்றோம் அல்லது அவன் சாகும் வரை தூக்கில் இடுகின்றோம். ஜலப்பிரளயத்திற்கு முன்பிருந்த மக்கள் தங்கள் குற்றங்களுக்காகப் பூமியிலிருந்து துடைத்தெறியப்பட்ட கடைசி மக்களாய் இருந்ததில்லை. ஜலப்பிரளயத்தின் தண்ணீரும், சோதோமை வேகமாய்த் தாக்கி என்றென்றும் அழித்த அக்கினியின் மழையும், கொள்ளை நோயின் சுவாசமும், யுத்தத்தின் கொந்தளிப்பும், நியாயத்தீர்ப்பின் தெய்வீக செய்தியாளர்களாய் இருந்துள்ளன.

இ. ஜலப்பிரளயத்தின் வழிமுறைகள்.—பூமியைப் படைத்தவர் அதன் அழிவுக்கான ஏராளமான வழிமுறைகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றார். மனித யுகத்திற்கு முன்பு இந்த பூமியானது மீண்டும் மீண்டுமாக மழைகளினால் வெள்ளம் சூழப்பட்டு, கடல்களுக்கு அடியில் அமிழ்ந்திருக்க வேண்டும். மகா ஆழத்தின் ஊற்றுக்கண்களும் திறவுண்டன, மற்றும் வானத்தின் மதகுகளும் திறவுண்டன (ஆதி. 7:11). மனிதனின் தோற்றத்திற்கு முன் அடிக்கடி நடைபெற்ற விஷயமானது ஒரு மாபெரும் ஒழுக்கத்தின் நோக்கத்திற்காக தேவனுடைய அருளிரக்கத்தின் கீழ் சுலபமாக நடைபெற்றிருக்கலாம். மேற்கு ஆசியாவின் (சில) பகுதிகள் இன்னமும் கடலின் கீழ் உள்ளன, மற்றும் பிற பகுதிகளின் நிலைத்த பாகமானது அவற்றை மூழ்கடித்து, ஆயிரக்கணக்கானவற்றைப் பூமியிலிருந்து துடைத்தெறியும்.

ஈ. ஜலப்பிரளயத்தின் கால அளவும் விரிவெல்லையும்.—நாற்பது நாட்கள் அளவாக மழை பெய்தது. தண்ணீரானது நூற்றைம்பது நாட்கள் தொடர்ந்து பெருகிக் கொண்டிருந்தது, மற்றும் அது வற்றுவதற்கு இருநூற்று இருபத்தி ஐந்து நாட்களாயிற்று. இது, ஒன்று உலகளாவியதாக இருந்தது அல்லது மிகப் பெரும்பாலும் மனித இனம் பூமியின்மீது எல்லா இடங்களிலும் பரவுவதற்கு முன்பு மனித இனத்தின் வரலாற்றில் தொடக்க காலத்தில் நடந்திருக்கலாம். இவ்விரண்டில் எந்தக் கண்ணோட்டமும் உலகளாவிய பாரம்பரியத்தை விவரிப்பதாயிருக்கும்.

உ. நோவாவும் ஜலப்பிரளயமும்.—சில பெயர்கள் மாபெரும் நிகழ்வுகள் நடந்த சகாப்தங்களுடன் எப்பொழுதும் இணைவு படுத்தப்பட்டுள்ளன. நேரு பஞ்சசீலக் கொள்கையுடன், வல்லபாய் பட்டேல் ஒருமைப்படுத்துதலுடன், மோசே வனாந்திர யாத்திரையுடன்; அது போலவே நோவா ஜலப்பிரளயத்துடன் (இணைவு படுத்தப்படுகின்றார்). ஆதி. 6:9; 7:1; எசே. 14:14 ஆகிய வசனப் பகுதிகளை வாசியுங்கள். நோவா தேவனுடைய மனுஷனாக, விசுவாச விலக்க காலத்தில் வீரத்துவத்தின் உருவகமாக இருந்தார். பலிபீடத்திற்குப் பின் பலிபீடம் சிதைந்து நொறுங்கி

யிருந்தன. ஆனால் நோவாவின் பலிபீடத்தின் மீதியிருந்த அக்கினியோ வெள்ளத்தினால் அணைக்கப்படும் வரை தொடர்ந்து (எரிந்து கொண்டு) இருந்தது. தனியே நிலை நிற்பதற்குத் தைரியம் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் ஒரு சிலர் மட்டுமே பின்பற்றத் துணிந்த பொழுது நோவா வழிநடத்தத் துணிந்தார். நோவாவின் முழுமையான கீழ்ப்படிதலும் பாதுகாப்பும், (மக்கள்) இனத்தின் நம்பிக்கையற்ற மோசம்போன நிலையும் அழிவும் - இவை போன்றவைகள் மனதில் ஆழப்பதியும் பாடங்களாக உள்ளன. நோவா நூற்றிருபது ஆண்டுகளாகப் பிரசங்கித்து வீரத்துவமாக வாழ்ந்தார். அவருடைய உழைப்புகளுக்குப் பலனாக ஏழு பேர் மாத்திரமே மனம் மாறினார்கள்: அவரது மனைவி, மற்றும் அவரது மகன்கள் சேம், காம், யாப்பேத் மற்றும் அவர்களின் மனைவிகள். இருப்பினும், நோவா வெற்றி பெற்றவராகவே இருந்தார்: அவர் தமது கடமையைச் செய்தார், மற்றும் அவர் பெரு வெள்ளத்தை விட்டு அப்பால் பயணம் செய்தார்.

குறிப்புகள்

¹உன் இவ்விடத்தில் “wrought” என்று எழுதியிருந்தார். ²ஆதி. 1:1. ³ஆதி. 1:2. ⁴ஆதி. 1:26. ⁵ஆதி. 2:16. ⁶ஆதி. 2:17. ⁷ஆதி. 3:1, 4. ⁸ஆதி. 3:8. ⁹கெய்க்கியின் “Hours with the Bible,” என்ற நூலில் Vol. I, Chap. 8ல் காணவும். ¹⁰Delitzsch, quoted in Smith’s O.T. Hist., p. 29.

¹¹ஆதி. 4:26. ¹²ஆதி. 5:24. ¹³ஆதி. 6:9. ¹⁴கெய்க்கியின் “Hours with the Bible,” என்ற நூலில் Vol. I., Chap. 13ல் காணவும். ¹⁵ஆதி. 6:2.

ஐலப்பிரளயத்திற்குப்

பிந்திய காலம்,

கி.மு. 2348-1921

ஐலப்பிரளயத்திலிருந்து ஆபிரகாம்

அழைக்கப்பட்டது வரை

ஆதி. 8:10 -11:26

1. இரண்டாம் தொடக்கம் (ஆதி. 8:15-9:29).—பேழையானது மனித இனத்தின் இரண்டாம் தொட்டிலாயிற்று. அதிலிருந்து நோவாவும் அவரது குடும்பத்தாரும் ஒரு புதிய தேர்வு நிலைக்கு முன் சென்றனர்.

அ. பலி பீடமும் உடன்படிக்கையும்.—நோவா சுத்தமான மிருகங்களின் ஒவ்வொரு வகையிலும் எவ்வேழு ஜோடிகளைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார். பேழையை விட்டு வெளியேறியதும், சுத்தமான ஒவ்வொரு மிருகத்திலிருந்தும் பறவையிலிருந்தும் பலி செலுத்துவதற்காகப் பலிபீடம் ஒன்றைக் கட்டியெழுப்பியதே அவரது முதல் நடவடிக்கையாயிருந்தது. அவரது ஆராதனையை ஏற்றுக்கொண்ட வகையில், தேவன் நோவாவுடன் ஒரு உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்தி, அதைத் தம்முடைய வாக்குத்தத்தத்தின் வண்ணமிக்க வானவில்லினால் முத்திரையிட்டார். அந்த உடன்படிக்கையின் முக்கிய கருத்துக்கள் பின்வருமாறு: (1) இனி வெள்ளப் பெருக்கு இராது; (2) மனிதன் பலுகிப் பெருகி பூமியை நிரப்ப வேண்டும்; (3) விலங்குகளை உணவாகக் கொள்வது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது; (4) கொலைக்கு மரண தண்டனை என்பது மனித வாழ்வின் பரிசுத்த தன்மையை அமுல்படுத்தியது.

ஆ. நோவாவின் மகன்களுடைய அடைவிடம்.—நோவாவின் வரலாற்றில் முடிவு நிகழ்ச்சிகள் அவர் மதுபானத்தினால் மயக்கமடைதல், காமின் மரியாதையற்ற வெட்கக்கேடான செயல், மற்றும் சேம், யாப்பேத் ஆகியோரின் அதிக தன்னடக்கமான/நாகரிகமான நடக்கை ஆகியவைகளாய் உள்ளன. இதன் இயல்பான நேர்மாறுள்ள செயல்கள் அவர்களின் மாறுபட்ட அடைவிடங்கள் பற்றிய நோவாவின் தீர்க்கதரிசனச் சித்தரிப்புகளின் நிகழ்ச்சியாயின: (1) கானானுக்கு சாபம் (காமின் சந்ததிக்கு), (2) சேமுக்கு ஆசீர்வாதம், (3) யாப்பேத் பெருக்கமடைதல்.

2. இனங்களின் தொடக்கம் (ஆதி. 10).—ஆதியாகமம் 10ம் அதிகாரம் இனங்களின் இயல் மீதான மிகப் பழமையான ஆதாரம்/அதிகாரமுடைமையாக உள்ளது. இது நோவாவின் மகன்களுடைய சந்ததியாரையும் அவர்களின் பரவுதல்களையும் பற்றி (விவரம்) தருகின்றது. (1) காழுக்கு நான்கு மகன்கள் பிறந்தனர், இவர்கள் ஐப்பிராத்து நதியின் கீழ்ப்பாகத் திலும், நைல் நதியின் சமவெளிகளிலும் குடியமர்ந்தனர். ஹேமாட்டிக்/காமின் இனம் என்பதே மிகத் தொடக்க கால நாகரிகங்களாய் இருந்தன. (2) சேமின் ஐந்து மகன்கள் தென்மேற்கு ஆசியாவில் குடியமர்ந்தனர். அவர்கள் ஐப்பிராத்தில் இருந்த காமின் தொடக்க கால இனத்தவரை வெற்றி கொண்ட கல்தேயர்களின் முன்னோர்களாய் இருந்தனர்; அசீரியர்கள், சீரியர்கள், அரபியர்கள் மற்றும் எபிரெயர்கள். இவர்கள் பேரரசுகளின் அடுத்த மாபெரும் குழுக்களைத் தோற்றுவித்தனர். (3) யாப்பேத் ஏழு மகன்களைப் பெற்றார், இவர்களிலிருந்து மேதியர்கள், கிரேக்கர்கள், ரோமர்கள் மற்றும் ஐரோப்பாவின் தற்காலத்திய இனத்தவர்கள் யாவரும் உதித்தனர். அவர்கள் பரவலாகச் சிதறி, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் மறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர், ஆனால் இருபத்து நான்கு நூற்றாண்டுகளாக இவர்கள் உலகை ஆளும் இனங்களாய் இருந்தனர்.

3. பாபேல் கோபுரமும் பாஷைகளின் குழப்பமும் (ஆதி. 11:1-9).—நூற்றாண்டுகள் கடக்கின்றன. மக்கள் தொகையானது ஐப்பிராத்து நதியின் கீழ்ப்பாகமான சிநெயார் பகுதியில் செறிவுடையதாயிருக்கத் தொடங்குகிறது. அவர்கள் தங்களுக்குப் பெரும் பெயர் உண்டாக்குதல் மற்றும் சிதறிச் செல்வதை முன்கூட்டியே தவிர்ந்தல் என்ற இரண்டு நோக்கங்களுடன் ஒரு மாபெரும் கோபுரத்தை (கட்டத்) தொடங்கினர். நோவாவுடன் தேவன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையில் விவரிக்கப்பட்ட அவரது நோக்கமானது பூமியின்மீது அவர்களும், (அவர்களின்) மக்களும் பரந்து விரிய வேண்டும் என்பதாயிருந்தது. அவர்களின் பாவம் என்பது அவர்கள் (கட்டிய) கோபுரத்தில் அல்ல, ஆனால் அவர்களின் இருதயங்களிலேயே இருந்தது. தேவன் அவர்களின் பேச்சை (மொழியை) குழப்பமடையச் செய்ததன் மூலம் அவர்களின் நோக்கத்தைத் தோல்வியுறச் செய்தார், அது அவர்களைச் சிதறடித்தது; அதிலிருந்து பாபேல் என்றால் தாறுமாறு (மொழிக் குழப்பம்) என்றாயிற்று.

4. சேமின் சந்ததியார் (ஆதி. 11:10-26).—இவ்வசனங்கள் ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் தொடர் பகுதியையும் வளர்ச்சி நிலையையும் கொண்டுள்ளன. அது ஆதாம் முதல் நோவா உள்ளடங்கலாக சேத்தின் வம்சா வழியைக் கொடுக்கிறது. இது சேமில் இருந்து ஆபிரகாம் உள்ளடங்கலாக சேமின் வம்சா வழியைத் தொடர்ந்து தருகின்றது. ஒவ்வொரு வம்சா வழியும் பத்து பெயர்களை அடக்கியுள்ளன/கொண்டுள்ளன. இந்த வம்சாவழி/தலைமுறைப் பெயர் அட்டவணைகள் குடும்பப் பதிவேடுகளை விட அதிகமான விவரங்களைக் கொண்டவைகளாய் உள்ளன. இவைகள் வேதாகம வரலாற்றின் அடிப்படையான நோக்கத்தை நெருக்கமாய் இணைக்கின்றன. உண்மையான மார்க்கத்தின் எழுச்சி மற்றும் வளர்ச்சி என்பவற்றைக் கண்டறிதலே அந்த நோக்கமாக உள்ளது. அந்த

மேம்பாடானது விசுவாசத்தின் மனிதர்களாகவும் இருக்கின்ற வாக்குத் தத்தத்தின் வம்சா வழியைத் தொடருகின்றது. இந்த வம்சா வழியில் மங்கலாக தெரிகிற நம்பிக்கையின் நட்சத்திரமாகவும் தூரத்தில் தெரிகிற முடிவாகவும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மேசியா விளங்குகின்றார்; ஏனோக்கு, நோவா, ஆபிரகாம் ஆகியோர் (விசுவாசத்தில்) வீரமிக்க உருவங்களாய் இருக்கையில், அது இந்த முந்திய நூற்றாண்டுகளில் மங்கிய அளவிற்கு மேலாக உதிக்கின்றது.

முற்பிதாக்களின் காலம்,

கி.மு. 1921-1706

**ஆபிரகாம் அழைக்கப்பட்டது முதல் எகிப்துக்கு
இடம் பெயர்ந்தது வரை
ஆதி. 11:27-50:26**

அறிமுகம்—எபிரெயர்களின் ஊழியம்.—மீட்பர் பற்றிய மங்கலான முதலாவது வாக்குத்தத்தத்தை, (மனித) இனத்திற்கான நம்பிக்கையின் ஒளிக்கிறை நாம் (ஆதி. 3:15)ல் கண்டுள்ளோம். (ஆனால் இந்த) நம்பிக்கையானது, ஜலப்பிரளயத்திற்கு முன்பிருந்ததும் (ஜலப்பிரளயத்திற்கு) காரணமுமாயிருந்த மோசம் போக்கும் செயல்களின் மத்தியில் ஏறக்குறைய மரித்துப்போன நிலையில் இருந்தது. பெருவெள்ளத்திற்குப் பிறகும் கூட வானமானது மீண்டும் ஒருமுறை இருள் படர்ந்ததாயிற்று. நைல் மற்றும் ஐப்பிராத்து பகுதிகளில் இருந்த தொடக்க கால நாகரீகங்கள் மற்றும் பேரரசின் இருக்கைகள் மிக இழிவான விக்ரிகாராதனைகளின் மையங்களாயின. ஏதோ ஓரிடத்தில், யாரோ ஒருவரால், மெய்யான ஒரே தேவனுக்கான ஒரு நிலைப்பாடு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் அல்லது மனித இனம் நம்பிக்கையற்ற வகையில் இழந்து போகப்படும். இதுவே எபிரெயர்களின் மிக மேன்மையான ஊழியமாய் இருந்தது. சற்று காலத்திற்கு தேவன் காம் மற்றும் யாப்பேத்தின் இனங்களினூடாகக் கடந்து செல்கின்றார். அவர் மாபெரும் செமிட்டிக் (சேமின்) இனத்தையும் கூட அந்த இனத்தின் கல்தேயக் கிளையில் உதித்த ஒரு தனிக் குடும்பத்தைத் தவிர, அவ்வினத்தின் ஊடாகவும் கடந்து செல்லுகிறார். தேவனைப் பற்றிய அறிவை உயிருடன் காத்துக் கொள்வதற்காகவும் மற்றும் இறுதியாக, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட “வித்தின்” மூலமாக எல்லா இனங்களையும் தேவனுடைய ஐக்கியத்திற்குத் திருப்பிக் கொண்டு வருவதற்காகவும் - இப்படிப்பட்டது தெய்வீக நோக்கமாய் உள்ளது - அவர் இவ்வாறு செய்கிறார். இது முதல், ஆர்வ நோக்கானது மனிதர்களின் மீதுள்ளதைக் காட்டிலும் நிகழ்ச்சிகளின்மீது அதிகமாய் மையப்படுத்தப்பட்டுள்ளது, அவர்களில் ஒரு சிலர் மட்டுமே தொடப்படுகின்றனர். பரிசுத்த வரலாற்றாளர், நூற்றாண்டுகளின் இடைவெளியை பெருநடையிட்டுக் கடக்கின்றார், அவர் நினைவு கூரத்தக்க நிகழ்ச்சிகளின் சிகரத்திலிருந்து சிகரத்திற்கு இவ்வாறு கடந்து செல்லுகின்றார். இந்த இடத்திலிருந்து, ஆர்வ நோக்கானது மனிதர்களில் மையம் கொள்ளுகிறது; வரலாற்றின் பிரதான ஓட்டமானது எபிரெயர்கள்

என்ற தனிப்பட்ட இனத்தவருக்குக் குறுகிவிடுகிறது, மற்றும் இது தொடர்ந்து முழுமையாக வளர்ந்தேறுகிறது. இந்தக் கால கட்டத்தின் வரலாறானது எபிரெயர்களின் யாத்திரைப் பிதாக்களான ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு மற்றும் யோசேப்பு என்ற மாபெரும் முற்பிதாக்கள் நால்வரின் வரலாற்றைப் பின்பற்றித் தொடருகின்றது.

I. ஆபிரகாமின் வாழ்வு. (ஆதி. 11:27-25:10.)

“விசுவாசத்தின் தகப்பன்” என்ற வகையில் மற்றும் எபிரெய இனத்தைத் தோற்றுவித்தவரான ஆபிரகாம், எல்லாக் காலங்களிலும் மாபெரும் பாத்திரங்களில் ஒருவராய் இருக்கிறார். அவருடைய வாழ்வானது இயல்பாகவே பின்வரும் இரண்டு பிரதான பிரிவுகளில் அடங்குகிறது: (1) அலைந்து திரிதல்கள், (2) எபிரோனில் குடியமர்ந்த வாழ்வு.

1. அலைந்து திரிதல்கள்.—அ. தொடக்க கால இருப்பிடம்.—ஆபிரகாம், தொடக்க கால ஆசியாப் பகுதியின் நாகரிகத்தினுடைய இருப்பிடமான ஐப்பிராத்து நதியின் கீழ் பாகத்தில் இருந்த ஊர் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவராவார். அது தொடக்கத்தில் ஹெமேட்டிக் அல்லது டர்னியன் இனத்தவருடையதாயிருந்தது, பின்பு வெற்றி கொள்ளப் படுதலினால் அது செமேட்டிக் (சேமின் சந்ததியார்) இனத்தவருடையதாயிற்று. அது விக்கிரகாராதனை செய்யும் ஊராய் இருந்தது என்பது தெளிவு (இ.வ. ஆதி. 11:31; யோசு. 24:2).

ஆ. அழைப்பும் உடன்படிக்கையும் (ஆதி. 12:1-3).—இங்கு அவர் (ஆபிரகாம்) தன் வீட்டையும், இனத்தையும், சொந்த நாட்டையும் விட்டு இனி அறியப்படுத்தப்படப் போகிற நாட்டை நாடிச் செல்லும்படிக்கு தேவனுடைய அழைப்பைக் கேட்டார். இந்த அழைப்பும் இதன் விளைவும் மத ரீதியாக/மார்க்க ரீதியாக (ஆதியில் ஏற்பட்ட) வீழ்ச்சி முதற் கொண்டு (நடந்த) மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. இந்த அழைப்புடன் தேவன் தம்முடைய உடன்படிக்கையை இணைத்தார். இது நான்கு வாக்குத் தத்தங்களைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தது: (1) ஒரு பெரிய இனம்; இது எபிரெய அல்லது யூத மக்களில் நிறைவேற்றிற்று. (2) ஒரு மாபெரும் பெயர். நிம்ரோத்களும், பார்வோன்களும், இராயர்களும் தாங்கள் வாழ்ந்திருந்த வேளைகளில் உலகளவில் ஒரு மாபெரும் இடத்தை நிரப்பியிருந்தார்கள், ஆனால் அவர்களில் எவர் ஒருவரும் வரலாற்றில் மிகப் பரந்த அடையாளத்தை விட்டுச் சென்றதில்லை அல்லது (மக்கள்) இனத்தின்மீது தம்மைப் பற்றியும் தமது கருத்துக்களைப் பற்றியும் அதிகமான மனப்பதிவுகளை விட்டு சென்றதில்லை. யூதர், கிறிஸ்தவர், முகம்மதியர் என்ற மூன்று மாபெரும் மதங்கள் ஆபிரகாமை (தங்கள்) விசுவாசத்தின் தகப்பனாகப் பின்னிட்டுக் கண்ணோக்குகின்றன. (3) ஒரு நாடு; இது எபிரெயர்களால் கானான் நாடு சுவாதீனம் கொள்ளப்பட்டதில் நிறைவேறியது. (4) எல்லா இனங்களின் மீதுமான ஒரு ஆசீர்வாதம்; இது ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின் கிறிஸ்துவுக்குள்ளும் சவிசேஷத்தின் உலகளாவிய அறிவிப்பிற்குள்ளும் நிறைவேறியது. எப்பொழுதும் விரிவடைந்து கொண்டிருக்கும் வட்டங்களில் இது இன்னமும் நிறைவேற்றத்தின் செயல்முறையில் உள்ளது.

இ. இடம் பெயருதல்.—ஒவ்வொரு தனிச்சிறந்த இனத்தின் வாழ்வும் அதன் இடம் பெயருதலில் வேருன்றியிருக்கிறது; ஆனால் மிகச் சில இடம் பெயருதல்களே எபிரெயர்களுடையதைப் போன்று மத ரீதியாக/மார்க்க ரீதியாகத் தனிச்சிறப்புடையதாக அல்லது வரலாற்று வெளிச்சத்தில் மிகத் தெளிவாகக் கிடப்பதாக உள்ளன. எழுபத்தி ஐந்து வயதில், உறவினர் மற்றும் நாட்டுடன் உள்ள கடுமையான பிணைப்புக்களை அறுத்து தான் எங்கு போகிறோம் என்பதையே அறியாமல் புறப்பட்டுச் செல்ல வீரமிக்க விசுவாசம் அவசியமாயிருந்தது. “விசுவாசத்தினாலே ஆபிரகாம் ... கீழ்ப்படிந்து, தான் போகும் இடம் இன்னதென்று அறியாமல் புறப்பட்டுப் போனான்” (எபி. 11:8). இப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதர் நீடித்திருக்கும் ஒரு இனத்தைத் தோற்றுவிக்கப் பொருத்தமானவராகவும்/தகுதியானவராகவும் - தேவனுடன் ஒருமைப்பாடு என்ற - மேன்மை மிகுந்த சத்தியத்திற்கு இடம் அளிப்பவராகவும் இருந்தார்.

அவர் (ஆபிரகாம்) தனது தந்தையான தேராகு, அனாதையாயிருந்த லோத்து என்ற தனது சகோதரன் (ஆரானுடைய) மகன், மற்றும் தனது மனைவியான சாராய் ஆகியோருடன் ஐப்பிராத்தின் மேல் பகுதியில் இருந்த ஆரானுக்குக் கடந்து சென்றார். அங்கு தேராகு இறந்து போனார், மற்றும் ஆபிரகாம் இன்னமும் தெய்வீக அழைப்புக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஐப்பிராத்து நதியின் பள்ளத்தாக்குப் பகுதியை விட்டு கானான் நாட்டுக்குக் கடந்து சென்றார். இப்பொழுது அவர் ஒரு அந்நிய நாட்டில், வேற்றினத்தவர் மத்தியில் இருக்கின்றார். சீகேம் என்ற இடத்தில் தேவன் அவருக்குத் தரிசனமாகி உடன்படிக்கையைப் புதுப்பிக்கின்றார்: “உன் சந்ததிக்கு இந்தத் தேசத்தைக் கொடுப்பேன்”¹ பின்பு இது நாடாக உள்ளது. இடம் பெயருதல் செய்து முடிக்கப்பட்டுள்ளது.

சில ஆண்டுகளாக ஆபிரகாம் இடம் விட்டு இடம் அலைந்து திரிந்து கொண்டுள்ளார். அவர் (1) பெத்தேல், (2) தெற்கு, (3) எகிப்து, (4) தெற்கு, (5) பெத்தேல் ஆகிய பகுதிகளில் பயணப்பட்டார். இங்கு லோத்தும் ஆபிரகாமும் பிரிகின்றனர்: லோத்து யோர்தான் சமவெளியில் சோதோமை நோக்கிக் கூடாரம் இடுகின்றார், மற்றும் சோதோமில் குடியமர்வதில் முடிகின்றார். (6) ஆபிரகாம் தெற்கில் எபிரோனுக்கு (நீங்கிச்) செல்லுகின்றார். இது அதிகமாய்க் குடியமர்ந்த வாழ்க்கையின் மையமாகின்றது. ஆனால் கடைசி வரையிலும் அவர் கூடாரங்களிலேயே வாழ்ந்திருந்தார். ஒவ்வொரு இடத்திலும் அவர் (தமது) பலிபீடத்தைக் கட்டியெழுப்பி யிருந்தார். கூடாரமும் பலிபீடமும் அவருடைய கானான் வாழ்வின் பண்பாய் இருக்கின்றன.

2. எபிரோனில் குடியமர்ந்த வாழ்வு.—இந்தக் கால கட்டத்தின் பிரதான நிகழ்ச்சிகள் பின்வருமாறு:

அ. கல்தேயப் படையெடுப்பு.—எலாமித்திய வம்சம் ஒன்று கல்தேயாவை ஆண்டு கொண்டிருந்தது. பேராசைமிக்க இந்த வம்சமானது தங்கள் நாடு பிடித்தல்(செயல்)களை தொலை தூர மேற்கில் யோர்தான் பள்ளத்தாக்கு வரையிலும் தள்ளியிருந்தது. யோர்தான் (பகுதிகளில் இருந்த) சிற்றரசர்கள் இந்த நுகத்தைப் பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளாய்ச் சுமந்திருந்து,

அதற்குப் பின்னர் கலகம் செய்தனர். கல்தேயாவின் ஆட்சியாளராய் இருந்த ஏலாமியனான கெதர்லாகோமேர் இந்தப் புரட்சியை நொறுக்கிப் போட்டு, லோத்து உட்பட சோதோமின் மக்களை (அடிமைகளாய்) பிடித்துச் சென்றான். ஆபிரகாம் பயிற்சி பெற்ற முன்னுற்றுப் பதினெட்டு வேலையாட்களுடன் (அவர்களைத்) தொடர்ந்து துரத்திச் சென்று அடிமைகளை மீட்டுக் கொண்டு வந்தார். அவர் திரும்பி வருகையில் மெல்கிசேதேக் என்ற தெளிவாய் அறியப்படாத ஆசாரிய அரசரால் சந்திக்கப்பட்டு ஆசீர்வதிக்கப் பட்டார். இவருக்கு ஆபிரகாம் தசம பாகம் செலுத்தினார்.

ஆ. ஆகாருடன் திருமணம்.—வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மகன் பிறந்திராத நிலையிலேயே வருடங்கள் பல கடந்து சென்றன. ஆபிரகாமும் சாராளும் வயது முதிர்ந்தவர்களாயினர். சாராளுடைய ஆலோசனைப்படி ஆபிரகாம் தங்கள் வேலைக்காரியான ஆகாரை இரண்டாவது மனைவியாக்கிக் கொண்டார். அவள் இஸ்மவேலுக்குத் தாயானாள் மற்றும் அரபியர்களின் முன்னோரானாள்.

இ. விருத்தசேதனம் ஏற்படுத்தப்படுதல்.—ஆபிரகாம் தொன்னூற் றொன்பது வயதுடையவர் ஆனார். (அவரை விட) சாராள் பத்து ஆண்டுகள் இளையவளாய் இருந்தாள். உடன்படிக்கை வாக்குத்தத்தமானது இன்னமும் நிறைவேற்றப்படாமலேயே இருந்தது: ஏனெனில் சாராள் மூலமாகவே வாக்குத்தத்தம் ஏற்படுவதாயிருந்தது, அவள் (இன்னமும்) பிள்ளையில்லாதவளாய் இருந்தாள். மீண்டும் ஒருமுறை தேவன் தரிசனமாகி உடன்படிக்கையைப் புதுப்பித்து அதை இரு அடையாளங்களைக் கொண்டு முத்திரையிட்டார்: (1) தொடக்கத்தில் ஆபிராம் (உயர்வான தந்தை), சாராய் (அரசி²) என்றிருந்த அவர்களின் தொடக்க பெயர்கள் ஆபிரகாம் (திரளான இனங்களின் தந்தை), சாராள் (திரளான கூட்டங்களின் அரசி) என்று மாற்றப்பட்டன; (2) உடன்படிக்கையின் மக்களுக்கு என்ஹென் றைக்குமான சடங்கு முறையாக விருத்தசேதனச் சடங்கு அளிக்கப்பட்டது.

ஈ. சோதோமின் அழிவு.—யோர்தான் சமவெளியின் நகரங்கள் மட்டுமீறிய தீயொழுக்கத்தின் ஆழங்களில் மூழ்கியிருந்தன, அவைகளின் தொடர்ந்து இருத்தலானது சுற்றியுள்ள நாடுகளுக்குக் கெடுதியாக்கின. தேவன் அவைகளின் அழிவை ஆணையிட்டு, அவற்றின் முடிவை ஆபிரகாவுக்கு வெளிப்படுத்தினார், ஆபிரகாமின் பரிந்துரையானது அந்த நகரங்களைக் காப்பாற்ற முடியாது போய் விட்டாலும், அது முழுமையாக இழந்து போகப்படாதிருந்தது. லோத்தின் மனைவி சோதோமை மூழ்கச் செய்த அக்கினி மற்றும் கந்தகத்தின் பெரும் புயலில் ஏக்கம் கொண்டு பேராவலுடன் தாமதித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் லோத்து எரியும் தழலிருந்து பற்றியிழுக்கப்பட்ட கம்பி போல் இருந்தார், லோத்து சோவாருக்குத் தப்பிச் சென்றார், அவர் தம் சொந்த மகள்களின் மூலம் மோவாபுக்கும் அம்மோனுக்கும் தந்தையானார், அவர்களின் சந்தியார்கள் எபிரெயர்களுக்கு நீடித்த (காலமாக) விரோதிகளாய் இருந்தார்கள்.

உ. ஈசாக்கின் பிறப்பும் (அவரைப்) பலியிடுதலும்.—இப்பொழுது ஆபிரகாம் நூறு வயதுடையவராயிருக்கின்றார், சாராள் தொண்ணூறு வயதுடையவளாய் இருக்கின்றாள். இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகளாக அலைந்து

திரிந்து, காத்துக் கொண்டிருந்ததற்குப் பிறகு, வாக்குத்தத்தத்தின்மீது நிறைவேற்றத்தின் வெளிச்சம் உதிக்கின்றது. சாராள் ஒரு மகனைப் பெறுகிறாள், அவருக்கு ஈசாக்கு என்று பெயரிடப்பட்டது. ஆனால் இன்னும் மிகுந்த வலியுள்ள சோதனை அவர்களுக்குக் காத்துள்ளது. உறவினர்(கள்) மற்றும் நாட்டின் மீதான ஆபிரகாமின் அன்பை அவரது விசுவாசம் வெற்றி கொண்டிருந்தது. அது (விசுவாசம்) அவரது சொந்த வாரிசின் மீதான அன்பை வெற்றி கொள்ளுமா? திகைப்பூட்டும் செய்தி யானது அவரது காதுகளில் விழுகின்றது, “உன் புத்திரனும், உன் ஏகசுதனும் உன் நேச குமாரனுமாகிய ஈசாக்கை நீ ... தகன பலியாகப் பலியிடு.”³ இப்படிப்பட்ட ஒரு கட்டளையானது நமது ஒழுக்கக் கருத்தறிவை/ஒழுக்க உணர்வறிவை அதிர்ச்சியடையச் செய்வதாய் இருக்கும். இது கடமைகளின் போராட்டமாய்க் காணப்படும். (ஆனால்) ஆபிரகாமுக்கு இது அவ்வாறு இருக்கவில்லை. மனித பலி என்பது பொதுவாக இருந்தது; (அந்த) காலம் அதினால் (மனித பலிகளினால்) நிறைந்திருந்தது, ஆபிரகாம் அதைக் குறித்து (அறிந்து) பழக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதில் ஐயம் இல்லை. போராட்டம் அங்கு இருக்கவில்லை. மாறாக அது (போராட்டம்), ஒரு புறம் தேவனுடைய அழைப்புக்கும், ஈசாக்கின் மீதான அவரது அன்பிற்கும், மறுபுறம் உடன்படிக்கையின் வாக்குத்தத்தத்தின் மீதான அவரது நம்பிக்கைக்கும் இடையில் இருந்தது. அவர் தமது ஆத்துமாவை அந்த வாக்குத்தத்தத்துடன் இரும்புக் கொக்கியைப் போல் இறுகப் பற்றிப் பிடித்திருந்தார். மீண்டும் ஒருமுறை விசுவாசம் வெற்றி பெற்றது (எபி. 11:17-19). இங்கு நாம் ஆபிரகாமின் விசுவாசம் மற்றும் அனுபவம் ஆகியவற்றின் உச்சகட்டத்தை அடைகின்றோம். அவரது மகன் காக்கப்பட்டார்; ஏனெனில் தேவன் உண்மையில் அவரை (ஈசாக்கை) பலியிடுதலை கேட்கவில்லை. அவர் (ஈசாக்கு) திருமணம் செய்வதையும், அவரைச் சுற்றிலும் (அவரது) மகன்கள் வளருவதையும் காண்பதற்கு அந்த முற்பிதா உயிர் வாழ்கின்றார். அவர் (ஆபிரகாம்) சாராளை, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாட்டில் அவருக்குச் சொந்தமாயிருந்த ஒரே இடமான எபிரோனின் மக்பேலா குகையில் அடக்கம் செய்கின்றார். கானானில் ஒரு நூற்றாண்டு காலம் யாத்திரைக்குப் பிறகு அவரும் கூட அவ்விடத்தில் ஈசாக்கு மற்றும் இஸ்மவேல் ஆகியோரால் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

உலகமானது ஒரு சில ஆபிரகாம்களையே கொண்டிருந்ததாக இருந்துள்ளது. இது நித்தியத்தைப் பணயம் வைத்து உலக அனுகூலங்களைப் பற்றிக் கொள்ளும் லோத்துகள் பலரைக் கொண்டுள்ளது. லோத்தும் அவரது சந்ததியாரும் விடியற்காலத்து மூடுபனியைப் போல் கடந்து போயினர்; ஆபிரகாமும் அவருடைய சந்ததியாருமோ உலகத்தின் என்றென்றைக்கு மான அடைவிடத்தை உருவாக்கியுள்ளனர்.

II. ஈசாக்கின் வாழ்வும் பண்பும். (ஆதி. 24:1-28:9.)

1. ஈசாக்கினுடைய வாழ்வின் தன்மை.—ஈசாக்கினுடைய வாழ்வு பற்றிய வரலாறு விரைவிலேயே கூறப்படுகிறது. இது ஒரு புறம் அவரது

தகப்பனுடைய வாழ்வின் வரலாற்றுடனும், மறுபுறம் அவரது மகனான யாக்கோபின் வரலாற்றுடனும் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. ஈசாக்கின் வாழ்வுக் காலம் ஆபிரகாமின் (வாழ்வின் கடைசி) எழுபத்தி ஐந்து வருடங்களுடனும், யாக்கோபின் (வாழ்வின் முதல்) நூற்றிருபது வருடங்களுடனும் மேற்கவிந்து/ஒரு சேர அமைந்துள்ளது. இவரது வாழ்வின் முக்கிய நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றும் அவர்களின் (வாழ்வின் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளுக்கு) அதிகம் ஏற்புடையதாக உரித்தாகுகின்றது. இவர் வரலாற்றுப் பாத்திரம் என்ற வகையில், அவர்களினால் நிழலிடப்படுகின்றார். இவர் எதிர்ப்பு இல்லாமலும், அமைதியை நேசிக்கும் தன்மையுடனும் தம்மைப் பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கும்படி தமது தந்தைக்கு இணங்குகின்றார், இவரது தாயார் வாழ்ந்த வேளையில் இவர் அவளது செல்வாக்கின் கீழிருந்தார் என்பது உறுதியாக உள்ளது, மற்றும் அதன் பிறகு இவர் தமது மனைவியின் செல்வாக்கிற்கு உட்படுகின்றார், மற்றும் பிலிஸ்தியர்களுடன் (தமது) கிணறுகளுக்காகப் போராடுவதற்கு மாறாக அவற்றை ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாக அவர்களுக்குக் கொடுத்து விட இணங்குகின்றார். நூற்று என்பது ஆண்டுகள் கொண்ட அவருடைய நீண்ட வாழ்வானது தென் தேசத்தில் எபிரோனில் அல்லது அதற்கருகில் முடிந்தது. அவருடைய வாழ்வானது ஆபிரகாமினுடையதைப் போல கருங்கல் வார்ப்பாகவோ அல்லது யாக்கோபினுடையதைப் போல கொந்தளிப்பான அனுபவமாகவோ இருந்ததில்லை. இன்னமும், வாக்குத்தத்தத்தின் மகன் என்ற வகையிலும், வாக்குத்தத்தங்களின் உடன்படிக்கையின் வாரிசு என்ற வகையிலும் அவரது தகுதி நிலையானது (அந்தக்) கால கட்டத்தின் நான்கு முற்பிதாக்களின் மத்தியில் மதிப்பிற்குரிய இடம் கொண்டுள்ளது. இவர் ஆபிரகாமின் மேன்மைமிக்க விசுவாசத்தில் நடக்கின்றார், மற்றும் ஆபிரகாமுடனான உடன்படிக்கையைப் புதுப்பிப்பதற்காக தேவன் இவருக்கு மீண்டும் மீண்டும் தரிசனமாகின்றார்.

2. இவரது திருமணமும் குடும்பமும்.—ஆபிரகாமின் சகோதரரான நாகோர், ஊரிலிருந்து குடும்ப இடம் பெயருதலில் ஐப்பிராத்து மீது ஆரான் வரை சேர்ந்து வந்தார் அல்லது பின்பற்றித் தொடர்ந்தார். அங்கு (ஆரானில்) அவர் தங்கி விட்டார். விக்கிரகாராதனைக்காரர்களாகிய கானானியருடன் குடும்ப இணைப்பு எதையும் ஏற்படுத்தப் பயம் அடைந்த ஆபிரகாம், மிகவும் நம்பிக்கைக்குரிய தமது வேலைக்காரனை ஆரானில் இருந்த நாகோரிடத்தில் அனுப்பினார். அவர் அங்கிருந்து பெத்துவேலின் மகளான ரெபேக்காளை அழைத்து வந்தார், அவள் ஈசாக்கின் மனைவியாகவும், ஏசா மற்றும் யாக்கோபு என்ற இரட்டைப் பிள்ளைகளின் தாயாகவும் ஆனாள்.

III. யாக்கோபின் வரலாறு. (ஆதி. 27:1-49:33.)

யாக்கோபின் இரண்டு பெயர்களுக்கும் அவரது பண்பின் வேறுபாடுள்ள இரு நிலைகளுக்கும் இணையாக அவரது வாழ்வில் இரு அத்தியாயங்கள் உள்ளன. முதலாவதில் அவர் யாக்கோபு (எத்தன்) என்றுள்ளார்; இரண்டாவது பிரிவில் அவர் இஸ்ரவேல் (தேவனுடைய

பிரபு) என்றாகின்றார். அவர் தூதனுடன் போராடி வெற்றி கொண்டு வெற்றியாளராக விளங்கிய பெனியேல் என்ற இடமே (இவ்விரு பிரிவுகளையும்) பிரிக்கும் கோடாக உள்ளது. வேறு எந்த முற்பிதாவின் வாழ்வும் இவருடையது போல கிறிஸ்தவ மனமாற்றத்திற்கு இவ்வளவு இணையான ஏதொரு விஷயத்தையும் காட்சிப்படுத்துவதில்லை. மற்றவர்(முற்பிதாக்கள்) தொடக்கம் முதல் கடைசி வரை விசுவாசத்தின் வாழ்வை வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் பிரபுவான இஸ்ரவேலோ எத்தனாயிருந்த யாக்கோபிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட மனிதராய் இருந்தார்.

1. எத்தனாயிருந்த யாக்கோபு (ஆதி. 27:1-32:32).—அ. அவரது பெயர்.—அவரது பிறப்பில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியிலிருந்து அவர் யாக்கோபு என்று பெயரிடப்பட்டார்; குதிங்காலைப் பிடிப்பவன், இன்னொருவரைத் தடுக்கி விழச் செய்பவர், எத்தன் (ஆள் மாறாட்டம் செய்பவர்). யாக்கோபு இளையவராயிருந்தும் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட சந்ததியும் உடன்படிக்கையும் அவர் மூலமாகவே இருக்க வேண்டியதாயிற்று; ஆகவே, அவருடைய பிறப்பின் போது அவ்வாறே முன்னுரைக்கப்பட்டது, “முத்தவன் இளையவனைச் சேவிப்பான்.”⁴

ஆ. கைவசமாய் பெற்றுக் கொண்ட பிறப்புரிமை.—ஏசா ஒரு வேட்டைக்காரராய் இருந்தார்; யாக்கோபு ஒரு “அமைதியான” மனிதராகவும் தோட்டக்காரராகவும் இருந்தார். ஏசா வேட்டையிலிருந்து களைத்துப் போய்த் திரும்பி வருகிறார், அவர் யாக்கோபின் கூழுக்காகத் தனது பிறப்புரிமையை கொடுத்து விடத் தயாராய் இருக்கின்றார், இவ்விதமாக ஒரு கண நேர இன்பத்திற்காக/திருப்திக்காக உடன்படிக்கையின் ஆசீர்வாதத்தை வீசியெறிந்து விடுகின்றார். இப்படிப்பட்ட பண்புடைய ஒருவர் நீடித்திருக்கும் ஒரு இனத்தைத் தோற்றுவிக்கவோ அல்லது மிக மேன்மையான ஆவிக்குரிய மார்க்கத்தைத் தோற்றுவிக்கவோ மிகச் சிறிதளவே பொருத்தமானவராயிருக்கின்றார். “அமைதியான” யாக்கோபு பிறப்புரிமையையும் உடன்படிக்கை வாக்குத்தத்தத்தையும் விலை கொடுத்துப் பெறுகின்றார், ஆனால் அவற்றை அவர் பெரும்படியாயிருந்த தனது சகோதரனிடம் இருந்து பெற்றுக் கொள்கின்றார்.

இ. களவு செய்யப்பட்ட ஆசீர்வாதம் என அழைக்கப்பட்டது.—ஆண்டுகள் கடக்கின்றன. முதிர் வயதான ஈசாக்கு, முற்பிதாக்களுக்குரிய (தனது) ஆசீர்வாதங்களைப் பொழிவதற்குரிய காலம் வருகிறது. (தனது) பையன்களின் பிறப்பின் போது வெளியாக்கப்பட்ட தெய்வீக நோக்கத் திற்கு/தீர்மானத்திற்கு மாறாக அவர் அதை ஏசாவின்மீது பொழியத் தீர்மானித்தார். ஆனால் ரெபேக்காள் உறங்குபவளாய் இருக்கவில்லை. அவள் ஒரு வஞ்சனையை முன் மொழிகிறாள், யாக்கோபு தனது பெயருக் கேற்ப, அவளது சூழ்ச்சியின்படி செய்யத் தன்னை ஒப்புக் கொடுக்கின்றான். சூழ்ச்சி வெற்றியடைகிறது. பார்வை மங்கலான ஈசாக்கும், அங்கிராமற் போன ஏசாவும் சூழ்ச்சியால் வெல்லப்படுகின்றனர், மற்றும் அந்த முற்பிதாவின் கரங்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆசீர்வாதங்களைத் தருவதற்கு யாக்கோபின் தலையின்மீது வைக்கப்படுகின்றன.

ஈ. ஆரானுக்கு தப்பி ஓடுதல்.—யாக்கோபு தனது தந்தையிடமிருந்தும்,

தனது சகோதரனிடமிருந்தும், தனக்கு பிரியமான தாயாகிய ரெபேக்காளிடமிருந்தும் பிரிந்து செல்லுதல் என்பதே அவருடைய முதல் செயல்விளவாய் இருந்தது. அவனுடைய உயிரைப் பறிக்க ஏசா தேடுகிறான். ரெபேக்காளின் ஆலோசனைப்படி, ஆரானில் (உள்ள) அவளது உறவினர்களின் மத்தியில் யாக்கோபுக்கு ஒரு மனைவியைத் தேடுவதற்காக ஈசாக்கு யாக்கோபை அனுப்புகின்றார். இது ஒரு கவலை தரும் ஓட்டமாக உள்ளது; - இதன் பின்னால் குழந்தைப் பிராயத்தின் நினைவுகள், தனது சொந்த அற்பத் தன்மையின் நிழல்கள், ஏசாவின் பழி வாங்குதலின் மாயத்தோற்றம்; இதன் முன்னால் என்ன (உள்ளதென்று) தேவன் ஒருவரே அறிகின்றார். இரவு வேளை வருகிறது. அவர் உறங்குவதற்காக விண்மீன்களின் கீழே சாய்கின்றார். பகலின் நினைவுகளிலிருந்து இரவின் கனவுகள் உருவெடுக்கின்றன. அவர் தேவனை முற்றிலுமாகக் கைவிட்டு விடவில்லை; அல்லது அவர் தேவனால் கைவிடப்படவும் இல்லை. ஏனையின் தரிசனத்தில் தேவன் தம்மை ஆபிரகாமின் தேவனாகவும், ஈசாக்கின் தேவனாகவும், உடன் படிக்கையின் தேவனாகவும் வெளிப்படுத்துகிறார், மற்றும் அற்பமான, தவறான, தப்பி ஓடுகிற யாக்கோபுக்கும் கூட அதன் அடைதற்கரிய அளிப்புகளைப் புதுப்பிக்கின்றார். பயபத்தியும் தாழ்மையும் அடைந்த யாக்கோபு காலையில் எழுந்து, தனக்குத் தலையணையாயிருந்த கல்லை ஒரு தூணாக நிறுத்தி, அவ்விடத்திற்குத் தேவனுடைய வீடு என்று அர்த்தப் படுகிற பெத்தேல் என்று பெயரிடுகின்றார், மற்றும் யாக்கோபு போன்ற அளித்தலுடனும் கூட இருப்பினும், யெகோவா தமது தேவனாயிருப்பார் என்று பொருத்தனை செய்கின்றார்.

உ. ஆரானில் வாழ்க்கை.—ஆரானில் யாக்கோபு தனது மாமனின் வீட்டில் தனது இணையைச் சந்திக்கின்றார், அவரோ, யாக்கோபு கிணற்றண்டையில் சந்தித்த முதல் சந்திப்பில் நேசித்த ராகேலையும் (யும்) திருமணம் செய்து கொள்வார் என்பதை அறிந்த நிலையில் முதலில் தனது மூத்த மகளான லேயாளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி அவரை (யாக்கோபை) அகப்படுத்துகின்றார். வெளிநாட்டில் தங்குவதிலேயே இருபது ஆண்டுகள் கடந்து செல்கின்றன. கடைசியில், அவர் ஏராளமான உடைமைகளுடனும் எண்ணிறந்த குடும்பத்துடனும் தமது முகத்தைத் தம் பழைய இல்லம் நோக்கித் திருப்புகின்றார். அவர் கானானின் கிழக்கு எல்லைகளுக்கருகில் நெருங்கி வந்த பொழுது, தன்னைச் சந்திப்பதற்காக நானூறு மனிதர்களுடன் ஏசா அணி வகுத்து வருவதை அறிகின்றார். மீண்டும் ஒருமுறை அவரது பாவங்களும், அவரது சகோதரனின் பழி வாங்குதலும் அவருக்கு முன்பாக எழும்புகின்றது. அவரது ஆத்துமாவானது தகுதியற்ற தன்மை மற்றும் பலவீனம் ஆகியவற்றினால் மயங்கிச் சுழலுகின்றது. ஏசாவைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காக வெகுமதிக்குமேல் வெகுமதி (வரிசையாக) அனுப்பப்படுகின்றது. குடும்பம் யாப்போக்கு நதியை கடந்து சென்றது. யாக்கோபு பெனியேலில் தனித்து விடப்படுகின்றார். பிறகு அவர் (அங்கு) யெகோவாவின் திகைப்பூட்டும்/விளங்கப் படாத தூதனுடன் இரவு முழுவதும் போராடுகின்றார். கடைசியாக இருள் மறைகின்றது; பகல் உதிக்கின்றது; சுய சித்தம் கொண்ட யாக்கோபு

இணங்குகின்றார்; பின்பு அவர் விரும்பத்தக்க ஆசீர்வாதத்தை வெற்றி கொண்ட யாக்கோபு இஸ்ரவேலாக மாற்றம் அடைகின்றார்.

2. இஸ்ரவேல் என்னும் பிரபு.—இதுமுதல் யாக்கோபு ஒரு புதிய மனிதனாக இருக்கிறார். சகோதரர்கள் சந்தித்து சமாதானத்துடன் பிரிகின்றனர். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு, அவர்கள் தங்களின் தந்தையினுடைய சுவ அடக்கத்தில் இணைகின்றனர். தேவனுடைய அழைப்பின் பேரில், இஸ்ரவேல் பெத்தேலுக்குத் செல்லுகின்றார். அவருக்கு அன்பான ராகேல் பெத்லகேழுக்கு அருகே பெஞ்சமீனின் பிறப்பின்போது மரிக்கின்றாள். அவரது மகன்கள் தங்கள் வன்முறையினால் அவரது ஆத்துமாவைக் கலங்கச் செய்கின்றனர். அன்பார்ந்த இராகேல் மூலம் பிறந்த அன்பார்ந்த மகன் யோசேப்பு இருபதாண்டுகளாய் அவரிடமிருந்து இழந்து போகப்படுகிறார். எகிப்தை ஆண்ட அந்நிய அதிகாரியினால் பெஞ்சமீன் வற்புறுத்திக் கேட்கப்படுகிறார். ஆனால் இந்த இருளின் ஊடாகக் கடந்து செல்லுகையில் இஸ்ரவேல் யெகோவாவின் கரத்தை விட்டு (பிரிந்து) செல்லவில்லை. இந்தக் கால கட்டத்தின்போது, அவர் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தனது பலிபீடத்தைக் கட்டியெழுப்பி, ஆபிரகாம், ஈசாக்கு ஆகியோருடைய உடன்படிக்கையின் தேவனைத் தொழுது கொள்ளுகின்றார். நாடு விட்டு நாடு செல்லுதல் மற்றும் எதிர்ப்புகள் மற்றும் உடன்படிக்கையின் மீதான நம்பிக்கை ஆகியவை அவரது பண்பில் தங்கள் பணியைச் செய்கின்றன. யாக்கோபு இஸ்ரவேலாகின்றார், மற்றும் இஸ்ரவேல் பக்குவமாய் முதிர்ந்து, அழகுமிக்க வகையில் (முதிர்) வயதடைகின்றார். கடைசியில் மேகங்கள் விலகுகின்றன. யோசேப்பும் பெஞ்சமீனும் அவருக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்படுகின்றனர். வாழ்வின் கதிரவன் எகிப்தின் அமைதியில் மறைகிறான், மற்றும் அவரது எலும்புகள் எபிரோனில் இருந்த அவரது முன்னோர்களின் கல்லறையில் அவரது தகப்பனின் எலும்புகளுடன் இணைப்பாறுகின்றன.

IV. யோசேப்பின் வரலாறு. (ஆதி. 37:1-50:26.)

அறிமுகம்.—எபிரெய மக்களுடனான யோசேப்பின் உறவானது, ஆபிரகாம், ஈசாக்கு மற்றும் யாக்கோபு ஆகியோர் கொண்டிருந்த உறவிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. அவர்கள் முழு உடன்படிக்கையின் மக்களுக்கு முன்னோர்களாய் இருக்கின்றனர்; கருவிலிருந்து விரிவடைந்த நாடான இஸ்ரவேலின் பன்னிரண்டு மகன்களில் இவர் (யோசேப்பு) ஒருவராக மட்டுமே உள்ளார். எதிர்காலத்தில் அந்த இனம் தன்னை இஸ்ரவேல் என்று அழைத்துக் கொள்ளலாம், ஆனால் யோசேப்பு மட்டுமே இஸ்ரவேல் இனம் என்றாகி விடாது. யோசேப்பு உடன்படிக்கையின் மக்களுக்குத் தலைவராயிருக்கவில்லை, மற்றும் யோசேப்பு மூத்த முற்பிதா என்ற வகையில் உடன்படிக்கையைப் புதுப்பித்துக் கொள்வதற்கு தேவன் அவருக்குத் தரிசனமாகவில்லை. இருப்பினும் கூட அவரும் அவரது சகோதரர்களும் முற்பிதாக்களின் காலத்திற்குரியவர்களாய் உள்ளனர், அவர்கள் முற்பிதாக்களுடன் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர் (அப். 7:8, 9).

யோசேப்பின் வரலாறு (இருதயத்தை) மிகவும் தொடுவதாயுள்ளது, மற்றும் அவரது பண்பு பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றில் எவரொருவருடையதைக் காட்டிலும் மிகச் சிறந்த வகையில் முழுமையானதாக உள்ளது. இவர் பழைய முற்பிதாக்களின் மிகச் சிறந்த பண்பு நலன்கள் சிலவற்றை ஒன்றிணையக் கொண்டவராய் இருக்கின்றார்: ஆபிரகாமின் பலம் மற்றும் தீர்மானம், ஈசாக்கின் பொறுமை மற்றும் சாந்த குணம், யாக்கோபின் மென்மையான பிரியம், இவர்கள் யாவருக்குள்ளும் இருந்த விசுவாசம் ஆகியவை யோசேப்பிடம் ஒருங்கே அமையப் பெற்றிருந்தன. இவரது வாழ்வானது இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படலாம்: (1) கானானில் அவரது இளமைப் பருவம்; (2) எகிப்தில் அவரது மனிதப் பருவம்.

1. கானானில் அவரது இளமைப் பருவம்.—இந்தக் கால கட்டத்தின் நிகழ்ச்சிகள் பின்வரும் இரண்டு உண்மைகளால் வடிவாக்கப்படுகின்றன:

அ. அவருடைய தந்தையின் (இவர்மீது மட்டுமான) நலம் பேணும் தன்மை.—இவர் (யோசேப்பு) அவரின் (யாக்கோபின்) முதிர் வயதில் பிறந்த மகனாய் இருந்தார், இவர் ராகேலுக்குப் பிறந்த முதல் மகனாய் இருந்தார், அவனையே அவர் (யாக்கோபு) தனது உண்மையான மனைவியாக மதித்தார். யோசேப்பு தன்னிலேயே கொண்டிருந்த அன்புகாட்டக்கூடிய பண்பும் இன்னொரு காரணமாயிருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. யாக்கோபின் ஆழ்ந்த பிரியமானது தன்னைப் பல்வேறு வழிகளில் (வெளிக்) காண்பித்தது; குறிப்பாக, பிரபுக்கள் அணிவது போன்ற பல வண்ணங்கள் (அல்லது முழு கை அங்கி) கொண்ட ஒரு மேலங்கியில் - இது ஒரு வேளை அவர் (யாக்கோபு) பிறப்புரிமையை அவருக்கு (யோசேப்புக்கு) மாற்றுவார் என்று அர்த்தப்படுத்தியிருக்கலாம் - ஆழ்ந்த பிரியம் காண்பிக்கப்பட்டது. விரைவிலேயே இதன் செயல்விளைவானது மூத்த சகோதரர்களின் பொறாமையில் தோன்றியது. அது யோசேப்பைத் தன்னிலேயே பாழாக்கி விடவில்லை என்பது அவரது இயல்பின் தனிச் சிறந்த பலத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ளது, ஏனெனில் அதிகமான ஈடுபாடு என்பது இழப்பைக் காட்டிலும்/கை விட்டு விடுதலைக் காட்டிலும் அதிகமான (அளவில்) பண்புகளை அழித்து விடுகிறது. யோசேப்பு பிற்பாடு தனது தந்தையின் கூடாரத்தில் வலுவழிந்த சூழ்நிலையில் காட்சிப் படுத்திய ஆரோக்கியமான வளர் மனிதப் பண்பை மேம்படுத்தியிருப்பாரா என்பது கூடச் சந்தேகமே.

ஆ. அவருடைய சகோதரர்களின் ஆழ்ந்த வெறுப்பு.—இது யோசேப்பின் இரண்டு கணவுகளால் வலுப்படுத்தப்பட்டது. ஒரு கணவில் அவர்களின் கதிர்க்கட்டுகள் அவருடைய கதிர்க்கட்டைப் பணிந்து வணங்குகின்றன; இரண்டாம் கணவில் சூரியனும், சந்திரனும், பதினோரு விண்மீன்களும் அவருக்குப் பணிவாக வணக்கம் தெரிவிக்கின்றன - இது அவர் பிறப்புரிமையை எதிர்நோக்கினார் என்பதற்கான கூடுதலான ஆதாரமாக அவர்களுக்குத் தோன்றுகிறது. பொறாமை வெறுப்பைப் பிறப்பிக்கிறது; வெறுப்பு கொலையின் கருமுனையாக உள்ளது. யாக்கோபு யோசேப்பை எபிரோனில் இருந்த அவர்களின் குலமரபு இல்லத்திலிருந்து அவரது (யோசேப்பின்) ஆடுமேய்க்கும் சகோதரர்களிடத்தில் அனுப்புகின்ற பொழுது அவர்களின் வாய்ப்பு வருகின்றது, அவர்கள் சீகேமில் கண்படும்

இடத்தில் தங்கள் மந்தைகளுடன் இருக்கின்றனர். “இதோ, சொப்பனக் காரன் வருகிறான், நாம் அவனைக் கொன்று, இந்தக் குழிகள் ஒன்றிலே அவனைப் போட்டு, ஒரு துஷ்ட மிருகம் அவனைப் பட்சித்தது என்று சொல்லுவோம் வாருங்கள்; அவனுடைய சொப்பனங்கள் எப்படி முடியும் என்று பார்ப்போம்.”⁵ கொஞ்ச காலம் சென்ற பிறகு அவரை (யோசேப்பை) அவரது தந்தையிடம் மீட்டுக் கொண்டு போக நினைத்த ரூபன், அவரை (யோசேப்பை) குழியில் போடலாம் என்ற திட்டத்தை முன்மொழிந்தார். ரூபன் இல்லாத பொழுது, யூதாவின் ஆலோசனைப்படி யோசேப்பு எகிப்துக்குச் செல்லும்படி ஓட்டகங்கள்மீது அவ்வழியே பயணம் செய்யும் வர்த்தகக் குழுவினரிடம் விற்கப்படுகின்றார். வெறுக்கப்பட்ட (பல வண்ண) மேலங்கியானது ஆட்டுக்குட்டியொன்றின் இரத்தத்திலே தோய்க்கப்படுகிறது, இது, ஆழ்ந்த அன்புடைய தந்தை, யோசேப்பு காட்டு மிருகங்களுக்கு இரையாகி விழுந்தார் என்று நம்பும்படி அவரை மோசம் போக்குகிறது. குடும்பக் குற்றம் மற்றும் துக்கத்தின் காட்சியுடன் திரை விழுகின்றது.

2. எகிப்தில் அவரது (முழு) மனிதப் பருவம்.—அ. அவரது அடிமை வாழ்வு.—பார்வோனின் தலையாரிகளுக்கு அதிபதியான போத்திபாரின் அடிமை என்ற வகையில் அவரது (யோசேப்பின்) திறமையும் உண்மைத் தன்மையும் விரைவிலேயே அவரைத் தமது எஜமானரின் வீட்டாருக்குத் தலைவராக்குகின்றது. அவரது உண்மை/ஒழுக்க நெறியே அவருக்கு அழிவு தருவதாகப் பயமுறுத்துகிறது. போத்திபாரின் மனைவியினால் தவறாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட யோசேப்பு சிறையில் அடைக்கப்படுகின்றார்.

ஆ. அவரது சிறைவாழ்வு.—யோசேப்பு நம்பிக்கையிழந்து கீழே உட்கார்ந்து விடுகிற மனிதராக இருக்கவில்லை. சிறைக் கம்பிகளுக்குப் பின்னால் இருக்கையிலும் கூட துணிவுடனும் உதவி செய்யும் பண்பு டனும் இருந்த அவர், மீண்டுமாக நம்பகத் தகுந்த இடத்திற்கு எழும்புகின்றார். சக கைதிகள் இருவரின் கனவுகளுக்கு அர்த்தம் விளக்கிக் கூறிய திலிருந்து அவர் பார்வோனின் கனவுகளுக்கு விளக்கம் கூறும்படி அழைக்கப் படுகின்றார். அது பூமியின் மிகவும் பெருமை வாய்ந்த அரசின் ஏறக்குறைய மிக உன்னதமான அதிகாரத்திற்குப் படியெடுத்து வைக்கும் கல்லாயிருந்ததை நிரூபிக்கின்றது.

இ. அவரது அரசவை வாழ்வு.—யோசேப்பு, எகிப்தின் ஆளுநர் என்ற வகையில், பார்வோனின் கனவுகளினால் முன் நிழலிடப்பட்ட ஏழாண்டுகள் பஞ்ச காலத்திற்கு எதிராக, வளமான ஏழாண்டுகளில் தானியத்தை/கோதுமையைச் சேர்த்து வைக்கின்றார். வளமான வருடங்கள் கடந்து செல்லுகின்றன; பஞ்சமான ஆண்டுகள் வருகின்றன, அவற்றுடன் தானியத் திற்காக யோசேப்பின் சகோதரர்கள் வருகின்றனர். இப்பொழுது (இது) அவருடைய வாய்ப்பாக உள்ளது. அவர்களை ஒற்றர்கள் என்று அவர் பிடித்து வைக்கின்றார். சிமியோனைப் பிணையமாக வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களை அவர் விடுவிக்கின்றார், ஆனால் பெஞ்சமீனை அழைத்துவரா விட்டால் மீண்டும் அவர்களைக் காண்பதற்கு அவர் மறுத்து விடுகின்றார். முதிர் வயதான முற்பிதா (யாக்கோபு) முதலில் பெஞ்சமீனை விட்டுப் பிரிய

மறுக்கின்றார்; ஆனால் பசி என்பது கடினமான எஜமானராய் உள்ளது, (எனவே) கடைசியாக அவர் யூதா உத்திரவாதம் அளிக்க முன் வந்ததன் பேரில் (பெஞ்சமீனை) அவர்களுடன் அனுப்பச் சம்மதிக்கின்றார். அவர்களின் இரண்டாம் வருகையின் போது, யோசேப்பு தமது பான பாத்திரத்தை பெஞ்சமீனின் (தானியச்) சாக்கு மூட்டையில் வைக்கச் செய்து, சகோதரர்கள்மீது திருட்டுக் குற்றம் சாட்டுகின்றார். பிறகு அவர்கள் தங்களுக்கு நேர்ந்த பெருந்துன்பங்களைத் தங்கள் குற்றத்துடன் தொடர்பு படுத்தத் தயாரானபொழுது மனச்சாட்சி எழுப்பப்படுகிறது, கடைசியில் யூதா மாண்புமிக்க வகையில் தம்மையே பெஞ்சமீனுக்குப் பதிலாக அடிமையாக ஒப்புக்கொடுக்கின்றார், யோசேப்பு தம்மை அறியப்படுத்து கின்றார், மற்றும் அவர்களின் குற்றத்தைத் தாராள(குண)மாக மன்னிக் கின்றார். யாக்கோபு (எகிப்துக்கு) அழைத்து வரப்படுகின்றார், மற்றும் உடன்படிக்கையின் மக்கள் எகிப்தில் இருக்கையில் காலம் முடிவடைகிறது. ஆனால், யோசேப்பு எகிப்திலேயே மரித்து அடக்கம் செய்யப்பட்டாலும், மரிக்கும் வேளையில் அவர் கொடுத்த கட்டளையானது (ஆதி. 50:24, 25), உடன்படிக்கை(யின்) வாக்குத்தத்தங்களிலும் தம் மக்களின் எதிர் காலத்திலும் அவர் விசுவாசம் எவ்வளவு உறுதியாய் உள்ளது என்பதைக் காண்பிக்கிறது.

யோசேப்பின் நல்லொழுக்கம் ஒரு ஒருமையான நேர்மையாக உள்ளது. அவர், கற்பனை செய்யப்படக் கூடிய ஒவ்வொரு சோதனைக்கும் ஆளானார்; அவரது தந்தையின் ஒரு தலைப்பட்டசமான பாசம், சகோதரர் களின் பொறாமை மற்றும் முற்றிலுமான சேதம், சுத்தமற்ற பெண்ணொருத் தியின் பொய்க் குற்றச்சாட்டுகள், ஒழுக்கமுடைமை குற்றத்தின் தண்டனை யைச் சுமத்தல், மதிப்பும் வல்லமையும்/அதிகாரமும் திடீரென்று உயருதல், ஒவ்வொரு தவறுக்கும் பழி தீர்த்துக் கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு - இவை அவரது வாழ்வில் இடர்ப்பாடுமிக்க அனுபவங்களாய் இருந்தன. வேறு எந்த மனிதரும் எக்காலத்திலும் இவ்வளவாய்ச் சோதிக்கப்பட்டதில்லை; வேறு எவரும் இவ்வளவாய் வெற்றியடைந்ததுமில்லை. மனித குல மன்னிப்பின் வரலாற்றில் இவர் மிக உன்னதமான முன்னுதாரணமாய்த் திகழுகின்றார்; ஆபிரகாம் கூட தமது விசுவாசத்தில் இவ்வளவு சீராக வெற்றியடைந்த தில்லை. பிறகு ஏன் யோசேப்புக்கு மாறாக ஆபிரகாம் “விசுவாசத்தின் தந்தை” என்று மதிப்பளிக்கப்படுகின்றார்? ஏனெனில் அவர் “விசுவாசப் பயணத்தின் கொலம்பஸ்” ஆக இருந்தார் என்பது தெளிவு. அறியப்படாத சமுத்திரங்களில், அறியாத நாட்டை நோக்கி ஆபிரகாம் பயணம் செய்தார். யோசேப்போ, ஆபிரகாமும், ஈசாக்கும், யாக்கோபும் இருந்து நிறைவேற்றிய வெளிச்சத்தில் தமது பயணத்தை மேற்கொண்டார்.

V. யோபுடைய புத்தகம்.

யோபுடைய புத்தகம் இந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்ததாக உள்ளது. பல நூற்றாண்டுகளினால் இது அவ்வளவு முன்னதாக எழுதப்பட்டிருந்தது என்பதல்ல; ஆனால் இதன் நிகழ்ச்சிகள், காட்சிகள், திரைகள், முழுத்தொனி

ஆகியவை முற்பிதாக்களுக்குரியவைகளாக உள்ளன. யோபு கிழக்கத்திய (நாட்டின்) வல்லமைமிக்க பெரிய மனிதராய் இருக்கின்றார், இவரது உடமைகளையும் பிள்ளைகளையும் சூறையாடவும், அவரை வெறுக்கத் தக்க வியாதியினால் உபத்திரவப்படுத்தவும் சாத்தானை தேவன் அனுமதிக்கின்றார்.⁶ மூன்று நண்பர்கள் அவரை ஆறுதல்படுத்த வருகின்றனர். இப்புத்தகத்தின் முக்கிய பகுதியில்/பொருளடங்கலில் யோபுவுக்கும் அவரது மூன்று நண்பர்களான எலிப்பாஸ், பில்தாத் மற்றும் சேப்பாருக்கும், எலிகூ என்ற பெயர் கொண்ட இன்னொருவருக்கும், மற்றும் யெகோவா விற்கும் இடையே நடக்கும் மாபெரும் கவிதைத்துவமான வாதம் அடங்கியுள்ளது. யோபு தனது நேர்மையைக் காத்துக் கொள்கின்றார், மற்றும் தமது முன்னைய வளமையிலும் இரு மடங்கை மீண்டும் பெறுகின்றார். அநேகமாக, இந்தப் புத்தகமானது உயர் குறிக்கோள் கொண்ட முற்பிதாக்களின் வரலாற்றினுடைய ஒரு துணுக்காக உள்ளது. இது கவிதைத்துவமான விரிவாக்கமும் அலங்காரமும் சேர்ந்துள்ள வரலாற்றுப்பூர்வமான ஆதாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. நிகழ்ச்சிகளின் நாடகத்துவமான வளர்ந்தேறுதலும் தொடர்பும், முன்னேற்பாடற்ற உரையாய் இருக்க (கூடாத அளவுக்கு) மிக விரிவானதாகவும், கவிதைத்துவமானதாகவும் இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. வாதத்தின் கருப்பொருளாக உள்ளது தீமையின் பிரச்சனை—பண்பிற்கு பெருந்துன்பத்துடன் உள்ள தொடர்பு—ஆகும்; மனிதர்களை அவர்கள் காணமுடியாதவற்றின் மீது நம்பிக்கை வைக்கும்படி வழிநடத்துதல் என்பது நோக்கமாக உள்ளது.

குறிப்பு.

முற்பிதாக்கள் காலத்தின் சில பண்புகள்.

1. இது நாடோடித்துவமானதாக இருந்தது.—ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோர் மேனெஸ், நிம்ரோத் மற்றும் ஆசூர் போன்றவர்களைப் போல் நகரங்களைத் தோற்றுவித்தவர்களாயிராமல், இனத்தையும் விசுவாசத்தையும் தோற்றுவித்தவர்களாயிருந்தனர். இவர்கள் கூடாரங்களில் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து சென்றனர். இருப்பினும் இவர்கள் நோக்கமற்று அல்லது சட்டத்திற்கு விரோதமாக சுற்றித்திரிபவர்களாய் இராதிருந்தனர்; இவர்கள் பயணிகளாய், தேவனுடைய அழைப்பின் பேரில் இடம் பெயர்ந்து, மேன்மையான, தொலைதூரத்தில் அடையப்பெறும் நோக்கத்தினால் ஏவப்பட்டு பயணிப்பவர்களாய் இருந்தனர்.

2. இது முற்பிதாக்களுடையதாக இருந்தது.—தந்தை என்பவர் (அ) குடும்பத்தின் அதிகாரியாக இருந்தார். அவர் (குடும்பத்தின்) வாழ்வு மற்றும் மரணத்தின்மீது அதிகாரம் கொண்டிருந்தார். (ஆதி. 22:10; 28:24ஐக் காணவும்.) (ஆ) இராணுவத் தலைவராய் இருந்தார். ஆபிரகாம் மெசொபொத்தோமியர்களுக்கெதிராக ஒரு படையெடுப்புக்குத் தலைமை வகித்தார். (இ) குடும்ப ஆசாரியராக இருந்தார். அவர் பலிபீடத்தைக் கட்டி

குடும்பத்திற்காக பலி செலுத்துகிறார். (ஈ) குடும்பத் தீர்க்கதரிசியாக இருந்தார். தேவன் தமது சித்தத்தையும் நோக்கங்களையும் இவருக்கும் இவர் மூலமாகவும் அறியச் செய்கின்றார்.

3. தேவனைப் பற்றிய கருத்துருவாக்கங்கள்.—முற்பிதாக்கள் பின்வரும் கருத்துக்களை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்: (அ) தேவனுடைய ஒருமைத் தன்மை. பல தெய்வ வணக்கம் பெரு வழக்கமாயிருந்தமைக்கான சுவடு/அடையாளம் எதுவும் இருப்பதில்லை. (ஆ) தேவனுடைய ஆளுமைத் தன்மையில் எகிப்தில் மிக அதிகமாக இருந்தது போல இயற்கையை வழிபடுதலின் தொடுகை எதுவும் இருப்பதில்லை. (இ) தேவனுடைய உலகளாவிய தன்மை. அவர் முழு உலகத்திற்கும் தேவனாயிருக்கின்றார் (ஆதி. 18:25); பார்வோனுடைய தேவனே ஆபிரகாமுக்கும் இஸ்ரவேலுக்கும் தேவனாக இருக்கிறார்; அவர் நைல் மற்றும் ஐப்பிராத்து மேலும், யோர்தான் மேலும் கூட ஆளுகை செய்கின்றார். (ஈ) தேவனுடைய பரிசுத்த தன்மை. அவர், புறமார்க்கத் தெய்வங்களின் குற்றங்களினால் ஒருக்காலும் உருக்கலைக்கப்படுவதில்லை. பூமி முழுவதற்கும் நியாயாதிபதியாக உள்ளவர் சரியானதையே செய்வார் (ஆதி. 18:25).

4. ஆராதனையின் வடிவங்கள்.—ஆலயங்களோ அல்லது எடுத்துரைக் கப்பட்ட பண்டிகைகளோ இருந்ததில்லை; பின்னாளில் வந்த மோசேயின் பிரமாணமானது தேவன் படைப்பு (தொழிலில்) இருந்து ஏழாம் நாளில் ஓய்ந்திருந்ததின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தாலும், (முற்பிதாக்களின் யுகத்தில்) ஓய்வு நாளை ஆசரித்ததற்கான குறிப்பிட்ட சுவடு/அடையாளம் எதுவும் இருப்பதில்லை, மற்றும் காலத்தின் வாராந்திரப் பிரிவுக்கான அடையாளங்கள் உள்ளன (ஆதி. 8:10-12). கரடு முரடான பலிபீடங்களும், மிருக பலியும், பரிசுத்தப் படுத்தப்பட்ட நினைவு(ச் சின்னங்)களும், பொருத்தனைகளும், பயணங்களும், ஜெபங்களும், தசம பாகங்களும், மற்றும் விருத்தசேதனச் சடங்கும் இருந்தன.

5. நாகரிகத்தின் அளவு.—முற்பிதாக்கள் நாடோடிகளாய் இருந்த போதிலும், அவர்கள் நாகரிகமற்ற காட்டு மிராண்டிகளாய் இருந்ததில்லை. அவர்கள் கல்தேயாவிலும் எகிப்திலும் அந்தக் காலத்திலிருந்த மிகவுயர்ந்த நாகரிகத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மேய்ப்பர்களாய் இருந்தார்கள், ஆயினும் விவசாயத்தைச் செயல் (முறைப்) படுத்தினார்கள். அவர்கள் பணமும் ஆபரணமும் வைத்திருந்தார்கள்; யூதா ஒரு முத்திரை மோதிரம் வைத்திருந்தார், மற்றும் யோசேப்பு பிரபுக்களுக்குரிய ஆடை கொண்டிருந்தார்; மற்றும் அவர்கள் நைல், ஐப்பிராத்து சமவெளிகளில் மலர்ந்த எழுத்துக் கலையிலும் பழக்கம் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது பொருத்தமற்றதாக இருப்பதில்லை.

6. உடன்படிக்கையின் முக்கியத்துவம்.—ஆபிரகாமுடனான உடன் படிக்கையானது முற்பிதாக்கள் காலத்தின் மற்றும் எபிரெயர்களின் முழு வரலாற்றின் முக்கியமானதாக உள்ளது. இவ்வரலாறு வலுமிக்க வகையில் மனிதத்துவமானதாக உள்ளது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இடம் பெயருதல்கள், குடும்ப மற்றும் இன வாழ்வு ஆகியவற்றில் இயல்பான நோக்கங்கள் தங்கள் பங்குப்பணியைச் செய்கின்றன. ஆனால் உடன்

படிக்கைதான் படைப்பாற்றல்மிக்க உண்மை மற்றும் சக்தியாக உள்ளது. அதுதான் எபிரெயர்களை உலகின் தனிச் சிறந்தவர்களாக்கிற்று. அதுதான் அவர்களை, ஒரு நாட்டையும், ஒரு இனத்தையும் மற்றும் எல்லா இனங்களையும் ஆசீர்வதிக்க வேண்டிய ஒரு “சந்ததியையும்” தொடர்ந்து முன் கண்ணோக்கும்படி வழிநடத்தியது. தொடக்கத்தில் ஆபிரகாமுடன் கல்தேயாவில் செய்து கொள்ளப்பட்ட இந்த உடன்படிக்கையானது கானானில் அவருக்கு ஐந்து அல்லது ஆறு முறைகள் உறுதிப்படுத்தப் பட்டது, ஈசாக்குக்கு புதுப்பித்து விளக்கப்பட்டது, மற்றும் யாக்கோபுக்கு மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இதன் அடிப்படையிலேயே யோசேப்பு தன் மரண வேளையில் கட்டளை கொடுத்தார்; அதே வேளையில் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு அது மோசேக்கு எரியும் புதரில் புதுப்பிக்கப் பட்டு, இனத்திற்குரிய உடன்படிக்கையாக சீனாய் மலையில் விரிவாக்கப் பட்டது. ஒரு மனிதனின் அல்லது மக்களின் பண்பின்மீதான இப்படிப் பட்ட விசுவாசம் மற்றும் நம்பிக்கையின் படைப்புருவாக்க வல்லமைக்கு அளவென்பதே இருப்பதில்லை.

குறிப்புகள்

¹ஆதி. 12:7. ²இவ்விடத்தில் டீன் அவர்கள் “சண்டையிடுன்றவள்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். ³ஆதி. 22:2. ⁴ஆதி. 25:23. ⁵ஆதி. 37:19, 20. ⁶இவ்விடத்தில் டீன் “suffered” என்று எழுதியிருந்தார்.

அடிமைத்தனத்தின் காலம்,

கி.மு. 1706-1491

எகிப்துக்கு இடம் பெயர்ந்ததிலிருந்து
வெளியேற்றம் வரை
யாத்திராகமம் 1-14

I. எபிரெயர்கள் அடிமைத்தனத்தில் இருந்த காலத்தில் எகிப்து.

பழங்கால எகிப்தின் வரலாறு சில வேளைகளில் (பின்வருமாறு) மூன்று
கால கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது:

1. பழைய பேரரசு. அறியப்படாத பழங்காலத்திலிருந்து கி.மு. 2100 வரை.
2. மத்திய கால அல்லது ஹிக்ஸோஸ் பேரரசு, கி.மு. 2100-1650.
3. புதிய பேரரசு, கி.மு. 1650-525. ஹிக்ஸோஸ்கள் வெளியேற்றப்பட்ட பிறகு பெர்ஸியப் பேரரசினால் எகிப்து முழுவதும் எடுத்துக் கொள்ளப் படுதல் வரை.

முதலாவது கால கட்டத்தில், மேனெஸ் என்பவர் எகிப்தின் கீழ்ப்பகுதியில் இருந்த இனங்களை ஒன்று படுத்தி/பலப்படுத்தி மெம்பிஸ் என்ற மிகப் பழைமையான தலைநகரைத் தோற்றுவித்தார், மற்றும் இவர் எகிப்தின்மீது ஆட்சி செலுத்திய முப்பத்தியொரு அரச பரம்பரைகளில் முதலாமவராக இருந்தார். (பல) நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர், நான்காம் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் மாபெரும் பிரமிடுகளைக் கட்டி யெழுப்பினார். இன்னும் பிற்காலத்தில் பன்னிரெண்டாம் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் அதிகாரத்தின் இருக்கையை எகிப்தின் மேல்பகுதியில் இருந்த தெபெஸ் என்ற இடத்திற்கு மாற்றினார், அங்கு அவர்கள் (இந்த) முதல் காலகட்டத்தின் மகா மேன்மையான யுகத்தைத் தொடங்கி வைத்தனர்.

மத்திய காலப் பேரரசின் ஹிக்ஸோஸ் அல்லது மேய்ப்பர் அரசர்கள் ஆசியாவிலிருந்து ஊடாடிய செமிட்டிக் இனத்தவராயிருந்தனர். அவர்கள் வல்லமையுள்ள ஒருங்கமைப்பாளர்களாக இருந்த போதிலும், முதலில் பண்படாத காட்டு மிராண்டிகளாகவே இருந்தனர், அவர்களின் ஆளுகை

யின் கீழ் எகிப்திய நாகரிகமானது ஒரு கிரகணத்தை (மறைக்கப்படுதலை) அனுபவித்து பாடுபட்டது.

ஹிக்ஸோஸ்களை வெளியேற்றி புகழ் பெற்ற பதினெட்டாவது அரசு பாரம்பரியத்தைத் தோற்றுவித்த அமோசிஸ் என்பவரால் புதிய பேரரசு தொடங்கப்பட்டது, இப்பாரம்பரியத்தில் எகிப்தியரின் அலைக்கசந்தர் எனப்படும் மூன்றாம் தோத்மெஸையும் உள்ளடக்கும். இது, பத்தொன்பதாவது அரசு பரம்பரையுடன் (சேர்த்து) எகிப்திய வரலாற்றின் மிக உன்னதமான சகாப்தத்தைக் கொண்டிருந்தது. (இந்த அரசாட்சியின் முற்பகுதியில் கல்தேயாவிலிருந்து எபிரெயர்கள் (இங்கு) இடம் பெயர்ந்து வந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருக்கலாம், மற்றும் அவர்கள் (இந்த) மத்திய காலத்தின் பிற்பகுதியில் எகிப்துக்கு இடம் பெயர்ந்திருக்கலாம். இது ஆபிரகாம், யோசேப்பு, மற்றும் யாக்கோபு ஆகியோரை பார்வோன் அக்கறையுடன் நடத்தியதற்கு காரணமாக இருக்கும். செமிட்டிக் இனத்தவர்கள் தங்களுக்குள்ளாக, அந்நியர்கள் மீதான எகிப்தியரின் வெறுப்புணர்வைப் பகிர்ந்து கொள்ள மாட்டார்கள்.

II. கொடுமைப்படுத்தப்படுதல்.

எகிப்தியர்களிடம் எபிரெயர்கள் உயர்வான சலுகைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதுடன் ஆதியாகமம் முடிவடைகின்றது, அடிமைகளின் இனத்துடன் யாத்திராகமம் தொடங்குகின்றது. எகிப்திய நாடானது “அடிமைத் தனத்தின் வீடானது.” இதுவரை கடந்து சென்ற பரிசுத்த வரலாற்றின்படி, இவைகள் இடைப்பட்டுக்கிடந்த அமைதியான நூற்றாண்டுகளாய் உள்ளன.¹ அரசு பரம்பரைகள் எழுச்சியுற்றிருக்கலாம், வீழ்ச்சியுற்றிருக்கலாம், தொலை தூரத்தில் யுத்தங்கள் நடத்தப்பட்டிருக்கலாம், மேன்மை மிக்க ஆலயங்களின் சிதிலங்கள் உலகத்தை இன்னமும் பிரமிப்பில் ஆழ்த்துகிற, அவைகள் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் உலக மகிமை மாத்திரமே தெய்வீகப் பதிவேடுகளில் இடம் பெறுவதில்லை. தொகுத்துரைக்கப்பட்ட வரலாற்றில் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மீட்பின் பரிணாமத்தில் ஒரு புதிய முன்னேற்றத்திற்கான செயல் தாக்கத்தின் வேளை இன்னமும் வராதிருந்தது.

கடைசியில், “யோசேப்பை அறியாத புதிய ராஜன் ஒருவன் எகிப்தில் தோன்றினான்” (யாத். 1:8). மாபெரும் பயன்கள் விரைவில் மறக்கப் படுகின்றன. சாலாமிஸின் பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குள்ளாக, தெமிஸ் டோக்கிள்ஸ் நாடு கடத்தப்படுகிறார்; வாட்டர்லாவின் பதினேழு ஆண்டு களுக்குள்ளாக வெல்லிங்டன் கோமகன் இலண்டன் கும்பல் ஒன்றினால் தாக்கப்பட்டார். நூற்றாண்டுகள் காலமானது எபிரெயரான யோசேப்பினால் அளிக்கப்பட்ட மாபெரும் பணியின் கருத்தை அழித்திருந்தது பற்றி நாம் வியப்படைவது மிகவும் அரிதான விஷயமாகும். “புதிய அரசன்” அநேகமாக, செமிட்டிக் ஹிக்ஸோஸ்களை எகிப்திலிருந்து துரத்தி சொந்த நாட்டின் ஆட்சியாளர்களை மீளக்கட்டியெழுப்பிய புரட்சியையே சுட்டிக்காண்பித்துள்ளார் (என்று நாம் கருத இடமுண்டு). முதலாம் சேட்டி,

இரண்டாம் இராம்சேஸ் மற்றும் மெனேப்தா ஆகிய மூன்று அரசர்களே அடிமைத்தனம் மற்றும் கடந்து செல்லுதல் காலங்களில் ஆண்ட பார்வோன்களாயிருக்க வேண்டும், இவர்கள் யாவரும் பத்தொன்பதாம் அரச பரம்பரையின் அரசர்களாய் இருந்தனர். சேட்டி என்ற பார்வோன் எபிரெயர்களின் வளர்ச்சி பற்றி எச்சரிக்கை செய்து, படையெடுப்பையும் மற்றும் ஹிக்ஸோக்களின் நீண்ட கால வன்முறையாக அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் செயலையும் மீண்டும் நினைவுபடுத்தி, எபிரெயர்களின் ஆவியை முறித்துப் போடத்தீர்மானம் செய்தார். அவர்களை அவர் செங்கல் குளைகளில் தங்களுடைய உழைப்பை வீணாக்கும்படிக்கு மட்டுப் படுத்தினார்; இருந்தாலும் அவர்கள் பலுகிப் பெருகினார்கள். கடைசியில் அவர் (எபிரெயர்களுக்குப்) பிறக்கும் ஒவ்வொரு ஆண் குழந்தையையும் நைல் நதியில் வீசி எறியும்படி கட்டளையிட்டார். பின்பு விடுவிப்பவர் வந்தார்.

III. மோசேயின் பிறப்பும் ஊழியமும்.

எல்லாவற்றிலும் எல்லாமுமாக, ஒரு நாட்டுப் பற்றாளர், கவிஞர், விடுவிப்பவர், பிரமாணத்தைக் கொடுப்பவர், வரலாற்றாளர், மனிதர் என்ற வகையில் மோசே, வரலாற்றில் மாபெரும் பாத்திரமாக உள்ளார். பதினெட்டாவது மற்றும் பத்தொன்பதாவது அரச பரம்பரைகளின் பார்வோன்கள் தங்கள் மாபெரும் செய்கைகளை கருங் கற்பலகைகளில் செதுக்கி விட்டுச் சென்றனர். இருப்பினும் அவர்களின் பெயர்கள் சமீபத்தில் தோண்டியெடுக்கப்பட்ட பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சடலங்களின் புகைப்படங்கள் என்ற வகையில் நிழல் ரூபமாக மட்டுமே உள்ளன. மோசே தமது பதிவேட்டை ஒரு இனத்தின் மீதும் ஒரு மதத்திலும் எழுதி வைத்தார். அவரது பெயரானது, பெருமைமிக்க பார்வோன் தேவனுடைய மக்களை (நாட்டை விட்டு) செல்வதற்கு அனுமதிக்கச் சம்மதித்த வேளையில் அவர் சுழன்று எழும்பிய அந்த இரவு வேளையைக் காட்டிலும், முப்பத்து-மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு (இன்று) மாபெருமையுடன் விளங்குகின்றது. அவரது வாழ்வானது இயல்பாகவே மூன்று சம அளவான பிரிவுகளில் அடங்குகின்றது: எகிப்தில் நாற்பது ஆண்டுகள்; மீதியான் நாட்டில் நாடு கடந்த நிலையில் நாற்பது ஆண்டுகள்; இஸ்ரவேலின் விடுதலையாளராக, நடத்துனராக மற்றும் ஒருங்கமைப்பாளராக நாற்பது ஆண்டுகள். அவரது வாழ்வின் கடைசி நாற்பது ஆண்டுகள் அவரது மக்களின் வரலாறாக உள்ளது, அது அடுத்த கால கட்டத்தின் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

1. எகிப்தில் நாற்பது ஆண்டுகள்.—அ. அவரது பிறப்பும் கல்வியும்.—லேவி கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த அம்ராம் மற்றும் ஏகொபேத் என்ற தேவபக்தி யுள்ள பெற்றோருக்கு மோசே பிறந்தார். அவர்களின் முந்திய பிள்ளை களான மிரியாமும் ஆரோனும், சேட்டியின் கொலைத்தன்மை கொண்ட உத்தரவு இடப்படு முன்பே பிறந்தார்கள் என்று காணப்படுகின்றது. அவர்களின் மூன்றாவது குழந்தை பிறந்த போது நிலைமை அப்படியிருக்க வில்லை. அவரது பிறப்பு மூன்று மாதங்கள் வரையிலும் அதிகாரிகளிடத்தில்

(விஷயம் தெரிந்து விடாமல்) இரகசியமாய்க் காக்கப்பட்டிருந்தது. இனியும் அதை இரகசியமாய் வைக்க முடியாதென்ற நிலை வந்த பொழுது, அந்த அழகுமிக்க குழந்தை நாணற் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டு நைல் நதியில் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அக்குழந்தையைப் பார்வோனின் மகள் கண்டெடுத்து தத்தெடுத்துக் கொண்டு, அதற்கு மோசே என்று பெயரிடுகின்றாள். பலவீனமான அந்த (நாணற்) கை வேலைப் பெட்டியையும் அதில் இருந்த விலைமதிப்பேறப் பெற்ற சுமையையும் பின்தொடர்ந்து சென்ற மிரியாம், அக்குழந்தைக்குப் பாலூட்டி வளர்க்க ஒரு தாதியை அழைத்து வருவதாகக் கூறி, தனது சொந்தத் தாயையே அழைத்துக் கொண்டு வருகின்றாள். இவ்விதமாகத் தேவனுடைய அருளிரக்கத்தினால், (இஸ்ரவேல்) இனத்தின் எதிர்கால நண்பர், அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிப்பவர், மற்றும் ஒருங்கமைப்பாளர் (அக்காலத்தில்) உலகிலிருந்த வற்றிலேயே சாத்தியக் கூறுள்ள வகையில் மதிநுட்பமான கலாச்சாரத்தில் (அப். 7:22) வளர்க்கப் படுகின்றார், மற்றும் அவரது சொந்தத் தாயாலேயே அக்காலத்தில் உலகில் இருந்த மிக மிக மேன்மையான ஆவிக்குரிய விசுவாசத்தில் பயிற்றுவீக்கப் படுகின்றார்.

ஆ. மோசேயின் தெரிவு.—மோசே (வளர்ந்து) மனிதராகின்றார். அவரது எபிரெயத் தோற்றம்/தொடக்கம் என்பதன் இரகசியம் அவருடைய தாக(வே) உள்ளது. எகிப்திய ஆளோட்டி ஒருவர் எபிரெயர் ஒருவரை அடித்ததைக் கண்ட அவர் (மோசே) அந்த எகிப்தியனைக் கொன்று, அந்த உடலை மணலினுள் மறைத்தார். மோசே தனது இரத்தக் குழாய்களில் அநீதியைப் பொறுக்க கூடாமல் துடிக்கக் கூடிய சூடான இரத்தத்தைக் கொண்டிருந்தார் என்பதில் ஐயம் எதுவும் இல்லை. ஆனால் அந்தச் செய்கை யானது அந்தக் கணத்தின் அவசரத் தூண்டுதலினால் ஆனதாயிராதிருந்தது. எபிரெயர் 11:24-26 மற்றும் அப்போஸ்தலர் 7:23-25 வசனப் பகுதிகளி லிருந்து இரு விஷயங்கள் தெளிவாய் உள்ளன: (1) அவர் அடிமைப்படுத்தப் பட்டிருந்த தம் சகோதரர்களுடன் பாடநுபவிப்பதற்காக எகிப்து அளிக்கக்கூடிய அந்தஸ்து எல்லாவற்றையும் வேண்டுமென்றே மனப்பூர்வ மாகத் துறந்து விட்டிருந்தார்; (2) அவர் இஸ்ரவேலரை விடுதலைக்காகத் தைரியமாய்ப் போராடுபவர்களாக்குவதற்கு (அவர்களின் உணர்வைத் தட்டி) எழுப்பலாம் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். ஆனால் காலம் இன்னும் கனியாதிருந்தது, மற்றும் அவரோ அல்லது அவருடைய மக்களோ இன்னமும் ஆயத்தமாகவில்லை. விலங்குகள் (அடிமைத்தனக் கொடுமை கள்) அதிக பாரமாக ஆகியிருக்க வேண்டும், மற்றும் மோசே தாமே தமது மாபெரும் ஊழியத்திற்கு ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். எகிப்து கலைகளுக்கும் அறிவியல்களுக்கும் சிறந்ததொரு கலாசாலையாக இருந்தது; மற்றும் அவரது தாயின் மடியில் அவர் மதத்தின் அடிப்படைப் பாடங்களை மனதில் ஈர்த்திருந்தார்; ஆனால் அவர் தமது மேன்மை மிக்க ஊழியத்திற்குத் தேவையான யாவும் அளிக்கப்பட்டுத் தயாராவதற்கு முன் தேவனுடன் அதிக(நேர)ம் தனிமையில் இருக்க வேண்டியிருந்தது. மீதியானின் பாலைவனத்தில் மற்றும் சீனா(ய் மலை)யின் தனிமையில், தேவனைத் தமது போதகராகக் கொண்ட நிலையில் அவர் தமது பல்கலைக் கழகத்தைக்

கண்டறிகின்றார், தமது பட்டத்தைப் பெறுகின்றார்.

2. மீதியானில் நாற்பது ஆண்டுகள்.—மோசே, செங்கடலுக்குக் கிழக்கே இருந்த மீதியான் நாட்டிற்குத் தப்பியோடுகின்றார். ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் ஒரு கிணற்றை மூடியிருந்த கல்லின் அருகே அவர் அமர்ந்திருந்த வேளையில், மீதியானின் ஆசாரியராயிருந்த எத்திரோவின் ஏழு மகங்கள் தங்கள் மந்தைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டுவதற்காக அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். முரட்டுத்தனமான நாடோடி மேய்ப்பர்கள் சிலர், அப்பெண் களின் மந்தைகளை விரட்டினர். ஒடுக்கப்பட்ட தமது சகோதரர்களின் சார்பாக வீறு கொண்டெழுந்த மோசேயின் ஆவி, ஒடுக்கப்பட்ட இப்பெண் களின் சார்பாக(வும்) சற்றேனும் வீரம் குறையாதிருந்தது. தேடப்பட்டு வந்த “எகிப்தியர்” (மோசே) என்பவரால் தக்க காலத்தில் செய்யப்பட்ட இந்த உதவியானது ஒரு சாதகமான அறிமுகமாய் இருந்ததாக நிரூபிக்கப்பட்டது. அவர், எத்திரோவின் மகளான சிப்பொராளைத் திருமணம் செய்து கொள்கின்றார். நாற்பது ஆண்டுகள் அளவாக அவர் மீதியானில் ஒரு மேய்ப்பராக அமைதியான (அத்)தொழிலைப் பின்பற்றுகின்றார். அங்கு அவர் தமது மக்களை வாக்குத்தத்தம் செய்யப்பட்ட நாட்டிற்கு வழிநடத்திச் செல்ல வேண்டியிருந்த கரடுமுரடான நாட்டைப் பற்றி நன்கறிந்து பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றார். கடைசியில், தேவன் எரியும் புதரில் அவருக்குத் தரிசனமாகின்றார். அவர் (தேவன்) தம்மை “ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோரின் தேவன்” என்று வெளிப்படுத்துகின்றார், முற்பிதாக்களின் யுகத்தின் முழுவதிலும் வலிவான வகையில் செயல்பட உடன்படிக்கையைப் புதுப்பிக்கின்றார், மற்றும் இஸ்ரவேலரை விடுவிக்கும் படி மோசேக்கு கட்டளை கொடுக்கின்றார். இப்பொழுது பயம் வளரப் பெற்ற மற்றும் பேச்சில் தாமதப் போக்கு கொண்ட மோசே, தம்மை அரசர் களுக்கு முன்பாக அரண்மனைகளுக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டியிருந்த ஒரு ஊழியத்திலிருந்து பின்வாங்குகின்றார். ஆனால் தேவனிடமிருந்து தமது சான்றுகளாக இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அற்புதங்கள் என்ற ஆயுதந் தரிக்கப்பட்ட நிலையிலும், ஆரோன் தமக்காக (மோசேக்காக) பேச நியமிக்கப்பட்ட நிலையிலும், மோசே எகிப்துக்குத் திரும்புகின்றார்.

IV. மாபெரும் போட்டி.

இப்பொழுது, வரலாற்றிலேயே மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதான போட்டி தொடருகின்றது. மோசே மீதியான் நாட்டை விட்டுச் செல்லுகின்ற (வழியில்) போது ஆரோன் அவரைச் சந்திக்கின்றார். அவர்கள் ஒன்றாகத் தங்கள் சொந்த மக்களின் மூப்பர்களுக்கு முன்பாகச் செல்லுகின்றனர், தங்கள் ஊழியத்தை (அவர்கள்) அறியச் செய்கின்றனர், மற்றும் நியமிக்கப் பட்ட அடையாளங்களைக் கொண்டு அதை உறுதிப்படுத்துகின்றனர். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் இவர்களின் ஊழியத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, தங்கள் பிதாக்களின் உடன்படிக்கையினுடைய தேவனை பயபக்தியுடன் பணிந்து கொள்கின்றனர். அவர்கள் பார்வோன் மன்னரிடம் அவ்வளவாக வெற்றி யடையவில்லை. யேகோவாவின் நாமத்தினால் அவர்கள் (மோசே &

ஆரோன்), இஸ்ரவேல் மக்களை யேகோவாவுக்குப் பலி செலுத்துவதற்காக வனாந்திரத்திற்கு மூன்று நாட்கள் பயணம் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும் என்று (பார்வோனிடத்தில்) கேட்கின்றனர். அவர் இவ்வளவு மிதமான ஒரு வேண்டுகோளுக்கு சம்மதித்திருந்தாரானால், பார்வோனுக்கும் (மோசே யின்) மக்களுக்கும் நன்மையாய் இருந்திருக்கும். விலங்குகள்/கட்டுகள் (இன்னும் அதிகமாய்) பிணைக்கப்பட்டதும் சுமைகள் அதிகமாக்கப் பட்டதுமே முதல் செயல்விளைவாயிருந்தது. பார்வோனிடமிருந்து முரட்டுத்தனமான மறுப்பையும் கடினமான உழைக்கும் தமது சகோதரர் களிடமிருந்து கசப்பான வசவுகளையும் சந்தித்த மோசே தமது கவலை யினால் செய்வதறியாத நிலையில் இருக்கின்றார். அடிமேல் அடியாக புத்து வாதைகள் அல்லது “அடிகள்” தொடருகின்றன: தண்ணீர் இரத்தமாகுதல், தவளைகள், பேன்கள், வண்டுகள், கொள்ளை நோய், கொப்புளங்கள், கல்மழை, வெட்டுக்கிளிகள், காரிருள், முதற் பேறான/தலைப் பிள்ளைச் சங்காரம்.

1. போட்டியின் இயல்பு.—இது அடிமைப்படுத்தப்பட்ட இனமொன் றிற்கும் அவர்களை ஒடுக்கி வைத்திருப்பவர்களுக்கும் இடையிலான போராட்டம் மட்டுமாக இருந்ததில்லை; இது மோசேக்கும் பார்வோனுக் கும் இடையிலான ஒரு போட்டியாக இருந்தது. இது யேகோவாவுக்கும் எகிப்திய தெய்வங்களுக்கும் இடையிலான ஒரு வாக்குவாதமாக இருந்தது. ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு வாதையும் எகிப்தின் இயற்கைச் சீற்றமாகவே இருந்தது; இருப்பினும், அவற்றின் அற்புதவிதமான பண்பானது அநேக சூழ்நிலைகளிலிருந்து காணப்படுகின்றது: அவற்றின் கடுமையான நிலை/ தீவிரத் தன்மை, மிகத்துரிதமாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வருதலில் அவற்றின் பெருக்கம்; அவைகள் மோசேயின் வார்த்தைகளினால் வந்தன மற்றும் போயின; முதல் மூன்று வாதைகளில் இஸ்ரவேலர் விதிவிலக்காகக் காக்கப் படுகின்றார்கள், எகிப்திய விக்கிரக ஆராதனையின் ஏதோ ஒரு வடிவத்தைப் பின்பற்றியவர்களில் ஏறக்குறைய அனைவருமே அடி பெற்றனர்.

2. போட்டியின் தேவை.—உலகம் முழுவதிலும் ஒரு தனித்த இனம் தேவனுடைய ஒருமைப்பாட்டையும் ஆவிக்குரிய தன்மையையும் பற்றிக் கொண்டிருந்தது என்பதை நினைவில் வைப்புகள்; மற்றும் அவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்தையும், இன அடையாளத்தையும் இழந்து போகும் அபாயத்தில், அடிமைத்தனத்தில் இருந்தனர். எண்ணிக்கைகள், சொத்துக்கள், கலாச் சாரம், வல்லமை/அதிகாரம், நூற்றுக்கு ஒன்று என்பதாக அவர்களுக்கு எதிரானவைகளாய் இருந்தன. ஒருபோதும் இழந்து போகப்படக் கூடாது என்பதற்கு ஒரு பாடம் தேவைப்பட்டிருந்தது;—மற்றும் அது இழந்து போகப்படாதிருந்தது. எகிப்தின் விக்கிரகங்கள் தூசியாகும்படி நொறுக்கப் பட்டன அல்லது பழம்பொருள் ஆய்வாளர்களின் பழம்பொருள் காட்சிக் கூடங்களை அலங்கரிக்கச் சென்றன; இஸ்ரவேலின் தேவன் நாகரிகமடைந்த உலகத்தினால் ஆரதிக்கப்படுகின்றார். எகிப்தில் நடந்த அடையாளங்களும் அற்புதங்களும் எபிரேய இலக்கியத்தின் பெரும் பகுதியை நிரப்புவதற்கு வந்தன. அவைகள் இஸ்ரவேலரை எல்லா வகையிலும் சங்கடப்படுத்தும் பல தெய்வ வணக்கத்திற்கு மத்தியில் தங்கள் முன்னோர்களின் விசுவாசத்தைப்

பற்றிப் பிடித்துக் கொள்ளும் மிகுந்த செயல்வலிவுமிக்க சக்திகளை வடிவமைக்கக் கூடிய இன உணர்வின் கூறுகளாக ஆயின.

3. போட்டியின் முடிவு.—கடைசி அடி விழுகின்றது. மரணத்தின் தூதர் அரண்மனையிலிருந்து சிறைச்சாலை வரை எகிப்தின் கதவு ஒவ்வொன்றையும் தட்டுகின்றார், முதற் பிறந்தவர்கள் யாவரும் மரணம் அடைந்து கிடக்கின்றனர். ஆனால் எபிரெயரின் எளிய இல்லங்கள் பாதுகாப்பாக உள்ளன. அவர்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து பஸ்காவை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆட்டுக்குட்டி கொல்லப்படுகின்றது; அதன் இரத்தமானது எபிரெய விசுவாசத்தின் அடையாளமாக கதவு நிலைக் கால்களில் தெளிக்கப்படுகின்றது. பஸ்கா பண்டிகை கடைப்பிடிக்கப்படும் இல்லங்களுக்கு மேலாக, திகைப்பூட்டும் தூதர் துன்பம் எதுவும் தராமல் கடந்து செல்லுகின்றார். எகிப்திலிருந்து மாபெரும் கூக்குரல் எழும்புகின்றது. விலங்குகள் (கட்டுகள்) வீழ்கின்றன, இஸ்ரவேலர்கள் விடுதலையை நோக்கி முன்னாகச் செலுத்தப்படுகின்றனர். பார்வோனின் இருதயம், கடைசியாக ஒருமுறை கடினப்படுத்தப்படுகின்றது. அவர் பின்தொடருகின்றார்; இஸ்ரவேலர்கள் தங்களுக்கு முன்பாகச் செங்கடல் இருக்க, மலைகளின் அசுத்தத்தில்/அசுத்தக் குவியலில் சிக்கிக் கொள்ளுகின்றனர்; கடல் பிரிகின்றது; இஸ்ரவேலர்கள் (அதனுடாகக்) கடந்து சென்று காக்கப்படுகின்றனர்; எகிப்தியர்கள் பின்தொடருகின்றனர், மற்றும் அவர்கள் கடலில் மூழ்கடிக்கப்படுகின்றனர்.³

V. எகிப்தில் சஞ்சரித்ததின் செயல் விளைவு.

எகிப்திய அடிமைத்தனத்தில் இருந்ததென்பது கசப்பாய் இருந்தது எனினும்/போலவே, அது (பின்வரும்) முக்கிய விளைவுகளையும் நிகழ்த்தியிருந்தது:

1. அது இஸ்ரவேலை ஒரு இனமாக்கியது.—அவர்கள் பன்னிரெண்டு நாடோடிக் குடும்பங்களாக எகிப்தில் நுழைந்தார்கள். யாக்கோபும் அவரது நேரடிப் பின் சந்ததியினரும் எண்ணிக்கையில் எழுபது பேர்களாய் இருந்தார்கள். வேலைக்காரர்கள் உட்பட, அந்த முழு இனமும் எண்ணிக்கையில் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆயிரமாய் இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் கானானிலேயே இருந்திருந்தால், நிச்சயமாய் அவர்கள் அலைந்து திரியும் பன்னிரெண்டு சிறு இனங்களாக உடைந்து போயிருப்பார்கள். மக்கள் நெருக்கம் அதிகமாயிருந்த நாட்டில், ஒடுக்கப்படுதலின் கனத்த கரத்தின் கீழ் தங்கியிருந்ததென்பது அவர்களை ஒரு இனமாகக் கச்சிதமாய்க் கட்டி எழுப்பிற்று.

2. அது அவர்களை நாகரிகப்படுத்தியது.—அவர்கள் கானானின் நாடோடிகளை விட்டுச் சென்றனர். அவர்கள் எந்த அளவுக்கு நாகரிகம் கொண்டிருந்தனர் என்பதை நாம் ஏற்கனவே கண்டுள்ளோம். ஆனால் அவர்கள் எகிப்தில் இனியும் வெறும் மேய்ப்பர்களாக மட்டுமே வாழ்க்கையைத் தொடர முடியாதிருந்தது. எகிப்து ஒரு விவசாய நாடாகவே

உள்ளது, அது எப்பொழுதும் இவ்வாறே இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும் அது ஆயிரம் ஆண்டுகள் அளவாக உலகின் மதிநுட்ப வாழ்வு மற்றும் பொருளாதாய நாகரீகம் ஆகியவற்றில் தலைமை நிலையில் இருந்து வந்தது. இப்படிப்பட்ட ஒரு பள்ளியில் நீண்ட காலம் சஞ்சரிப்பதற்கு எபிரெயர்கள் மிகவும் வரம் பெற்ற மக்களாக இருந்தார்கள். விசேஷமாக மோசே, “எகிப்தியருடைய சகல சாஸ்திரங்களிலும் கற்பிக்கப்”பட்டார் (அப். 7:22); ஆனால் ஆசரிப்புக் கூடாரம் கட்டப்பட்ட விவரத்திலிருந்து (யாத். 25—40) அவர் தமக்குக் கீழ் திறமைமிக்க தளபதிகளைக் கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகின்றது.

3. அதன் முடிவு நிகழ்ச்சிகள் இன விசுவாசத்தில் அவர்களை உறுதிப்படுத்தின.—அவர்கள் எகிப்திலேயே நிரந்தரமாய் இருக்கத் தொடர்ந்திருந்தால், கடைசியில் அவர்கள் இன விசுவாசத்தையும் இன அடையாளத்தையும் இழந்து போயிருப்பார்கள். ஆனால் எகிப்து, இஸ்ரவேலர்கள் ஒருபோதும் மறந்து போயிராத பாடங்களை யெகோவா எழுதிய¹ கரும் பலகையாக ஆயிற்று. விக்கிரகாராதனைக்குள் மீண்டும் மீண்டும் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தாலும், நீண்ட காலத்தில்/ஓட்டத்தில் அவர்கள் (தங்கள்) இன விசுவாத்திற்கு உண்மையுள்ளவர்களாய் இருந்தனர். மற்றும் இப்பொழுது அவர்கள், ஆபிரகாமும், ஈசாக்கும், யாக்கோபும் இருநூறு ஆண்டுகள் அளவாக பரதேசிகளாய்ச் சஞ்சரித்த கானான் நாட்டை வெற்றி கொண்டு உடைமையாக்கிக் கொள்ளத் திரும்ப வேண்டியதாயிருந்தது. ஆனால் அது உடனடியாக நடக்கக் கூடியதல்ல. ஒரு சில நாட்கள் பிரயாணம் செய்தாலே அவர்கள் கானான் நாட்டிற்குள் வந்து சேர்ந்திருக்கலாம். அவர்கள் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாட்டை அடைவதற்கு முன்பு ஒருங்கமைப்பு ஊழியமும் நாற்பது ஆண்டுகள் அளவாக அவர்களை ஒழுக்கத்திற்கு உட்படுத்துதலும் இடைப்பட்டன.

குறிப்புகள்

¹எகிப்தில் (அவர்கள்) சஞ்சரித்த காலத்தின் அளவு என்பது தீர்க்கப்படாத பிரச்சனைகளில் ஒன்று ஆகும். எபிரெய வேதாகமத்தில் இது நானூறு (மிகச் சரியாக நானூற்று முப்பது) ஆண்டுகள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது, இ.வ. ஆதி. 15:13; யாத். 12:40, 44; அப். 7:6. செப்துவஜிந்த்(வேதாகமத்)தில் யாத். 12:40, 41, இதைத் தொடர்ந்து பவுல் கலா. 3:17ல் கூறும் கூற்றில் கானான் நாட்டில் முற்பிதாக்கள் அலைந்து திரிந்தது உட்பட நானூற்று முப்பது ஆண்டுகள் என்றுள்ளது. ²யாத். 3:6 ³கடந்த இடம் பற்றிய மிகச் சிறப்பான கலந்துரையாடலுக்கு மெக்கார்வியின் “வேதாகமத்தின் நிலங்கள்/நாடுகள்” என்ற புத்தகத்தில் பக்கம் 438-443ஐக் காணவும். ⁴இவ்விடத்தில் டன் அவர்கள் “wrought” என்று எழுதியுள்ளார்.

பாத்திரைக்காலம்,

கி.மு. 1491-1451

வெளியேற்றத்திலிருந்து
யோர்தானைக் கடந்தது வரை
யாத். 15-40; லேவி., எண்., உபா.

I. செங்கடலில் இருந்து சீனாய் (மலை) வரை. (யாத். 15-18.)

1. விடுதலையின் பாடல் (யாத். 15).—செங்கடலின் கிழக்குக் கரையில் இஸ்ரவேலரின் உணர்வெழுச்சிகள் சுலபமாய் விவரிக்கப்படாதவைகளாக அல்லது உணரப்படாதவைகளாகவும் உள்ளன. தாழ்மையானதும், இருப்பினும் வெற்றி முழுக்கமிடுவதுமான நன்றியுணர்வே அங்கு மேலோங்கியிருந்த உணர்வாக இருந்திருக்க வேண்டும். பெருமைக்கு அங்கு இடமில்லாதிருந்தது. அவர்களின் அழிவானது அவ்வளவு உச்ச அளவாயிருந்திருந்தது, அவர்களின் விடுதலையானது அவ்வளவு முழுமையானதாக இருந்தது மற்றும் அது விடுதலையின் நினைவுச் சின்னமாக நமக்கு வந்துள்ள சிறப்புமிக்க பாடலில்/கவிதையில் யெகோவாவின் துதியே அன்றி வேறெதுவும் கேட்கப்படாத அளவுக்கு மிக முழுமையானதாக இருந்தது.¹

2. ரெவிதிமில் அணிவகுத்துச் செல்லுதல்.—வெற்றியின் காட்சியிலேயே இஸ்ரவேலர்கள் காலம் தாழ்த்திக் கொண்டிருக்கக் கூடாதிருந்தது. இன ஒருங்கமைப்பானது சீனாய்(மலை)யில் நிறைவு பெற வேண்டியதாக இருந்தது. அங்கிருந்து கடலின் கிழக்குக் கரை வழியாகவே தூரத்தில் உள்ள வெளிப்பகுதிகள் சிலவற்றுக்கு வழி அமைந்திருந்தது; வடபகுதியில் இருந்த மாகாணம்/மாவட்டம் “சூர்வனாந்திரம்” என்றும், தென்பகுதியில் இருந்த மாவட்டம் “சீன் வனாந்திரம்” என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. மாராவின் தண்ணீர்கள் மதுரமானதும், பன்னிரெண்டு ஊற்றுக்களும் எழுபது பேரீச்ச மரங்களும் இருந்த ஏலீம் என்னுமிடத்தில் பாளையம் இறங்கியதும் அந்த அணிவகுப்பின் தொடக்க கால நிகழ்ச்சிகளாய் இருந்தன. (எகிப்திலிருந்து) கடந்து வந்து ஒரு மாதம் ஆகியிருந்தது. அவர்கள் பெருந்திகிலுட்டும் சீன் வனாந்தரத்திற்கு வந்து சேருகின்றனர். எகிப்திலிருந்து கொண்டு வந்த உணவு தீரத் தொடங்குகின்றது, மற்றும் பசியின் கொடுமையுடன் தாகத்தின் தாக்கமும் கூடிக் கொண்டது. கடந்த கால விடுதலையையும்

தேவனுடைய நிச்சயமான வாக்குத்தத்தங்களையும் மறந்த அம்மக்கள், தங்களை இறந்து போகச் செய்வதற்காக வனாந்திரத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்ததாக மோசேயின்மீது கசப்புமிக்க பழி தூற்றுகின்றனர். இப்பொழுது இரக்கத்தின் அற்புதமான மன்னா (பொழிதல்) தொடங்குகிறது, இது அவர்கள் அலைந்து திரிந்த நாற்பது ஆண்டுகள் காலமும் நாள்தோறும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தது, இதையே இயேசு தம்மைப் பற்றி வானத்திலிருந்து வந்த அப்பம் என்று கூறுகையில் வனப்பு மிக்க அடையாளமாகப் பயன்படுத்துகின்றார்.

3. ரெவிதீமில் பாளையம் இறங்குதல்.—இப்பொழுது இஸ்ரவேலர் சீன் வனாந்திரத்தின் தீப்பறக்கும் சமவெளியிலிருந்து ரெவிதீமின் பள்ளத் தாக்கிற்கு வந்து பாளையம் இறங்கினர். அவர்கள் ஒரேப் என்று அறியப் பட்ட மலைகள் நிறைந்த மாகாணத்திற்குள் வந்து நுழைந்தனர். இங்கு அவர்கள் மீண்டும் தண்ணீரின் பின்புறம் பாடநுபவித்தனர். மோசே கன்மலையை அடிக்கவே, அதில் இருந்து தண்ணீர் ஏராளமாய்ப் புறப்பட்டது. இங்கு அமலேக்கியர்கள், எதிர்பாராத வகையில் தூண்டுதலில்லாமலேயே தீவிரமாய் (இஸ்ரவேலர்களை) தாக்கும் செயலில் ஈடுபட்டனர். இந்தத் தாக்குதலானது யோசுவாவின் தலைமையின் கீழ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மனிதர்களைக் கொண்டு எதிர்த்து நிற்கப்பட்டது, அவ்வேளையில் ஆரோனும், ஊர் என்பவரும் மோசேயின் கரங்களைத் தாங்கிப் பிடித்து அவர் ஐம்பம் செய்ய உதவினார்கள். இங்கு மோசே தம் குடும்பத்துடன் இணைந்து கொள்ளுதலும் நடைபெற்றது, அவர்கள் மாபெரும் போட்டி மற்றும் (எகிப்திலிருந்து) கடந்து வருதல் ஆகியவற்றின் போது எத்திரோவுடன் தங்கியிருந்திருந்தனர். நியாயம் விசாரித்தலைச் செயல்படுத்துதல் பற்றி மதிப்புமிக்க ஆலோசனைகளை எத்திரோ மோசேக்கு அளித்து உதவி செய்தார்.

II. சீனா(ய் மலை)யில் (தங்கி) இருந்த ஆண்டு.

மோசே இஸ்ரவேலரை ரெவிதீமில் இருந்து சீனாய் மலைக்கு வழிநடத்திச் சென்றார். ஆழமான அசுத்தக்குவியல்களினூடே அணுகிச் சென்று என்பது அவர்களைப் பயபக்தியினால் நிறைக்கச் செய்யும்படி நன்கு கணக்கிடப்பட்டிருந்தது. கடைசியில் அவர்கள் ஆயிரத்து ஐந்நூறு அடி உயரத்திற்கு ஒரு மாபெரும் கருங்கல் பலிபீடம் போல் திடீரென உயர்ந்து நின்ற பரிசுத்த மலையின் முன்பாக இருந்த சமவெளிப் பரப்பொன்றில் பாளையமிறங்கினர்.

1. இனத்திற்கான உடன்படிக்கை (யாத். 19; 20).—முற்பிதாக்களில் அடிக்கடி புதுப்பிக்கப்பட்டதும், மிக சமீபத்தில், மோசேக்கு எரியும் புதரில் புதுப்பிக்கப்பட்டதுமான ஆபிரகாமுடன் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கை யானது இவ்விடத்தில் ஒரு இனத்திற்கான உடன்படிக்கையாக பயபக்தி யான முறைப்படி புதுப்பிக்கப்பட்டு, விரிவாக்கப்படுகின்றது. ஆபிரகாமை அழைத்து, முற்பிதாக்கள் மீது அக்கறை செலுத்தியவர்; எகிப்திலே தமது மக்களின் கூக்குரல்களைக் கேட்டு அவர்களை அடிமைத்தனத்திலிருந்து

மீட்டவர்; அவர்களின் பயணத்தில் அதுவரை அவர்களை வழிநடத்தி, அவர்களுக்கு உணவூட்டி வந்தவர், இப்பொழுது அவர்களைத் தம்முடன் தனிப்பட்ட வகையிலான உடன்படிக்கை உறவுகளில் சேர்த்துக் கொள்வதற்கான ஒரு திட்டத்தை முன் மொழிகின்றார். மோசேயின் மூலமாக தேவனால் முன்வந்து அளிக்கப்பட்ட உடன்படிக்கையானது மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, ஒரு புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டு, பலிகளினாலும் இரத்தம் தெளிப்பினாலும் பரிசுத்தத்திற்கு ஏற்ற விதத்தில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இந்த உடன்படிக்கையானது பத்துக் கட்டளைகளாக விவரிக்கப்பட்டது, இது இடி முழக்கங்கள், மின்னல்கள் மற்றும் பூமியதிர்ச்சி ஆகியவற்றின் மத்தியில் சீனாய் மலையின் மீது தொடக்கத்தில் உரைக்கப்பட்டது. பிற்பாடு அவைகள் தேவனால் கற்பலகைகளில் எழுதப்பட்டன. அவைகள் பின்வருமாறு:

- (1) என்னையன்றி உனக்கு வேறே தேவர்கள் உண்டாயிருக்க வேண்டாம்.
- (2) சொருபத்தையாகிலும் விக்கிரகத்தையாகிலும் நீ உனக்கு உண்டாக்க வேண்டாம்.
- (3) உன் தேவனாகிய கர்த்தருடைய நாமத்தை வீணிலே வழங்காதிருப்பாயாக.
- (4) ஓய்வு நாளைப் பரிசுத்தமாய் ஆசரிக்க நினைப்பாயாக.
- (5) உன் தகப்பனையும் தாயையும் கனம் பண்ணுவாயாக.
- (6) கொலை செய்யாதிருப்பாயாக.
- (7) விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக.
- (8) களவு செய்யாதிருப்பாயாக.
- (9) பொய்ச் சாட்சி சொல்லாதிருப்பாயாக.
- (10) இச்சியாதிருப்பாயாக.

ரோமாபுரியின் பன்னிரு பலகைகளுக்கு ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன்பாக, லைகர்கஸ்ஸின் சட்டங்களுக்கு ஐந்நூறு ஆண்டுகள் முன்பாக சீனாய் மலையில் தரப்பட்ட சட்டமானது இவ்வாறு மிகச் சிறந்த மேன்மையுடையதாயிருந்தது. பத்து கட்டளைகள், குடிமை மற்றும் சடங்காச்சாரச் சட்டங்களின் முழு அமைப்பாக மேலும் கூடுதலாக விரிவாக்கப்பட்டது.

2. இன ஆசாரியத்துவம்.—முற்பிதாக்களின் காலத்தில் குடும்பத் தலைவரே ஆசாரியராகச் செயல்பட்டார். (எகிப்திலிருந்து) கடந்து வந்த பிறகு, முழு இனமும், அதிலும் விசேஷமாக முதற்பிறந்த யாவரும் பரிசுத்தமானவர்களாகக் கருதப்பட்டனர் (யாத். 13:2, 11-15). பிற்பாடு, முதற்பேறானவர்களுக்கு மாற்றாக லேவியின் கோத்திரமானது ஆசாரியத்துவக் கோத்திரமாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டது (எண். 3:5-13). ஆரோனின் குடும்பம் ஆசாரியத்துவத்திற்குரியதாகப் பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்டது, ஆரோனும் அவருக்குப் பின் அவரது மகன்களும்/சந்ததிகளும் என்றும் மாறாத் தொடர் நிலையில் யூத இனத்தின் மிக உயர்ந்த பணிப்பொறுப்பான

பிரதான ஆசாரியர் என்ற பொறுப்பை வகித்தனர்.

3. இனப் பண்டிகைகள்.—ஆண்டுப் பண்டிகைகள் மூன்று இருந்தன. அவை யாவையும் அவர்களின் இன வரலாற்றில் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளின் நினைவுகூருதல்களாய் இருக்கையில், அறுவடைக் காலத்தின் வளர்நிலைப் படிகளில் ஆசரிக்கக் கூடிய அளவுக்கு கால அளவுக்குட்படுத்தப்பட்டன.

அ. பஸ்கா, அல்லது புனிப்பில்லாத அப்பப் பண்டிகை, இது (எகிப்திலிருந்து) கடந்து வந்த இரவில் ஏற்படுத்தப்பட்டது மற்றும் இது அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதின் நினைவுகூருதலாக இருந்தது; இது ஆபீப் 14-21(நமது நாட்காட்டியில் ஏப்ரல் முற்பகுதி)யில் ஆசரிக்கப்படுகையில், இது அறுவடையின் தொடக்கமாகவும் கொண்டாடப்பட்டது. பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டி (சமைக்கப்பட்டு) புனிப்பில்லாத அப்பத்துடனும் கசப்பான கீரைகளுடனும் உண்ணப்பட்டதும், அறுவடையின் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துமுகமாக முதிர்ந்த தானியக் கதிர் அசைவாட்டப்படுதலும் இதன் முக்கிய அம்சங்களாயிருந்தன.

ஆ. வாரங்களின் பண்டிகை அல்லது பெந்தெகொஸ்தே.—இது பஸ்காவுக்கு ஐம்பது நாட்கள் கழித்து நடைபெற்றது, மற்றும் தானிய அறுவடையின் முடிவில் கொண்டாடப்பட்டது. பிற்காலத்திய யூதர்கள் இப்பண்டிகையை, முதல் பஸ்காவிலிருந்து சுமார் ஐம்பது நாட்களுக்குப் பிறகு நடைபெற்ற நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டதின் நினைவுகூருதலாகவும் கவனித்து மதித்தனர். (புதிதாய்ச்) சுட்ட அப்பத்தின் வடிவில் முதற்கனிகளின் காணிக்கையளித்தல் என்பதே இதன் மிக முக்கியமான பக்திக் கொண்டாட்டமாய் இருந்தது.

இ. கூடாரங்களின் பண்டிகை அல்லது சேர்ப்பு கால பண்டிகை.—இது ஏழாம் மாதத்தின் பதினைந்தாம் தேதியிலிருந்து இருபத்தியிரண்டாம் தேதி வரையிலும் ஆசரிக்க/கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. இது ஒரு வகையான அறுப்புக்கால இல்லிடமாய் இருந்தது—இது கனிகளை/விளைச்சலை சேர்க்கும் ஒரு கொண்டாட்டமாய் இருந்தது. இது யூதர்களின் நன்றி செலுத்துதலாய் இருந்தது. வனாந்தரத்தில் நாற்பது ஆண்டுகள் (தங்களின் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த) கூடார வாழ்க்கையின் நினைவுகூருதலாக அவர்கள் (இப்பண்டிகையின் போது) மரக்கிளைகளினால் கட்டப்பட்ட கூடாரங்களில் ஒரு வார காலம் வாழ்ந்தனர்.

4. இனப் புனித இடம்.—சீனா(ய் மலை)யில் இருந்த ஆண்டின் போது, ஆசரிப்புக் கூடாரம் கட்டப்பட்டது. இது பதினைந்து அடி அகலமும் நாற்பத்து ஐந்து அடி நீளமும் கொண்ட, தூக்கிச் செல்லக் கூடிய ஒரு ஆலயமாக இருந்தது. இதில் பதினைந்தடி அகலமும் முப்பதுடி நீளமும் கொண்ட “பரிசுத்த ஸ்தலத்தில்” தூபப்பீடமும், தேவ சமூகத்து அப்ப மேஜையும், ஏழு கிளைகளுடைய குத்து விளக்கும் இருந்தன, இவை யாவும் (சாத்தப்) பொன்னினால் செய்யப்பட்டிருந்தன. பதினைந்துக்குப் பதினைந்து சதுர அடி கொண்ட “மகாப் பரிசுத்த ஸ்தலமானது” வேறெந்தத் தட்டுமுட்டு பொருட்களும் வைக்கப்படாமல், நியாயப்பிரமாணக் திரப் பலியை செலுத்திய பொழுது உட்செல்லுவார். ஆசரிப்புக் கூடாரத் தைச் சுற்றிலும் இருந்த வெளிப்பிரகாரத்தில் தகன பலிபீடமும் கை கழுவும்

தொட்டியும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆசரிப்புக் கூடாரமானது வனாந்தரத்தில் அலைந்து திரிந்த போது அவர்களுடன் சுமந்து செல்லப்பட்டது, பின்பு சீலோவில் அமைக்கப்பட்டது, சாலொமோனின் ஆலயம் கட்டியெழுப்பப்படும் வரைக்கும் நானூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அக்கூடாரம் அங்கேயே தொடர்ந்து இருந்தது.

5. இனப் பலிகள்.—பலிகள் என்பவை எபிரெய ஆராதனையின் மைய அம்சங்களாக இருந்தன. இவைகள் மிருகங்களாகவோ அல்லது பூமியின் முதற் பலன்களாகவோ இருந்திருக்கலாம். மிருக பலிகளில் மூன்று பிரிவுகள் இருந்தன:

அ. தகன பலிகள்.—இவைகள் தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் செலுத்தப்பட்டன; இவை முற்றிலுமாகப் பட்சிக்க/எரியூட்டப்பட்டன மற்றும் இவை தேவனுக்கு முழுமையாக ஒப்புக் கொடுத்தலின் அடையாளப்படுத்துதலாயிருந்தன.

ஆ. சமாதான பலிகள்.—இவற்றின் ஒரு பகுதியானது இவற்றைச் செலுத்துபவர் தம் நண்பர்களை விருந்துக்கு அழைக்கும் நிகழ்ச்சிக்காக ஒதுக்கி வைக்கப்படுவது என்பது இப்பலிகளின் பண்பாக இருந்தது. இவை தேவனுடன் ஐக்கியம், தொடர்பு ஆகியவற்றை விளக்கப்படுத்துவன வாகவும் சில வேளைகளில் ஏராளமான எண்ணிக்கையில் செலுத்தப்படுவன வாகவும் இருந்தன.

இ. பாவ நிவாரண பலிகள்.—இவை தனிநபருக்குரியதாகவோ அல்லது இனத்திற்குரியதாகவோ இருந்திருக்கலாம். எந்த விஷயத்திலும், பலியானது ஒரே ஒரு மிருகத்தை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. (அதன்) ஒரு பகுதியானது பீடத்தின் மீது தகனிக்கப்பட்டது; ஒரு பகுதியானது ஆசாரியரால் உண்ணப்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் அவ்விறைச்சி சமைக்கப்பட்ட பாத்திரமானது உலோகத்தாலானதாக இருந்தால், (சமையல் முடிந்தபின்) தூய்மைப் படுத்தப்பட வேண்டும் அல்லது மண்ணால் ஆனதாக இருந்தால், உடைக்கப்பட வேண்டும். (அம்மிருகத்தின்) குடல்கள் முதலிய உறுப்புக்கள் பாளையத்திற்குப் புறம்பாகச் சுட்டெரிக்கப்பட வேண்டும். பாவ நிவாரண பலியின் சடங்கானது பாவத்தின் தீட்டான தன்மை பற்றிய பாடங்களை (பூதர்களின்) மனதில் பதியச் செய்யும் நோக்கங் கொண்டிருந்தது.

6. இன ரீதியான விசுவாச விலக்கம்.—இன உடன்படிக்கையின் முதல் மீறுதலானது சீனாய் மலையின் அடிவாரத்திலேயே நடந்தேறிற்று. (மலையின் மீதேறிச் சென்றதால்) மோசே அங்கு (மலையடிவாரத்தில்) இல்லாத நிலையில் மக்கள் தங்களுக்கு முன் செல்லும்படி தெய்வங்களை உண்டாக்க ஆவல் கொண்டார்கள். ஆரோன் (அதற்கு) இணங்கினார். எனிப்தில் கன்றுக்குட்டி ஆராதனை செய்தமை போல அவர் ஒரு பொன் கன்றுக்குட்டியை உருவாக்கினார், இஸ்ரவேலர்கள் விக்கிரகாராதனைப் பண்டிகையில் ஈடுபட்டார்கள். மோசே கற்பலகைகளுடன் (மலை மேலிருந்து இறங்கி) திரும்பி வந்தார். அவர்கள் உடன்படிக்கையை மீறியிருந்தபடியால், அவர் அந்த உடன்படிக்கை எழுதப்பட்டிருந்த கற்பலகைகளை உடைத்துப் போட்டார். அவருடைய வேண்டுதலினால் மக்கள் மீண்டும் (தேவனுடன்) இணைக்கப்பட்டனர், இருப்பினும், அவர்களின்

குற்றத்திற்குத் தண்டனையாக அவர்களில் மூவாயிரம் பேர் தண்டனை பெற்று (மரணமடைந்து) விழுந்தனர்; உடன்படிக்கையானது புதுப்பிக்கப் பட்டது மற்றும் புதுக் கற்பலகைகள் தயார் செய்யப்பட்டன.

III. சீனாய் மலையிலிருந்து காதேஸ் வரைக்கும்.

1. மக்கள் தொகை கணக்கிடுதல்.—சீனாய் மலையிலிருந்து முகாமைப் பெயர்த்தெடுத்துப் பயணம் தொடரும் முன்பாக, இனங்களின் கணக்கெடுப்பு ஒன்று நடைபெற்றது. முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு அலைந்து திரிதல்களின் முடிவில் இரண்டாம் கணக்கெடுப்பொன்று மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த இரட்டைக் கணக்கெடுப்புதான் எண்ணாக மம் என்ற புத்தகத்திற்கு அப்பெயரைத் தருகின்றது.

2. காதேஸுக்கு அணிவகுத்துச் செல்லுதல்.—(எகிப்திலிருந்து) கடந்து வந்து ஓராண்டிற்குப் பின்பு, சீனாய் மலையிலிருந்து இஸ்ரவேலர்கள் கானானின் தென்முனையிலிருந்த காதேஸ் என்ற இடம் நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றனர். அந்தப் பாதையானது இளைப்படையச் செய்யும் பாலைவனமொன்றில் சென்றது. தபேரா என்ற இடத்தில் மக்கள் கசப்புடன் முறுமுறுத்துக் கலகம் செய்தபடியால் நெருப்பினால் பட்சிக்கப்பட்டார்கள். அணிவகுத்துச் செல்லுதலை மீண்டும் தொடரு முன்பாக, இஸ்ரவேலர் தங்களுடன் துணையாக இருந்த திரளான கூட்டத்தின் தூண்டுதலினால் மன்னாவை அருவருத்தனர், மற்றும் எகிப்தின் உணவுக்காக ஏங்கினர். ஏராளமான எண்ணிக்கையில் காடைகள் அனுப்பப்பட்டன; ஆனால் அவற்றுடன் திரள் கூட்டமான மக்கள் செத்தொழியும்படியான கொள்ளை நோயும் வந்து சேர்ந்தது, மற்றும் தபேரே (எரிதல்) என்ற முகாமானது கிப்ரோத் அத்தாவா (இச்சையின் கல்லறைகள்) என்று அறியப்படலாயிற்று. ஆரோனும் மிரியாமும் கலகம் செய்ததென்பது (அந்த) அணி வகுப்பின் இன்னொரு வேதனை மிக்க நிகழ்ச்சியாயிருந்தது. மிரியாம் தொழு நோயினால் பாதிக்கப்பட்டாள், ஆனால் மோசேயின் வேண்டுகலினால் குணப்பட்டாள்.

3. விசுவாசத்தில் வீழ்ச்சி.—(கானான்) நாட்டை ஆராய்ந்து வருவதற்காக காதேஸில் இருந்து பன்னிரண்டு வேவுகாரர்கள் அனுப்பப்பட்டனர். அவர்கள் அந்நாட்டின் புகழ்ச்சி பற்றி ஒருமனதான கருத்துடனும், அதன் வளமைக்கு நிரூபணமாக இனிய கனிகளையும் சுமந்தவர்களாய் திரும்பி வந்தனர். ஆனால் காலேப், யோசுவா ஆகிய இருவரைத் தவிர மற்ற யாவரும் (அந்த நாட்டை) வெற்றி கொள்வது நம்பிக்கையற்றது என்று அறிக்கை தந்தனர். இனத்தின் விசுவாசமானது முற்றிலுமாக முறிந்து விழுந்தது. அவர்கள் (தங்களுக்கு) வேறொரு தலைவரைத் தேர்ந்து கொண்டு எகிப்து திரும்பும் திட்டத்தை முன் மொழிந்தனர். அவர்களை (இஸ்ரவேல் மக்களை) தைரிய மூட்ட முற்பட்ட காலேபும் யோசுவாவும் கல்லெறியப் படுதலில் இருந்து மயிரிழையில் உயிர் தப்பினர். இதற்கு முன்பும்கூட அவர்களின் விசுவாசம் அடிக்கடி பலவீனமடைந்து, அலை பாய்ந்திருந்தது; (ஆனால்) இதற்கு முன்பு அவர்கள் ஒருக்காலும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்

பட்ட நாட்டிற்குத் தங்கள் முதுகுகளைத் திருப்பி, (தங்கள்) அடிமைத் தளையின் இல்லம் நோக்கி தங்கள் முகங்களைத் திருப்பியதில்லை. இது அவிசுவாசத்தின் உச்சகட்டமாயிருந்தது (எபி. 3:19). அந்தக் கீழ்ப்படியா மையுள்ள சந்ததியார் ஒருவர் பின் ஒருவராக மரித்து அவர்கள் யாவரின் எலும்புகளும் வனாந்தரத்தில் வெளுக்கப்படும் வரையிலும் முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் அளவாக அங்கேயே அலைந்து திரியும் தண்டனை அவர் களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. கானானுக்குள் நுழைவதற்கு (எகிப்திலிருந்து புறப்பட்டவர்களில்) காலேபும் யோசவாவும் மட்டுமே உயிரோடிருந்தனர். இந்த முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் ஏறக்குறைய ஒரு வெறுமையாகவே உள்ளன. ஓய்வுநாளை மீறிய ஒருவருக்கு தண்டனை, கோரா, தாத்தான் மற்றும் ஆபிராம் ஆகியோரின் கலகம் மற்றும் ஆரோனின் கோலைத் தளிக்கச் செய்ததினால் அவரது பிரதான ஆசாரியத்துவ அதிகாரம் உறுதிப்படுத்தப்படுதல் ஆகியவையே இந்தக் கால கட்டத்தின் நிகழ்ச்சி களாய் உள்ளன. இதன் முடிவில் இஸ்ரவேலர்கள் கானானுக்குள் நிறைவாக முன்னேறிச் செல்வதற்காக மீண்டும் காதேசில் ஒன்று கூடினார்கள்.

IV. காதேசில் இருந்து யோர்தான் வரைக்கும்.

காதேசில் இரண்டாம் முறை சஞ்சரித்த பொழுது, மோசேயும் ஆரோனும் கன்மலையை இரண்டாம் முறையாக அடித்ததினால் பாவம் செய்கின்றனர், அவர்கள் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாட்டினுள் பிரவேசிக்க அனுமதிக்கப்படாதிருக்கின்றனர். இங்கு மிரியாம் மரிக்கிறாள். ஏசாவின் சந்ததியாரான ஏதோமியர்கள் தங்கள் எல்லைகளினூடாக (இஸ்ரவேலர்கள்) கடந்து செல்லுவதை மறுக்கின்றனர், மற்றும் (இதனால்) இஸ்ரவேலர் செங்கடலின் கவைப் பகுதியைத் தொட்டு தெற்கு நோக்கி நீண்ட பயணம் செல்லுகின்றனர். வழியில் ஆரோன் மரித்து ஓர் என்ற மலையில் அடக்கம் செய்யப்படுகின்றார். அவிசுவாசத்தின் ஒரு புதிய கிளர்ந்தெழுதலுக்குத் தண்டனையாகக் கொள்ளிவாய்ச் சர்ப்பங்கள் அனுப்பப்படுகின்றன. குணமாக்குதலின் அடையாளமாக/அர்த்தமாக மற்றும் சிலுவையில் கிறிஸ்துவின் ஒரு (முன்) மாதிரியாக வெண்கல சர்ப்பம் ஒன்றை மோசே உயர்த்துகின்றார். இஸ்ரவேலர்கள் யோர்தானின் கிழக்குப் பகுதியில் இருந்த அமோரிய இனத்தின் வல்லமை நிறைந்த பிரதானிகளான ஓக் மற்றும் சீகோன் ஆகியோரை வெற்றி கொள்ளுகின்றனர். அவர்களின் நாட்டெல்லைகளில் ரூபன், காத் மற்றும் மனாசேயின் பாதிக்கோத்திரத் தார் குடியமருகின்றனர். மோவாபிய அரசர், இஸ்ரவேலரின் வெற்றி மிக்க வளர்ச்சியால் எச்சரிக்கையடைந்து அவர்களை சபிப்பதற்காக பாலாம் (பிலேயாம்) என்ற பெயர் கொண்ட புகழ் பெற்ற தீர்க்கதரிசியைக் கைக் கூலி கொடுத்து நியமிக்கின்றார். அவரது (பிலேயாமின்) உதடுகளிலிருந்து புறப்பட்ட அவரது சாபங்கள் ஒவ்வொரு முறையும் ஆசீர்வாதங்களாகவே மாறுகின்றன. ஆனால் அவர் நேரடியாகத் தாம் நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாதிருந்ததை மறைமுகமாய் நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகின்றார். அவர் இஸ்ரவேலரை மோவாபிய மற்றும் மீதியானியப் பெண்களுடன் விபசாரம்

செய்யத் தூண்டி, அவர்களைப் பாவம் செய்ய வைக்கின்றார், அதன் தண்டனையாகத் தேவன் அனுப்பிய கொள்ளை நோயினால் ஆயிரக் கணக்கில் தேவனுடைய மக்கள் (இறந்து) விழுகின்றனர். ஆனால் கடைசியில், வெறுமையான பாலைவனங்கள், உக்கிரமான விரோதிகள், மற்றும் தங்களின் சொந்த அவிசவாசம் ஆகியவை எல்லாம் இருந்தும் கூட, இஸ்ரவேலர்கள் அவைகளை வெற்றியுடன் கடந்து வந்து, யோர்தானுக்கு முன்பாக அதன் கிழக்குப்பகுதியில் முகாமிடுகின்றனர். மோசே தமது பிரியாவிடை உரையை நிகழ்த்துகின்றார், இது உபாகமத்தின் பெரும் பகுதியாக உள்ளது. சவக் கடலின் கீழ்க்குப் பகுதியில் பிஸ்காவின் கொடுமுடியில் இருந்து வாக்களிக்கப்பட்ட நாட்டின் வனப்புமிக்க காட்சியொன்று அவருக்கு அளிக்கப்படுகின்றது. அங்கு அவர் மரிக்கின்றார் மற்றும் அறியப்படாத கல்லறையொன்றில் அடக்கம் செய்யப்படுகின்றார். அவரது ஊழியம் செய்து முடிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் தமது மக்களை மீட்டிருந்தார், அடிமைகளாய் இருந்த இனமொன்றை ஒருங்கமைக்கப் பட்ட ஒரு இனமாக்கி, அவர்களை வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாட்டின் வாசல்கள் வரைக்கும் வழிநடத்திச் சென்றார். அவர் தம் ஊழியத்தையும் உயிரையும் ஒருசேரக் கிடத்தினார்.

குறிப்பு

¹மோசேயின் பாடல் மற்றும் பென்ட்டவுரின் கவிதை ஆகியவற்றிற்கிடையில் உள்ள வேறுபாடுகளுக்கு கிப்ஸன் அவர்களின் “Mosaic Era” என்று நூலில் காணவும்.

வெற்றிகொள்ளுதலின் காலம், கி.மு. 1451-1400

யோர்தானைக் கடந்ததிலிருந்து
யோசுவாவின் மரணம் வரை
யோசு. 1-24

I. யோர்தானைக் கடத்தல்.

1. புதியதலைவர். மோசே இஸ்ரவேலர்களை யோர்தானின் கிழக்குப் பகுதியில் முகாமிருக்கச் செய்து (அவர்களை விட்டு) பிரிந்து சென்றார் (மரணம் அடைந்தார்). சீகோன் மற்றும் ஓக் ஆகியோர்மீது கொண்டிருந்த வெற்றிகள் நதியின் கிழக்கில் இருந்த படுகை நிலங்களை பெற்றுத் தந்திருந்தன. கானான் என்பது யோர்தானுக்கு மேற்கிலிருந்த பகுதியையே குறிப்பிடுவதாயிருந்தது; இது அரண் சூழ்ந்த நகர்களில் வாழ்ந்த யூத்த விரும்பிகளாயிருந்த மக்களைக் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கொண்ட மலை நாடாயிருந்தது. அவர்களுக்கு (இஸ்ரவேலர்களுக்கு) முன்னால் இருந்தது இலேசான பணிப்பொறுப்பாய் இல்லை. மாபெரும் நிகழ்ச்சிகள் மாபெரும் மக்களையே அழைக்கின்றன. இஸ்ரவேலுக்கு இரண்டாவது மோசே ஒருவர் ஒருக்காலும் இருந்ததில்லை. ஆனால் புதிய நிகழ்ச்சிகள் புதிய மனிதர்களை அழைக்கின்றன. விடுதலை மற்றும் ஒருங்கமைத்தல் ஆகியவற்றிற்காக மோசேயைக் கொடுத்த அதே தேவனே இப்பொழுது வெற்றி பெறுதல் மற்றும் குடியமருதல் ஆகியவற்றிற்காக யோசுவாவைக் கொடுக்கிறார்.

2. யோர்தான் (நதி) பிரிகின்றது.—இஸ்ரவேலர்கள் தங்களைப் பின்னாலிருந்து வலிமைமிக்க விரோதிகள், துரத்திய நிலையில் செங்கடலுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் தங்களை வலிமைமிக்க விரோதிகள் எதிர்கொண்டு வந்த நிலையில் யோர்தான் நதிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். கடலில் போலவே இங்கும் கூட, தேவன் மீதும் தங்கள் தலைவர் மீதும் விசுவாசத்தினால் அவர்கள் ஏவப்படும்படியாக சைகையினாலான அற்புதம் ஒன்று செயல்படுகின்றது. அது அறுவடைக் காலமாய் இருந்தது. லீபனோன் மலையில் உருகும் பனிக்கட்டிகள் யோர்தானின் தாழ் நிலத்தில் வெள்ளப் பெருக்கெடுக்கச் செய்தன. அங்கு படகுகளும் இல்லை பாலங்களும் இல்லை. ஆனால் ஆசாரியர்கள் பரிசுத்த பேழையைச் சுமந்து கொண்டு நதியின் விளிம்பில் கால் எடுத்து வைக்கையில், தண்ணீர் பிரிந்து விலகிற்று, இஸ்ரவேலர்கள் வெறுமையான ஆற்றுப் படுகையினூடாக

அணிவகுத்துச் சென்றனர். ஆற்றுப் படுகையில் ஒன்றும் அவர்கள் இரவுக்காகத் தங்கியிருந்த கில்காலில் ஒன்றும் ஆக, இரண்டு நினைவுத் தூண்) கற்கள் எழுப்பப்பட்டன.

3. கில்காலில் முகாமிட்டுத் தங்குதல்.—அலைந்து திரிந்த காலங்களின் போது விட்டுவிடப்பட்டிருந்த விருத்தசேதனச் சடங்கானது இவ்விடத்தில் புதுப்பிக்கப்பட்டது, மற்றும் அவர்களின் அவிசுவாசமும் அதற்கான தண்டனையும் புறம்பே உருண்டோடும்படி செய்யப்பட்டது; ஆகவே அவ்விடம் கில்கால் என்று பெயர் பெற்றது. இதுவும் கூட கடந்து செல்லுதலின் இரவாக இருந்ததினால் இவ்விடத்திலும் மீண்டும் ஒருமுறை பஸ்காவானது ஆசரிக்கப்பட்டது. அந்த வேளையில் மரண தூதர் நாட்டின் மீது கடந்து சென்ற பிரசன்னத்தினால் எகிப்தியர்கள் பயமடைந்தார்கள்; இப்பொழுது, எரிகோவின் மதில்களுக்குப் பின்னால் கானானியர்கள் பயத்தினால் குறுகிப் போயிருந்தார்கள். இவ்விடத்தில் மன்னா பொழிதலும் ஒழிந்து போனது; மற்றும் இவ்விடத்திலோ அல்லது பெத்தேலின் அருகாமையில் உள்ள இன்னொரு கில்காலிலோ, இதுவரையிலும் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட கானான் நாட்டின் பகுதிகள் இனங்களின் மத்தியில் பிரித்துக் கொடுக்கப்படும் வரைக்கும் இஸ்ரவேலர்கள் முகாமிட்டுத் தங்கியிருந்தார்கள்.

II. எரிகோவைக் கைப்பற்றுதல்.

யோர்தானைக் கடப்பதற்கு முன் யோசுவா, விரோதியின் பலமுள்ள நிலைகளை வேவு பார்த்து வருவதற்காக ஓற்றர்களை அனுப்பி வைத்தார். ராகாப் என்ற பெயர் கொண்ட எரிகோ நகரப் பெண்ணொருத்தி தேவனுடைய மக்களின் எதிர்காலத்தின் மீது உறுதியான விசுவாசம் கொண்டவளாய், அந்த ஓற்றர்களை மறைத்து வைத்தாள் மற்றும் அந்நகரைக் கைப்பற்றும் போது அவளது வீட்டாருக்கு பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. மோசே தனக்கு கட்டளைகளைப் பெற்றுக் கொண்டது போலவே கில்காலில் முகாமிட்டிருந்த வேளையில் யோசுவாவும் தனக்குக் கட்டளைகளைப் பெற்றுக் கொண்டார். இருப்பினும் தேவன் (யோசுவாவுக்கு) எரியும் முட்டிதரில் தரிசனமாகாமல் உருவிய பட்டயத்துடன் தரிசனமானார், இது வெற்றி கொள்ளும் பணியைக் குறிப்பதாய் உணர்த்துவதாயிருந்தது. ஆனால் அது மனிதனுடைய பணியாய் இருப்பதற்கு மாறாக, தேவனுடைய பணியாய் இருந்ததென்பது, எரிகோவைக் கைப்பற்றுதலுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வழிமுறைகளின் வெளிவடிவமைப்பில்/செயல் நடவடிக்கையில் இருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டது. எரிகோ (என்ற நகர்) கடந்து செல்ல வேண்டிய இடத்தில் இருந்தது. அது கானானின் நுழைவாயிலாக இருந்தது. அது பின்னால் விட்டுச் செல்லப்படக் கூடாததாக இருந்தது. அதன் மதில்களை இடித்து வீழ்த்துவதற்கு இஸ்ரவேலரிடம் இயந்திரப் பொறிகள் எதுவும் இல்லை. தேவனுடைய கட்டளையின்படி, அவர்கள் பரிசுத்த பேழையைச் சுமந்து கொண்டு தொடர்ச்சியாக ஆறு நாட்கள் அதைச் சுற்றி வந்தார்கள், மற்றும் ஏழாம் நாளில் ஏழு முறைகள்

அதைச் சுற்றி வந்தார்கள், அவர்கள் தங்கள் எக்காளங்களினால் உரத்த சத்தமிட்ட பொழுது, மதில்கள் விழுந்தன, எரிகோ அவர்களுடைய தாயிற்று. யெகோவாவே எகிப்திய நுகத்தை முறித்து, கடலின் வழியே வழி திறந்து, அவர்களுக்கு உணவூட்டி, வனாந்திரத்தில் வழிநடத்தி, அவர்களுக்குத் தம்முடைய பிரமாணத்தைக் கொடுத்து, அவர்களுக்காக யோர்தான் நதியைப் பிரித்தார். மற்றும் யெகோவாவே மோசமான கானானியரின் உடமைகளை எடுத்து, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாட்டை தமது உடன்படிக்கையின் மக்களுக்குக் கொடுத்ததினால் தம்முடைய உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றினார்.

III. கானானின் மையப்பகுதியை வெற்றி கொள்ளுதல்.

1. ஆயி பட்டணத்தைக் கைப்பற்றுதல்.—ஆயி என்பது கானானின் மையப் பகுதிக்குத் திறவுகோலாக இருந்தது. முதல் தாக்குதலில் இஸ்ரவேலர்கள் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டனர். இதற்கான காரணமானது எரிகோவின் சேதமான பொருட்களில் இருந்து ஒரு தங்கப் பாளத்தையும், வெள்ளிப் பணத்தையும், ஒரு பாபிலோனிய சால்வையையும் எடுத்துத் தனக்கென்று வைத்துக் கொண்ட பாவம் ஆகானில் கண்டறியப்பட்டது. அது சுயநலப் பேராசைக்கான வேளையாய் இருந்ததில்லை; மற்றும் ஆகான் தனது பாவத்திலிருந்து நீங்கி தூய்மைப்படத் தனது உயிரையே கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. இரண்டாம் முறை தாக்கிய பொழுது, ஆயி நகர் மற்றும் கானானின் மையப் பகுதி முற்றிலும் அவர்களுடையதாயிற்று.

2. சீகேமில் சபை கூடுதல்.—இஸ்ரவேலர் இப்பொழுது (கானான்) நாட்டின் மையப்பகுதியில் உள்ளனர். (அவர்களது) முற்பிதாக்களின் காலடிச் சுவடுகள் அவர்களைச் சுற்றிலும் இருக்கின்றன. சீகேமில் ஆபிரகாம் தமது முதல் கூடாரத்தை நாட்டி, தமது பலிபீடத்தைக் கட்டியெழுப்பி யிருந்தார். நாடோடியாய் இருந்த யாக்கோபு பெத்தேலில் தரிசனம் கண்டிருந்து, தமது நினைவுச் சின்னத்தை எழுப்பியிருந்தார். அவர் தமது (மாமன் வீட்டில் இருந்த) அந்நிய நாட்டு இருப்பிற்குப் பின் திரும்பி வந்த பிறகு சீகேமில் சஞ்சரித்து இருந்தார், மற்றும் தமது குடும்பத்தாரால் மெசபொத்தாமியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டிருந்த விக்கிரகாராதனை யின் சொரூபங்களை அங்கு புதைத்திருந்தார். மற்றும் இப்பொழுது, தெய்வீக வல்லமையினால் தெய்வீக உடன்படிக்கை நிறைவேறியிருந்தது, உடன்படிக்கையின் மதச் சடங்குடன் கூடிய புதுப்பித்தலும் நினைவு கூருதலும் இருக்கும் என்பது பொருத்தமானதாக உள்ளது. ஆகவே, மோசே யின் முந்திய அறிவுறுத்தல்களின்படி (உபா. 27) சீகேமில் ஒரு மதச் சடங்குக் கூட்டம் நடத்தப்படுகின்றது. சீகேம், வடக்கில் ஏபால் மலையும், தெற்கில் கெரீசிம் மலையும் உள்ளதும் அவற்றிற்கிடையில் அமைந்திருந்த பள்ளத் தாக்கில் உள்ள ஊருமாய் இருக்கின்றது. அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் மத்தியில் லேவியர்கள் நின்றனர். அவர்கள், கீழ்ப்படிதலுக்காக ஆறு கோத்திரங்களின் மீது ஆசீர்வாதத்தைக் கூறுகையில் மக்கள் கெரீசிம் மலையின் மீதிருந்து

“ஆமென்” என்று பதில் அளித்தார்கள்; அவர்கள் கீழ்ப்படியாமைக்கான சாபத்தை கூறுகையில் மற்ற ஆறு கோத்திரங்களின் மக்கள் ஏபால் மலையிலிருந்து தங்கள் “ஆமென்” என்பதை உரத்த சத்தமிட்டுக் கூறினார்கள். பின்பு பிரமாணங்கள் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு நினைவுச் சின்னம் எழுப்பப்பட்டது, மற்றும் பலி செலுத்தும் பண்டிகையொன்று கொண்டாடப்பட்டது.

IV. தென்பகுதியில் அரசியல் கூட்டும் வெற்றி கொள்ளுதலும்.

1. கிபியோனியர்களுடன் அவர்களின் (இஸ்ரவேலர்களின்) இணைவு.—வெற்றி கொள்ளுதலின் ஆண்டுகளில் இஸ்ரவேலரின் பிரதான முகாமானது கில்காலில் இருந்ததாகக் காணப்படுகின்றது, இது கானானின் மத்திய பகுதியில் அமைந்திருந்தது. ஆயி (நகர்) விழுந்த பின்பு விரைவினாலேயே ஆயிக்கு நேர்த்தெற்கில் இருந்த ஒரு நகரமான கிபியோனிலிருந்து செய்தியாளர்கள் யோசவாவிடம் வந்து, தாங்கள் தூர தேசத்திலிருந்து வந்ததாக உரிமைகோரி, தங்கள் சொந்தப் பாதுகாப்பைக்கோரும் ஒரு உடன்படிக்கையை முன் மொழிகின்றனர். யோசவா சம்மதித்தார். வஞ்சிக்கப்பட்டதை அறிந்த பின் அவர் (யோசவா) அவர்களை அழிப்பதில்லை என்று உடன்படிக்கையைப் பரிசுத்தமாய்க் காத்தார், ஆனால் அவர்களை இஸ்ரவேலர்களுக்கு “விறகு வெட்டுபவர்களாகவும், தண்ணீர் சுமப்பவர்களாகவும்” ஆக்கினார்.

2. பெத்தொரோனில் யுத்தம்.—கிபியோனுடனான உடன்படிக்கையானது தெற்கே அமைந்திருந்த எருசலேம், எபிரோன், யர்மூத், லாகிஸ், மற்றும் எக்லோன் ஆகிய நகர்களுடன் தற்காப்பு மற்றும் குற்றப்படுத்துதல் ஆகிய இரு செயல்களுக்குமான ஒப்பந்தம் ஒன்றை அமைக்க வழிநடத்திற்று. அவர்கள் கிபியோனைத் தாக்கினர், இது யோசவாவுக்குப் பிரியமாய் இருந்தது. அவர் இரவில் அணி வகுத்துச் சென்று கூட்டாக வந்தவர்களைத் தாக்கினார், மற்றும் பெத்தொரோனில் பெரும் யுத்தத்தில் அவர்களை தோல்வியடையச் செய்தார். இது பழங்காலப் பாடல் ஒன்றின்படி (யோசு. 10:12, 13) யோசவாவின் கட்டளைக்கிணங்க சூரியனும், சந்திரனும் (சுற்றாமல்) நின்ற “நீண்ட நாளாகும்.”

V. வடபகுதியில் அரசியல் கூட்டும் வெற்றி கொள்ளுதலும்.

கானானியர்களால் இன்னொரு முறை கூட்டு முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டது. வடக்கில் இருந்த ஆத்தோரின் வல்லமைமிருந்த பிரதானியான யாபீன் என்பவர் தலைமை வகித்து வந்து யுத்தக் கூட்டுறவை மேரோமின் தண்ணீர் அருகே யோசவா தோல்வியடையச் செய்தார். இது கூட்டமான தடையை/எதிர்ப்பை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. பல கோத்திரங்கள் வெற்றி கொள்ளுதலை முடிக்கையில் போராட்டமானது மிகச் சிறு உள்ளூர்

போட்டிகளாய் ஒழிந்து போயிற்று என்று விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. இது தேவன் இணைத்திருந்த முற்றான தன்மையினால் செய்யப்பட்ட தாயிருந்ததில்லை, மற்றும் இது அவர்களின் இனவாழ்வின் நோக்கத்திற்கு மிகவும் அவசியமான பணியாக இருந்தது. (பிற) இனங்களுடன் உடன் படிக்கை மற்றும் கலப்புத் திருமணங்கள் ஆகியவற்றிலேயே அவர்களின் அழிவு இருந்தது. அவர்கள் முற்றிலும் தனிப்பட்டு நிற்பதென்பதே அவர்களின் ஒரே பாதுகாப்பாகவும் சுத்தமான பக்தியாகவும் இருந்தது. கானானியர்களை வெளியேற்றத் தவறியது என்பதே அடுத்த காலகட்டத்தில் அவர்களின் நிலைமைக்குத் திறவுகோலாய் உள்ளது.

VI. நாடு பங்கிடப்படுதலும் யோசவாவின் மரணமும்.

1. நாடு பங்கிடப்படுதல்.—ஒன்றிணைந்து எதிர்த்து நிற்கல் என்பதை இயலாததாக ஆக்கின நிலையில், நாட்டைப் பன்னிரு கோத்திரங்களுக்கும் சீட்டுப் போட்டுப் பிரித்துக் கொடுக்கும் செயலில் யோசவா ஈடுபட்டார். இந்த ஒதுக்கீட்டில் லேவியர்கள் ஒரு கோத்திரமாகக் கருதப்படவில்லை, ஆனால் அவர்கள் கானான் முழுவதிலும் பரவலாக இருந்த நாற்பத்தி எட்டு நகரங்களைப் பெற்றார்கள். இவைகளில் யோர்தானுக்குக் கிழக்கில் இருந்த கோலான், சீலேயாத்தின் ராமோத் மற்றும் பேசேர், யோர்தானுக்கு மேற்கில் இருந்த காதேஸ், சீகேம் மற்றும் எபிரோன் என்ற ஆறு அடைக்கலப் பட்டணங்களும் இருந்தன. யோசேப்பின் இரு மகன்களான எப்பிராயிமையும் மனாசேயையும் யாக்கோபு தமது மகன்களாகச் சுவிகரித்திருந்தார், இவ்விதம், லேவி (கோத்திரம்) இல்லாமலேயே பன்னிரெண்டு கோத்திரங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவை, ரூபன், சிமியோன், யூத, இசக்கார், செபுலோன், தாண், நப்தலி, காத், ஆசேர், எப்பிராயிம், மனாசே மற்றும் பென்யமீன் கோத்திரங்களாகும்.

2. யோசவாவின் பிரியாவிடையும் மரணமும்.—எகிப்திலும் செங்கடலிலும் அற்புதங்களைக் கண்டிருந்த தலைமுறையில் யோசவா மிக நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருந்தார். காலேப் யோசவா ஆகியோரைத் தவிர, அவர்கள் யாவரும் வனாந்திரத்தில் மடிந்து வீழ்ந்தனர், இவர் (யோசவா) தம் நூற்றுப்பத்து வயது வரை வாழ்ந்தார். யேகோவாவுக்கும் உடன்படிக்கைக்கும் கடைசி வரையிலும் பற்றுறுதி கொண்டு வாழ்ந்த அவர், மீண்டும் ஒருமுறை, வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற, சீகேமில் (பன்னிரு) கோத்திரங்களையும் பரிசுத்த கூட்டமாய் கூடி வர அழைக்கின்றார். அங்கு அவர் வரலாற்றை மறுகண்ணோட்டமிடுகிறார், மற்றும் விசுவாச விலக்கத்தின் அபாயம் குறித்து அவர்களை எச்சரிக்கை செய்கின்றார். “... யாரை சேவிப்பீர்கள் என்று இன்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள் ... நானும் என் வீட்டாருமோவென்றால் கர்த்தரையே சேவிப்போம்,” இப்படிப்பட்ட மாண்புமிக்க வார்த்தைகளுடன் அவர், தேவனுடைய ஊழியத்திற்கென்று அவர்களையும் தமது சொந்தக் குடும்பத்தையும் (மீண்டும்) புதிதாய் ஒப்புவிக்க நாடுகின்றார். பின்பு இந்த இன உடன்படிக்கையின்

புதுப்பித்தலுக்கான நினைவுச் சின்னக் கல் ஒன்றை நாட்டி, கூட்டத்தைக் கலையச் செய்து, பின் விரைவிலேயே தனது பிதாக்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றார்.

குறிப்பு

¹யோசுவா 24:15.

நியாயாதிபதிகளின் காலம்,

கி.மு. 1400-1095

யோசுவாவின் மரணத்திலிருந்து சவுல் அபிஷேகம்
செய்யப்பட்டது வரை
நியாயாதிபதிகள், ரூத், 1 சாமு. 1-10

I. மத ரீதியான நிலை.

இஸ்ரவேலரின் மதரீதியான நிலை பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கப்
படலாம்:

1. விக்கிரகாராதனைக்குத் திரும்புதல்களின் வரிசைத் தொடர்.—
இதற்கான காரணங்கள் பின்வருவனவற்றில் காணப்பட வேண்டியவை
களாய் உள்ளன:

அ. விக்கிரகாராதனைக்காரர்களாயிருந்த முன் பரம்பரை (இ.வ. ஆதி.
31:19; 35:2; யோசு. 24:2-14).—ஆபிரகாம் விக்கிரகாராதனையைக் கை
விட்டிருந்தார், ஆனால் அது, யாக்கோபின் திருமணத்தின் மூலம் குடும்ப
வாழ்வில் மீண்டும் உட்புகுந்திருந்தது; மற்றும், யாக்கோபு (அந்த)
விக்கிரகங்களைப் புதைத்திருந்தாலும், அதன் தடயங்கள் சில அநேகமாய்த்
தொடர்ந்திருந்தன.

ஆ. அவர்களின் எகிப்திய அடிமைத்தனம் (இ.வ. யாத். 32:21-34;
யோசு. 24:14).—இஸ்ரவேலர்கள் சீனாய் மலையின் அடிவாரத்திலே
அவ்வளவு விரைவில் மற்றும் அவ்வளவு கீழ்மையாக விக்கிரகாராதனையில்
வீழ்ந்து போயிருந்த அளவுக்கு (எகிப்தில்) அவர்கள் அதில் ஆழமாக
ஊறியிருந்திருக்க வேண்டும்; மற்றும் யோசுவாவின் (பிரியாவிடை)
உரையானது, வனாந்தரத்தில் ஒழுங்கு நடவடிக்கை அதை
(விக்கிரகாராதனையை) முற்றிலுமாக நீக்கிப் போடவில்லை என்பதற்கு
முடிவான ஆதாரமாக உள்ளது.

இ. கானானிய இனத்தவரின் கெடுக்கும் போக்குகள்.—கானான்
நாடானது அக்காலத்தின் மிகவும் தரக் குறைவான மத அமைப்பின்
மையமாய் இருந்தது. அங்கிருந்து கார்த்தேஜ், கிரேக்கம் மற்றும் ரோமாபுரி
ஆகியவை தங்கள் மதங்களின் சிற்றின்பப் பற்றான அம்சங்களை
எடுத்திருந்தன. எனவேதான் கானானியரைத் துரத்தி விடும்படி அல்லது
அவர்களை அழித்துப் போடும்படி தெய்வீக ஆணை உண்டாயிற்று. அது
மட்டுமே இஸ்ரவேலரின் ஒரே பாதுகாப்பாக இருந்தது. எமோரியரின்

அக்கிரமம் நிறைவடைந்தது. அந்த ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியத் தவறி, தொடர்ந்த கலப்புத் திருமணங்கள் சுத்தமான பக்தியை அழிக்கும் வழிமுறைகளாயின.

2. பின்தொடர்ந்த அடக்கு முறைகள் இயல்பான விளைவாயிருந்தன.

—அருகில் இருந்த இனத்தவரால் ஆன இந்த அடக்கு முறைகள் இயல்பான விளைவாய் இருந்தன. ஒழுக்க ரீதியில் பலவீனமானவர்கள், அரசியல் ரீதியில் பலவீனமாயினர். அவைகள் ஒழுங்குபடுத்தும் நியாயத்தீர்ப்புக் களாகவும் இருந்தன. மோவாபியர்கள் அல்லது மீதியானியர்கள் அல்லது பிலிஸ்தியர்களின் கொடுமையினால் மீண்டும் மீண்டும் வருத்தத்திற்குள்ளான இஸ்ரவேலர்கள் தங்களை ஒடுக்கியவர்களின் விக்ரிகாராதனையில் இருந்து யெகோவாவை ஆராதிப்பதற்குத் திரும்பினார்கள். நீண்ட (கால) ஓட்டத்தில் மிகச் சுத்தமான விசுவாசம் வெற்றியடைந்தது.

3. நியாயாதிபதிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட விடுதலையாளர்களின் வரிசைத் தொடர்.—இவர்கள் முழு நிறைவான மனிதர்களாய் இருந்த தில்லை. இவர்கள் கிறிஸ்தவ விசுவாச வீரர்களுக்கு மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் இருந்தனர். இவர்கள் அடிக்கடி, மூட நம்பிக்கை உள்ளவர்களாக, எளிதில் உணர்வுக்கு ஆட்படக் கூடியவர்களாக, ஒழுக்க ரீதியாகப் பலவீனம் கொண்டவர்களாக இருப்பினும் இவர்கள் தேவன்மீது விசுவாசம் கொண்டிருந்தனர். இப்படிப்பட்ட காலகட்டத்தில் அதுவே அதிகமானதாயிருந்தது. பவுலும் லூத்தரும் தங்கள் மட்டங்களுக்கு மேலாகச் செயல்பட்டது போலவே இவர்கள் தங்கள் வயதின் எல்லா மட்டங்களுக்கும் மேலாக, எழும்பி நின்றனர், எனவே விசுவாச வீரர்களின் பட்டியலில் இடம் பெறத் தகுதியாகின்றனர். மேலும், இவர்கள் நாட்டுப் பற்றாளர்களாகவும் இருந்தனர். இன ரீதியான மற்றும் உள்ளூர் சார்ந்த பொறாமை நிலவி வந்த ஒரு கால கட்டத்தில், இவர்கள் பெருமளவுக்கு விடுதலை உணர்வுடன் எழும்பி நின்றனர். இவர்கள் தங்கள் நாட்களின் நேருகளாக, சாஸ்திரிகளாக, பட்டேல்களாக இருந்தனர்.

II. அரசியல் ரீதியான நிலை.

அரசியல் ரீதியாக தேசிய நிறுவனமோ, தேசியத் தலைமையகமோ அல்லது தேசியத் தலைவரோ (அன்று இஸ்ரவேல் மக்களிடையில்) இருந்ததில்லை. மோசே ஒரு மத அமைப்பைக் கொடுத்திருந்தார், ஆனால் அது நன்கு விளக்கியுரைக்கப்பட்டிருந்த அரசியல் ஆட்சி முறையாய் இருந்ததில்லை. அவர்கள் பன்னிரண்டு கோத்திரங்களாயிருந்தனர், சில வேளைகளில் பொதுத் தற்காப்புக்காக ஒன்றுகூடி இணைந்தனர், சில வேளைகளில் ஒருவர் மற்றவரை முற்றிலும் அழித்துப் போடுமளவுக்குச் சச்சரவு செய்தனர். அவர்களின் நிலைமையானது வல்லபாய் பட்டேல் அவர்களால் ஒன்றிணைக்கப்படுவதற்கு முன் இந்தியாவின் சமஸ்தானங்கள் இருந்த நிலையுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், அவர்கள் சிற்றினங்களாய் பிரிந்து போகாதவாறு அவர்களை ஒன்றுகூட்டிப் பிணைத்திருந்த மூன்று பிணைப்பு(காரணங்கள் பின்வருமாறு:

அ. ஒரு பொதுவான முன் பரம்பரையும் வரலாறும்.—ஆபிரகாம் அந்த இனத்தைத் தோற்றுவித்தவராக இருந்தார்; அவர்கள் ஈசாக்கு மற்றும் யாக்கோபுமீது தங்கள் பயபக்தியைச் சமமாய்ப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்; யோசேப்பு, மோசே, யோசுவா போன்ற இப்படிப்பட்ட பெயர்கள் அவர்களின் ஒளிர்வாய் இருக்கையில், செங்கடல் மற்றும் யோர்தானைக் கடந்து, (கானானை) வெற்றி கொண்டது ஆகியவை அவர்களின் இன மரபுரிமையாய் இருந்தன.

ஆ. எபிரெயம் என்ற ஒரு பொது மொழி.—பல்வேறு வட்டார மொழி வழக்குகள் இருந்ததின் தடயங்கள் உள்ளன, ஆனால் இம்மாறுபாடு என்பது ஆல்ஃபிரடின் நாட்களில் இங்கிலாந்தில் இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாய் இருந்ததில்லை.

இ. ஒரு பொது மதம்.—ஆசரிப்புக் கூடாரம் சீலோவில் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. அங்கு (ஒரே) ஒரு பலிபீடம் இருந்தது. அங்கு (எபிரெய) இனத்தின் பிரதான ஆசாரியர் குடியிருந்தார். அங்கு அன்றாடம் (எபிரெய) இனத்திற்கான பலிகள் செலுத்தப்பட்டன. கோத்திரங்களின் பிரதிநிதிகள் ஆண்டின் மாபெரும் மூன்று பண்டிகைகளுக்கு இங்குதான் சென்றனர். இப்படிப்பட்டவையே இப்பணியின் மைய ஈர்ப்பு சக்தியாய் இருந்தன. கிரேக்கர்களும் இதே போன்ற பிணைப்புகளைக் கொண்டிருந்தனர்; ஆனால் புவியியல் நிலைகள், ஒரு இனமாக/நாடாக அவர்கள் வடிவெடுக்கும்படி ஒருக்காலும் ஒன்றுபடாதபடி வலிவானதொரு தனித்துவத்தை முன்னதாக வளர்ந்திருந்தன. இந்தப் பிணைப்புகள் எபிரெயர்களை, தீர்க்கதரிசியான சாமுவேலிடத்திலும், அரசரான தாவிதினிடத்திலும் மிக மேன்மையான விசுவாசத்தையும் அவர்களை ஒரே நாடாக இணைத்து வைத்திருப்பதற்கான அரசியல் நிறுவன மதிநுட்பத்தையும் அவர்கள் கண்டறியும் வரைக்கும் பிணைத்து வைத்திருந்தன.

III. முதன்மையான ஆறு படையெடுப்புகள்.

இன/நாட்டு வாழ்வின் இந்தப் பண்படாத ஆனால் வடிவ பெறும் கால கட்டத்தின் போது, வெளியிலிருந்து (எபிரெயர்கள் மீது) முதன்மையான ஆறு படையெடுப்புகள் நடைபெற்றன. நாம் ஏற்கனவே கண்டுள்ளபடி, இவைகள் இனரீதியான விசுவாச விலக்கத்திற்கான தெய்வீக, நியாயத் தீர்ப்பாகவும் இயல்பான விளைவாகவும் வந்தன. “இஸ்ரவேல் புத்திரர் கர்த்தரின் பார்வைக்குப் பொல்லாப்பானதைச் செய்தார்கள்”; “இஸ்ரவேல் புத்திரர் கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிட்டார்கள்” - இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்கள் நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில் பத்து முறைகள் திரும்பத் திரும்பக் கூறப்படும் அடுத்தடுத்த வாக்கியங்களாக உள்ளன,¹ இவை தமது ஒழுக்க ரீதியான தனிச் சிறப்பினால் வரலாற்றை உடுத்துவிக்கின்றன. இது, சிலுவைப் போர்கள் அல்லது நார்மனின் வெற்றி கொள்ளுதல் போன்றே வரலாற்றின் ஒரு அத்தியாயம் என்ற வகையில் வலிவான மதத்துவம் கொண்டுள்ளன; ஆனாலும், யெகோவாவைத் தேவனாகக் கொண்ட இஸ்ரவேல் மக்கள் கடைசியில் ஒரு இனமாவதற்கு/நாடாவதற்குரிய

ஒழுங்குபடுத்தும் செயல் என்பதே இதில் அமையப்பெற்ற மிக மேன்மையான தனிச்சிறப்பாக உள்ளது.

1. கிழக்கிலிருந்து மெசொப்பொத்தாமியர்களின் படையெடுப்பு.—

ஆபிரகாமின் காலத்தில் ஐப்பிராத்து நதியின் பிரபுக்கள் யோர்தான் வரைக்கும் தங்கள் பேரரசை விரிவாக்கி, லோத்தைச் சிறைப்பிடித்துச் சென்றனர் என்று நாம் கண்டிருக்கின்றோம். ஐந்நாறு ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. அம்மாபெரும் சமவெளியின் இன்னொரு பிரபு இன்னொரு மேற்கத்தியப் படையெடுப்பைத் தலைமைதாங்கி நடத்திச் செல்லுகின்றார். அந்த நுகத்தின் கீழ் இஸ்ரவேலர்கள் எட்டு ஆண்டுகள் அளவாக வேதனைப் பட்டுக் கூக்குரலிடுகின்றனர், அப்பொழுது காலேபின் தம்பி(கேனாஸ்)யின் மகனான ஒத்னியேல் என்பவர் எழும்புகின்றார், இவர் படையெடுத்து வந்த அவர்களை (மெசொப்பொத்தாமியரை) எதிர்த்து நின்று, அவர்களை ஐப்பிராத்துப் பகுதிக்கு திரும்பத் துரத்துகின்றார்.

2. தென்கிழக்குப் பகுதியிலிருந்து மோவாபியரின் படையெடுப்பு.—

லோத்தின் சந்ததியாரான மோவாபியர்கள் சவக்கடலின் கிழக்குப் பகுதியில் வாசம் பண்ணினார்கள். எக்லோனின் (தலைமையின்) கீழ் அவர்கள் தென்கிழக்குக் கோத்திரங்களைக் கீழ்ப்படுத்தியிருந்தார்கள், மற்றும் யோர்தானைக் கூடக் கடந்து வந்து எரிகோவைப் பதினெட்டு ஆண்டுகள் அளவாகப் பிடித்து வைத்திருந்தார்கள். பென்யமீன் கோத்திரத்தாரான ஏகத் என்பவர் (இஸ்ரவேல்) கோத்திரங்களின் காணிக்கையை/கப்பத்தை எடுத்துக் கொண்டு செல்ல எக்லோனிடத்தில் எரிகோவுக்குச் சென்றார். இரகசியமாக ஒரு நேர்முகப் போட்டியின் போது அவர் அரசரைக் குத்திக் கொன்று விட்டு, மேற்கு மலைகளுக்குத் தப்பியோடி, ஒரு படையை ஏற்படுத்தி, யோர்தானின் துறைகளைப் பிடித்து, மோவாபியர்களில் பத்தாயிரம் பேரை யுத்தத்தில் வெட்டிக் கொன்றார். இது குறைந்தது என்பது ஆண்டுகள் அளவாக நாட்டின் அப்பகுதிக்குச் சமாதானத்தைக் கொடுத்தது.

3. வட பகுதியிலிருந்து கானானியரின் படையெடுப்பு.—யோசவா,

மேரோம் ஏரியின் அருகில் யாபீன் என்பவரின் தலைமையின் கீழ் வந்த வடபகுதி யுத்தக் குழு ஒன்றைத் தோல்வியடையச் செய்திருந்தார். பிற்பாடு வந்த ஒரு யாபீனின் தலைமையின் கீழ் இந்த வடபகுதிக் கானானியர்கள் அணிவகுத்து வந்து வடக்குக் கோத்திரங்களை இருபது ஆண்டுகள் அளவாக அடக்கி ஆண்டார்கள். கடைசியில் அரிதான விசுவாசமும் தைரியமும் கொண்ட பெண் தீர்க்கதரிசியான தெபொரான் என்ற பெண்மணி நப்தலி கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த பாராக் என்பவரைத் தூண்டினாள். அவர் பத்தாயிரம் மனிதர்களைக் கொண்ட ஒரு படையைச் சேகரித்து, எஸ்தர லோன் சமவெளியில் மாபெரும் வெற்றியை அடைந்தார். கானானியப் படைத் தளபதியான சிசெரா, கால் நடையாய்த் தப்பியோடி, யாகேலின் கூடாரத்தில் தஞ்சம் அடைந்தான், இந்த யாகேல் மோசேயின் மாமனாரான எத்திரோவின் சந்ததியில் வந்த கேனியனான ஏபேர் என்பவரின் மனைவியாயிருந்தாள். யாகேல் தன் காலத்தின் ஜான்ஸி ராணி என்று தன்னை நிரூபித்தாள், உறங்கிக் கொண்டிருந்த சிசெராவின் நெற்றியில் அவள் கூடார ஆணியை அடித்துச் செலுத்தினாள். அந்த வெற்றியானது

தெபொராளினால் சொல்லாற்றல்மிக்க யுத்தப் பாடல் ஒன்றில் கொண்டாடப்பட்டது (நியா. 5).

4. கிழக்கிலிருந்து மீதியானியர்களின் படையெடுப்பு.—மீதியானியர்கள் என்பவர்கள் ஆபிரகாமுக்கு அவரது மனைவியான கேத்தூராவின் மூலமாகப் பிறந்த சந்ததியார்களான அரபியர்களாய் இருந்தனர். அவர்கள் நாட்டில் குடியமர்ந்திருக்கவில்லை, ஆனால் அறுவடை வேளையில் நிலத்தில் கொள்ளையிட்டு, கொள்ளைப் பொருளைச் சுமந்து கொண்டு புறம்பே சென்று விடுவார்கள். இஸ்ரவேலர்கள் மலைகளிலும், அரண் சூழ்ந்த நகர்களிலும், மலைக் குகைகளிலும் கூட சென்று தங்கும் அளவுக்கு மீதியானியரின் கொள்ளையிடுதல் மிகவும் பயங்கரமானதாக இருந்தது. தேவன் மனாசே கோத்திரத்திலிருந்து கிதியோன் என்ற இரட்சகனை எழுப்பினார். அவர் தன் சொந்த ஊரில் மற்றும் தனது தந்தையின் வீட்டில் பாகாலுக்கு செய்யப்படும் வழிபாட்டை அழிப்பதிலிருந்து தமது பணியைத் தொடங்கினார். பின்பு அவர், முப்பத்து இரண்டாயிரம் மனிதர்கள் கொண்ட படையைச் சேகரித்து, பயம் கொண்டவர்களை வீடு திரும்ப அனுமதித்த தின் மூலம் அவ்வெண்ணிக்கையை பத்தாயிரமாய்க் குறைத்தார்; இன்னும் அதை அவர், தண்ணீரைத் தங்கள் கையில் எடுத்து முன் ஜாக்கிரதையுடன் குடித்தவர்களாகிய முந்நாறு பேரை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்ததின் மூலம் எண்ணிக்கையை இன்னும் குறையச் செய்தார். இந்தச் சிறு அணியுடன் அவர் மீதியானியர்களின்மீது இரவு நேரத் தாக்குதல் ஒன்றைத் தொடுத்து அவர்களைத் துருவித் தேடிப் பெருமளவு கொன்று குவித்து, கிழக்குப் பாலையான முனை வரையிலும் அவர்களை விரட்டிச் சென்றார். பாராக் மற்றும் கிதியோன் ஆகிய இருவரின் வெற்றிகளும் வடக்குக் கோத்திரங்களால் பெற்றுத் தரப்பட்டன. வல்லமை நிறைந்த எப்பிராயீமின் மைய கோத்திரமானது இந்த மகிமைகளில் தனது சிறிய பங்கினால் மனவேதனையடைந்தது; அவர்களின் பொறாமைகளைக் கிதியோன் புத்தி கூர்மைமிக்க அதிகப் புகழ்ச்சியின் ஒரே ஒரு பொழிவினால் அமைதிப்படுத்தினார் (நியா. 8:1-3). கிதியோன் அந்த வேளையின் வீரரானார். அவருக்கு கிரீடம் அளிக்கப்பட்டது ஆனாலும் அதை அவர் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டார். அவரது, அதிகப் பேராவல் கொண்ட ஆனால் குறைவான தகுதி கொண்ட மகனான அபிமெலேக்கு என்பவர் தனது சகோதரர்கள் யாவரையும் - ஒருவரைத் தவிர - கொலை செய்தார், மற்றும் சீகேமில் சற்று காலமே இருந்த உள்ளூர் ஆளுகையொன்றை வெற்றி கொண்டார். அவர் ஒரு கலகத்தை அடக்கிய வேளையில் தனது கிரீடத்தையும் வாழ்க்கையையும் இழந்தார்.

5. கிழக்கிலிருந்து அம்மோனியர்களின் படையெடுப்பு.—மோவாபியர்களைப் போன்றே அம்மோனியர்களும் லோத்தின் சந்ததிகளாய் இருந்தனர். யோர்தானுக்குக் கிழக்குப் பகுதியில் இருந்த நாட்டை அவர்கள் பிடித்து, கிழக்குப் பாலையானத்தில் திரளாய் நிறைந்திருந்தனர். விரைவிலேயே அவர்கள் கிழக்குக் கோத்திரங்களைப் பின்னோக்கித் துரத்தத் தொடங்கினார்கள். யெப்தா என்பவர் (இஸ்ரவேல் மக்களின்) விடுதலைக் கருவியானார். இவர் கீழ்மையாய்க் கருதப்பட்ட பிறப்புடையவராக,

(தகப்பனின்) உடைமைகளின் உரிமைகோர முடியாத (பரஸ்திரீக்குப் பிறந்த) சட்டத்திற்குப் புறம்பானவராக இருந்தார், ஆனால் அம்மோனியர் களை வெளியேற்றுவதற்காக அவர் மீண்டும் அழைக்கப்பட்டு, மீண்டும் பதவியளிக்கப்பட்டு, படைகளின் தலைவராக்கப்பட்டார். அவர் யுத்தத் திற்குச் செல்வதற்கு முன், தாம் வெற்றியுடன் திரும்பினால், தம் வீட்டு வாயிலில் தமக்கு முன் முதலாவதாக எதிர்ப்படுவதை யெகோவாவுக்குப் பலி செலுத்துவதாகப் பொருத்தனை செய்து கொண்டார். அவர் யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்றார், வீடு திரும்புகையில் தமது ஒரே மகளால் எதிர்கொள்ளப் பட்டார், அவள் மீது தனது பொருத்தனையை நிறைவேற்றினார்.

6. தென் மேற்கில் இருந்து பெலிஸ்தியரின் படையெடுப்பு.—பெலிஸ்தர் கள் மத்திய தரைக்கடல் பகுதியில் வலுச்சண்டை செய்யும் வர்த்தக மக்களாய் இருந்தனர். அவர்கள் பெனிக்கியர்களின் விரோதிகளாய்/ போட்டியாளர்களாய் இருந்தனர், ஒருமுறை அவர்கள் சீதோன் நகரைச் சிறைப்பிடித்தனர், அது முதல் அந்நகரானது பெனிக்கியாவில் தீர் என்ற நகருக்கு அடுத்த இரண்டாம் இடத்திற்கு மூழ்கிப் போயிற்று. பெலிஸ்தர்கள் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு மிகவும் ஆழமான விரோதிகளாய் இருந்தார்கள், நியாயாதிபதிகளின் காலம் முழுவதிலும், மற்றும் முடியாட்சி காலத்திலும் கூட தாவிதினால் முறியடிக்கப்படும் வரையிலும் இவர்கள் இஸ்ரவேலரைத் துன்புறுத்தி வந்தார்கள். விசேஷமாக, தென் பகுதிக் கோத்திரங்களான சிமியோன், தாண் மற்றும் யூதா ஆகிய கோத்திரங்கள் இவர்களின் தாக்குதலுக்குள்ளாயின. தாண் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த சிம்சோன் இந்த இராணுவ வீரர்களில் கடைசியானவராக, சில அம்சங்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவராக இருந்தார், அவர் பிறப்பில் இருந்தே நசரேயனாக² (Nazarete) அதாவது, அசுத்தமான/தீட்டான ஏதொன்றையும் உண்ணாதிருத்தல், திராட்ச இரசத்தை அருந்தாமல் இருத்தல் மற்றும் ஒருக்காலும் தன் தலை முடியைக் கத்தரியாமல் இருத்தல் என்பவற்றைக் கைக் கொள்ளும்படி தனது தாயினால் பொருத்தனை மேற்கொள்ளப்பட்டவராயிருந்தார். அவர் எபிரெய் ஹெர்குலிஸாக இருந்தார், சக்திமானுக்குரிய செயல்களில் மகிழ்ந்தார், அடிக்கடி நம்ப இயலாத செயல்களைச் செய்தார் ஆனால் எப்பொழுதும் நாட்டுப் பற்றுள்ளவராயிருந்தார். தென்மேற்கு மலைகளில் இருந்த தமது வீட்டில் இருந்து அவர் அடிக்கடி பெலிஸ்தருக்கு எதிராகச் குறையாடுதல்களைச் செய்தார், எப்பொழுதும் தாம் ஒருவராகவே, தனியராகவே இவைகளைச் செய்தார். பெலிஸ்தியப் பெண்கள் இருவரை அவர் திருமணம் செய்து கொண்ட விஷயமானது அவரது வெற்றிகளுக்கும் அவரது கடைசி வீழ்ச்சிக்கும் வழிகோரியவைகளாய் இருந்தன; ஏனெனில் சிம்சோன் ஒரு பலவீனமான பலவானாய் இருந்தார். தெலீலாளின் வேண்டுகோள்களுக்கு இணங்கி, அவர் தமது பலத்தின் இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார், தமது நசரேய விரதத்தை மீறும்படி தம் முடி வெட்டப்படுவதை அனுமதிக்கின்றார். அவர் (ஒரு காலத்தில்) பெயரைக் கேட்டாலே பெலிஸ்தர் அனைவரும் பயம் கொண்ட சிம்சோனைச் சிறுமைப்படுத்தும் காட்சியாயிற்று, அப்போது அவரது தலை தெலீலாளின் மடியில் இருந்தது. அவர் அவளது முன்னிலையினின்று அகற்றப்பட்டு,

தேவனுக்கு அந்நியப்பட்டு, அவருடைய விரோதிகளின் கையில் அகப் பட்டார். கபோதியாக்கப்பட்டு, சிறைபிடிக்கப்பட்டு, அடிமைப் பெண்கள் செய்யும் மாவறைக்கும் பணிக்குத் தாழ்த்தப்பட்டார், (இருப்பினும்) அவர் தம் பொருத்தனையைப் புதுப்பிக்கவும், தம் பலத்தை மீண்டும் பெறவும் (சிறையில்) ஒரு வாய்ப்பைப் பெறுகின்றார். பெலிஸ்தரின் தெய்வமான தாகானின் திருவிழாவின் போது கூடி வந்த கூட்டத்தை மகிழ்விப்பதற்காக வெளியே அழைத்து வரப்பட்ட சிம்சோன், சுவிட்சர்லாந்து நாட்டின் வின்க்ளெரிய்டு போலத் தனது நாட்டின் விடுதலைக்காகத் தம் உயிரையை அர்ப்பணிக்கின்றார். கோயிலின் மையத் தூண்களைக் கீழே இழுத்துத் தள்ளிய அவர் தமது விரோதிகள் ஆயிரக்கணக்கில் உயிருடன் புதையுண்ட அக்கல்லறையில் தம்மைத் தாமே புதைத்துக் கொண்டார். பெலிஸ்தியாவின் வல்லமை முறிக்கப்படாதிருந்தது; ஆனால் அவரது (சிம்சோனின்) துணிகரமான செயல்கள் இஸ்ரவேலரின் தைரியத்தை மீண்டும் தூண்டவும், சாமுவேல் மற்றும் தாவீது ஆகியோரின் அதிக நிலையான செயல்களைச் சாத்தியமாக்கவும் தொலைவில் சென்று நோக்கங்களை நிறைவேற்றின.

IV. ரூத்தின் வரலாறு.

நியாயாதிபதிகளின் காலத்தில் ஏதோ ஒரு வேளையில் ரூத்தின் புத்தகத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இது அக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு இனிய அமைதி நிறைந்த (குடும்ப) வரலாறாகும். இப்புத்தகத்தை முழுமையாகப் படிக்க வேண்டியது அவசியம். எலிமெலேக்கும் நகோமியும் பெத்லகேமில் வாழ்கின்றனர். ஒருவேளை படையெடுப்புகள் பலவற்றின் காரணமாய் ஏற்பட்ட பஞ்சம் அவர்களை மோவாப் நாட்டுக்கு இடம்பெயரும்படி வழிநடத்திற்று. அங்கு அவர்கள் மகன்கள் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். பத்து ஆண்டுகள் கடக் கின்றன, அம்மூன்று பெண்களும் பிள்ளைகளற்ற விதவைகளாகின்றனர். நகோமி தனது முகத்தைச் சொந்த ஊரை நோக்கித் திருப்புகின்றாள். இளம் பெண்கள் இருவரும் அவளுடன் பயணமாகின்றனர். புற இனத்தைச் சேர்ந்த அவ்விரு (மரு)மகள்களும் (தங்களுக்கு) அந்நியமான நாட்டிலே எவ்வளவு தனிமைப்பட்ட வாழ்வை வாழ வேண்டியிருக்கும் என்று உணர்ந்த நகோமி அவர்களைத் திரும்பிச் செல்லும்படி அறிவுரை கூருவதில் பிரயாசப்படுகின்றாள். அதில் தடுமாறிய ஓர்ப்பாள் திரும்பிச் செல்லுகின்றாள். ரூத் கூறிய மறுமொழியானது மிகச் சிறந்த மொழிநடையாகி யுள்ளது (ரூத். 1:16, 17). அப்படிப்பட்ட விசுவாசமும் அர்ப்பணிப்பும் பலன் அளிக்கப்படாமல் போய் விடவில்லை. பெத்லகேமை அடைந்த பொழுது ரூத் தனது கணவரின் நெருங்கிய உறவினரான போவாஸின் நிலத்திற்குக் கதிர் பொறுக்க செல்லுகின்றாள். நகோமியினால் அறிவுறுத்தப்பட்ட அவள் (ரூத்) தனது (இறந்து போன) கணவரின் பெயரையும் சுதந்தரத்தையும் நிலைநாட்டுவதற்காக திருமணத்திற்கான நெருங்கிய உறவுமுறையாளான தனது உரிமையைக்கொருகின்றாள்; எனவே அவள் தாவீது, மரியான் மற்றும் இயேசு ஆகியோரின் மதிப்புமிக்க முன்னோர் ஆகிறாள்.

V. தீர்க்கதரிசியும் - நியாயாதிபதியுமான,

சாமுவேல்.

(1 சாமுவேல் 1-10.)

சாமுவேல் என்பவர் மோசேக்கும் தாவீதுக்கும் இடையில் மிக முக்கியமான பாத்திரமாக விளங்குகின்றார். அவர், தன் காலத்தின் லுத்தராகவும் யோவான் ஸ்நானனாகவும் இருந்தார். அவரது பிறப்பு முதல் அவரது மரணம் வரை அவரது முழுப்பணியும் நம்மைக் காலத்தின் தாழ்வான மட்டங்களில் இருந்து மேலாக உயர்த்துகின்றது. குழந்தையில்லாத அன்னாள், குழந்தைகள் வேண்டும் என்கிற எபிரெயத் தாயின் ஏக்கத்துடன் தேவனிடம் அவருக்காக (சாமுவேல் பிறப்புக்காக) கெஞ்சுகின்றாள், பின்பு அவரை தேவனுக்கே அர்ப்பணித்து விடுகின்றாள். இவ்விதமாக அவர் சீலோவில் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் வளர்க்கப்படுகிறார்.

இந்த வேளையில் பிரதான ஆசாரியராய் இருந்த ஏலி, “நியாயாதிபதி”யாகவும் இருந்தார். இவ்விரு பணிகளையும் ஒரு நபருக்குள் இணைத்து வைத்த முதல் நபர் இவரே. வயது முதிர்ந்த ஏலி, தம்மில் (ஒழுக்கத்) தூய்மையுடையவராய் இருப்பினும், தமது மகன்களின் பாவங்களைக் கட்டுப்படுத்தாமல் அனுமதித்தார்.³ பிள்ளையாயிருந்த சாமுவேலின் மூலம் தேவன் ஏலியின் வீட்டின் வீழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார். ஆப்பெக் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற புகழ்மிக்க யுத்தத்தில் பெலிஸ்தர்கள் ஏலியின் இரு மகன்களையும் கொன்று பேழையைக் கைப்பற்றினார்கள். அந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் ஏலி கீழே விழுந்து இறந்தார். தொடர்ந்து வந்த இருளான ஆண்டுகள், சாமுவேல் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியாய் இருக்கும் படி அழைக்கப்பட்டதனால் வளர்ந்த நம்பிக்கையைக் கொண்டு விடுவிக்கப்பட்டன. சாமுவேலின் மாபெரும் ஊழியம் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கப்படலாம்:

(1) அவர் ஒரு மாபெரும் தேச/இன/நாட்டு சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தார், உடன்படிக்கையைப் புதுப்பித்து, மக்களை யெகோவாவை வழிபடுவதற்குத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தார்.

(2) பெலிஸ்தரால் தாக்கப்பட்ட பொழுது எபெசேனார் என்ற இடத்தில் இவர் (சாமுவேல்) தமது நியாயாதிபதி காலத்தில் அவர்கள் ஒருக்காலும் தாக்குதலைப் புதுப்பிக்காதவாறு அப்படிப்பட்ட ஒரு வெற்றியை அடைந்தார்.

(3) அவர் தீர்க்கதரிசிகளுக்குப் பள்ளிகளை நடத்தி வந்தார்.

(4) அவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் இஸ்ரவேலை “நியாயந்தீர்த்தார்.”

(5) அவர் முடியாட்சிக்கு வழியைத் தயார் செய்து, அதை அறிமுகப்படுத்தி, சவுலை அபிஷேகம் செய்வித்தார், சவுல் (தேவனால்) புறக்கணிக்கப்பட்ட பிறகு தாவீதை அபிஷேகம் செய்வித்தார். இவ்விதமாக சாமுவேல் நியாயாதிபதிகளிலிருந்து முடியாட்சிக்கு மாறிய காலத்திற்குரிய வராகின்றார். அவர் நியாயாதிபதிகளிலேயே கடைசியானவரும் மகா பெரியவருமாவார் மற்றும் அவர் மோசேக்குப் பிறகு எபிரெய

தீர்க்கதரிசிகளின் முதலாவது மாபெரும் வழித் தோன்றலாகவும் இருந்தார்.

குறிப்புகள்

¹நியா. 3:7, 9; 3:12, 15; 4:1, 3; 6:1, 7; 10:6, 10. ²அல்லது Nazirite. ³இவ்விடத்தில் டீன், “suffered” என்று எழுதினார்.

ஒன்றுபட்டிருந்த இராஜ்யம்,

கீ.மு. 1095-975

சவுல் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டதிலிருந்து
ரெகொபெயாம் அரியணை ஏறியது வரை
1 சாமு. 11-31; 2 சாமு.; 1 இராஜா. 1-11

I. அறிமுகம் - தேவனுடைய ஆளுகை.

1. தொடக்க வடிவமைப்பு.—சீனாய் மலை அடிவாரத்தில் நிறுவன மாக்கப்பட்ட பொழுதில் இருந்தே இஸ்ரவேல் மக்கள் உண்மையில் ஒரு இராஜ்யமாய் இருந்தார்கள். அவர்கள் தேவ ஆளுகைக்குட்பட்டவர்களாக, தேவனுடைய ஒரு இராஜ்யமாக இருந்தார்கள். உண்மையில் தேவனே அவர்களின் இராஜாவாய் இருக்க வேண்டியிருந்தது என்றாலும், முதலாவது மோசே (அரசராக) இருந்தார், மற்றும் சில கருத்துக்களில் பிரதான ஆசாரியர்கள் (இஸ்ரவேல்) இனத்திற்காக/நாட்டிற்காக தேவனுடைய பிரதிநிதியாக இருந்தார்கள். இருப்பினும் கூட முதலில் இருந்தே பூமிக்குரிய ஒரு இராஜா ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட்டு வந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. ஆபிரகாமின் சந்ததியில் அவர்கள் (எழும்பி) இருக்க வேண்டியதாயிருந்தது (ஆதி. 17:16). அரசருக்கான பிரமாணத்தை மோசே வகுத்துக் கொடுத்தார் (உபா. 17:14-20).

மேலும், பூமிக்குரிய இராஜா இனங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆசீர்வதிக்க இருந்த ஆபிரகாமின் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட “சந்ததி”யின் மிகச் சிறந்த மாதிரியைக் கொடுத்தது; ஆகவே, பிற்காலத் தீர்க்கதரிசனத்தில், மேசியா தாவீதின் சந்ததியில் வரவேண்டியவராகவும், தாவீதின் அரியணையில் அமர வேண்டியவராகவும் இருக்கிறார்.

2. முடியாட்சிக்கு மாற்றம் அடைதல்.—பிற்காலத்தில் சாமுவேலின் வாழ்நாட்களின் போது மக்கள் (தங்களை ஆள) அரசர் ஒருவர் வேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். (1 சாமு. 8ஐக் காணவும்.) அவர்கள் இரண்டு காரணங்களை வற்புறுத்தினார்கள்: சாமுவேலின் மகன்கள் நியாயாதிபதிகளாய்த் தொடரத் தகுதியற்றுப் போன நிலை, மற்றும் தங்களைச் சுற்றிலும் உள்ள நாட்டவர்கள் போல் தங்களை(யும்) யுத்தத்தில் வழிநடத்திச் செல்வதற்கு ஒரு அரசர் வேண்டும் என்ற தங்களின் விருப்பம். நியாயாதிபதிகளின் கீழ் வளர்ந்து கொண்டிருந்த ஒழுங்கற்ற நிலை மற்றும் அவர்களை(இஸ்ரவேல் நாட்டவரை)ச் சுற்றிலும் இருந்த பிற நாட்டவரின்

வலுச் சண்டை செய்யும் தன்மை போன்ற பிற காரணங்களும் இருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. (அவர்களின்) அவ்வேண்டுகோளானது சாழுவேலின் இருதயத்தைப் பிளந்தது; அது ஒரு பகுதி தமக்கு அவர்கள் நன்றியற்றுப் போன காரணத்தால் என்பது உறுதியானதே, ஆனாலும் அது அவர்கள் தங்களின் உண்மையான அரசத்துவ அதிகாரம் கொண்டவர் யெகோவா என்ற வகையில் அவருக்குப் பற்றுறுதியின்மையை வெளிப்படுத்தியதே பிரதான காரணமாயிருந்தது. இருப்பினும் அவர்களின் செயலில் என்பதற்கு மாறாக அவர்களின் எண்ணப்போக்கிலேயே பாவம் இழைந்து கிடந்தது; மற்றும் (அவ்வேண்டுகோளுக்கு) இணங்கிச் செல்லும்படி தேவனால் அவர் அறிவுறுத்தப்பட்டார், மற்றும் யெகோவாவின் மீது (தாம்) கொண்டிருந்த மிக மேன்மையான மெய்ப்பற்றுடன் அவர் தம்மை ஒதுக்கி வைத்து முடியாட்சியைத் தொடங்கி வைக்கும் அடிவைப்பை மேற்கொள்ளுகின்றார்.

II. சவுலின் ஆளுகை.

(கி.மு. 1095-1055. 1 சாழு. 11-31.)

1. சவுல் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல்.—அ. அவர் தனிப்பட்ட வகையில் அபிஷேகம் பெறுதல்.—சவுல், பென்யமீன் என்ற சிறிய கோத்திரத்தில் கீஸ் என்பவரின் மகனாய் இருந்தார். ஒரு நாள் அவர் தம் தந்தையின் கழுதை களைத் தேடிச் சென்ற பொழுது, தீர்க்கதரிசியான சாழுவேலைச் சந்திக்கச் சென்றார். அந்தச் சந்திப்பின் விளைவாக, சாழுவேல், தெய்வீக அறிவுறுத்து தலினால் சவுலை அரசராய் இருக்கும்படி அபிஷேகம் செய்கிறார்.

ஆ. அவர் வெளிப்படையாகத் தேர்ந்து கொள்ளப்படுதல்.—அதன் பின், விரைவிலேயே சாழுவேல், மிஸ்பா என்ற இடத்தில் (இஸ்ரவேல்) இனத்தவரின் கூட்டம் ஒன்றுக்கு அழைப்பு விடுக்கின்றார். அவர்கள் திருவுளச் சீட்டு மூலம் (அரசரை) தேர்வு செய்யும் நிகழ்ச்சியைச் செயல்படுத்துகின்றனர். சீட்டு சவுலின் பெயரில் விழுகின்றது, அவரோ தளவாடங்கள் இருக்கிற இடத்திலே தன்னடக்கத்துடன் ஒளிந்து கொண்டிருக்கின்றார். அங்கிருந்து அவர் அழைத்துக் கொண்டு வரப்பட்ட பொழுது, அவரது உயர்ந்த உருவ அமைப்பானது மாபெரும் உற்சாகத்தை எழுப்புகின்றது. இருப்பினும் சிலர், அவரை (சவுலை) “அற்பமானவர்” என்று கூறி இகழ்கின்றார்கள். சவுல் அந்த மரியாதைக் குறைவான நடக்கையை அமைதியாய்க் கடக்கின்றார், மற்றும் அரசருக்குரிய செய்கைகளினால் அங்கீகாரத்தை வெற்றி பெற வாய்ப்பு ஒன்றிற்காக ஞானத்துடன் காத்திருக்கின்றார்.

இ. அம்மோனியர்களைத் தோல்வியுறச் செய்தல்.—அவரது வாய்ப்பு விரைவிலேயே வந்தது. அம்மோனியர்கள் வந்து கீலேயாத்தின் யாபேலைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அதன் குடிமக்கள் சவுலிடம் வந்து அச்சம் கலந்த துன்பத்துடன் முறையிட்டார்கள். அப்பொழுது சவுல், ஒரு ஜோடி ஏர்மாடுகளைப் பன்னிரண்டு துண்டுகளாக வெட்டி ஒவ்வொரு துண்டையும் ஒவ்வொரு கோத்திரத்திற்கு அனுப்பி வைத்து, அவர்கள் (அம்மோனியரை எதிர்த்து) யுத்தம் செய்ய வரவில்லையென்றால்

அவர்களின் மாடுகளுக்கும் அப்படியே செய்யப்படும் என்று எச்சரித்து, யுத்தத்திற்கு எல்லாரும் அவசியம் வர வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். அதற்குப் பதில் அளிக்கும் வகையில் இஸ்ரவேலில் முந்நாறு ஆயிரம் ஆண்கள் திரண்டனர், சவுல் விரோதியின் மீது திடீரென்று விழுந்து, அவர்களை பதரைப் போல் சிதறடித்தார்.

ஈ. கில்காலில் முடி சூட்டப்படுதல்.—சவுலின் வெற்றியானது (அவருக்கிருந்த) எதிர்ப்பை அமைதிப்படுத்திற்று, மற்றும் கில்காலில் நடத்தப்பட்ட கோத்திரங்களின் இன்னொரு கூட்டத்தில் அவர், இஸ்ரவேலின் அரசராக வெற்றிகரமாய் முடி சூட்டப்பட்டார்.

2. சவுல் புறக்கணிக்கப்படும் வரை அவரது ஆளுகை.—அ. சுதந்திரப் போர்.—சாமுவேலின் கீழ் இஸ்ரவேலர்கள் எபெநேசர் என்ற இடத்தில் பெலிஸ்தரின் மீது தொடுத்த யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்றிருந்தார்கள், ஆனால் அவர்களின் சார்புத் தன்மையை ஒருக்காலும் முற்றிலுமாகக் களைந்து போட்டிருந்ததில்லை; மற்றும் சமீபத்தில் தான் இஸ்ரவேலர்களின் ஆயுதங்களைக் களையச் செய்ததின் மூலம் பெலிஸ்தியர்கள் இஸ்ரவேலர்களின் மீது விலங்குகளை இன்னும் அதிகமாய் இறுக்கியிருந்தார்கள். சவுல் தம் அரியணையில் தாம் பாதுகாப்புடன் இருப்பதை உணர்ந்த உடனேயே இந்தத் தாழ்மையான சார்புத் தன்மைக்கு முடிவு கட்ட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். மிக்மாஸில் கிடைத்த வெற்றிதான் இந்தப் போரில் மிகவும் நினைவுகூரத் தக்க நிகழ்ச்சியாய் இருந்தது. சவுலின் மகன் யோனத்தான் தனது ஆயுதங்களைச் சுமக்கும் பணியாளுடன் குன்றுகளின் மீதேறி பெலிஸ்தரின்மீது திடீர்த் தாக்குதல் நடத்தி, அவர்களைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தினார். சவுல் அந்த அனுகூலத்தைப் பின்பற்றி அவர்களை பெத்தாவேன் (maritime plain) (1 சாமு. 14:23) மட்டும் துரத்தியடித்தார்.

ஆ. சவுலின் மற்ற யுத்தங்கள்.—இஸ்ரவேலின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலிருந்தும் எண்ணற்ற நாடுகள் அதை (இஸ்ரவேலை) அழுத்திக் கொண்டிருந்தன, மற்றும் சவுல், மோவாப், அம்மோன், ஏதோம் மற்றும் வடகிழக்கில் இருந்த சீரியாவின் ஒரு அரசான சேபா ஆகியவற்றுடன் யுத்தம் நடத்தினார்.

இ. சவுல் புறக்கணிக்கப்படுதல்.—இதுவரை உள்ள மனிதர்களில் பலரைப் போன்றே சவுலும் தம் பணிப் பொறுப்பில் சீர் குலைந்தவராகின்றார். அவர் தாம் ஒருவரே இஸ்ரவேலின் உண்மையான அரசரின் பூமிக்குரிய பிரதிநிதியாய் இருப்பதை மறந்து போகின்றார். அவர் யெகோவாவிடம் பற்றுறுதியற்றவராக, சுய சித்தம் கொண்டவராக, கீழ்ப்படியாதவராக ஆனார். அமலேக்கியரை அழிப்பதற்கு அனுப்பப்பட்ட அவர் (சவுல்) வெற்றிச் சின்னம் என்ற வகையில் ஆகாச அரசரையும் மற்றும் யெகோவாவுக்கு மிக மேன்மையான பலியாக ஆடுகளையும் மாடுகளையும் கொல்லாமல் விட்டு வைத்து ஒதுக்கிக் கொண்டிருந்தார். கீழ்ப்படியாமை யின் அந்த நாளில் இருந்து அவர் தேவனால் உரிமை கொள்ளப்படாமலும், சாமுவேலினால் கை விடப்பட்டும் இருந்தார்.

3. சவுலின் வீழ்ச்சியும் தாவீதின் எழுச்சியும்.—சவுலின் ஆட்சிக் காலத்தின் எஞ்சிய பகுதியானது தாவீதின் வரலாற்றில் தக்க வகையில் அடங்குகின்றது. தாவீது அரசராய் இருக்கும்படி சாமுவேலினால் தனிப்

பட்ட முறையில் அபிஷேகம் பண்ணப்படுகின்றார்; (சவுல்) அரசரின் பித்த நிலையைச் சரிப்படுத்துவதற்காக அவரது அரண்மனையில் பணிபுரிய அழைப்பாணை விடுக்கப்பட்டது; பிற்பாடு பெலிஸ்தருடன் நடந்த யுத்தம் ஒன்றில் அவர் (தாவீது), இராட்சதனாயிருந்த கோலியாத்தைக் கொலை செய்தார்; மக்களின் புகழ்ச்சியினால் சவுலின் பித்தம் கொண்ட பொறாமை விழித்தெழுகின்றது. சவுல் தம் சொந்தக் கைகளினாலேயே தாவீதைக் கொல்லுவதற்கு இருமுறை முயற்சி செய்கின்றார்; தமது மகளைத் தாவீதுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்து அதன் மூலம் அவரை அகப்படுத்தப் பார்க்கின்றார், மற்றும் கடைசியாக, அவரைச் சட்ட விரோதமான வாழ்வுக்குத் துரத்தி பல ஆண்டுகளாக ஒளிந்து கொண்டிருந்த இடங்கள் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றிற்குத் துரத்தி வேட்டையாடுகின்றார். பெலிஸ்தருடனான புதிய யுத்தம் ஒன்றில் சவுல் தேவனால் கைவிடப்பட்ட நிலையில், வரவிருந்த யுத்தத்தில் தனது நல்வாய்ப்புக்களை அறிவதற்காக எந்தோர் என்ற இடத்தில் இருந்த ஒரு சூனியக்காரியிடம் போக்கிடமாய்ச் செல்கின்றார். அடுத்த நாளில் கில்போவா என்ற இடத்தில் நடந்த யுத்தத்தில் இஸ்ரவேல் தோற்கடிக்கப்படுகின்றது, சவுலின் மகன்கள் கொல்லப்படுகின்றனர், பிலிப்பியின் புரூட்டஸ் மற்றும் காலியஸ் போல சவுல் தமது சொந்த வாளினாலேயே மரணம் அடைகின்றார். சிலேயாத்தின் யாபேசில் மிக மேன்மையாய் உதிக்கும் வகையில் தோன்றிய சூரியன் கில்போவாவில் மிகவும் இருண்ட நிலையில் மறைந்தான்.

4. சவுலின் ஆட்சியின் தன்மைகள். சவுல், நகரங்களை கட்டி யெழுப்பியவராகவோ, அரசியல் நிறுவனராகவோ/ஒருங்கமைப்பாளராகவோ, இலக்கியத்தின் பாதுகாவலராகவோ, அல்லது உண்மையான பக்தியை/மதத்தை மேம்படுத்துபவராகவோ இருந்ததில்லை. அவர் இராணுவ நிபுணராயிருந்தார், நாடானது அபாயத்தில் அழிந்து கொண்டிருந்த வேளையில் அதன் அண்டை நாடுகளின் மத்தியில் தனது படை பலத்தை நிலைநிறுத்தும்படி அதற்கு ஒரு இராணுவ நிலைப் பாட்டைத் தர அவர் அதிகமாய்ப் பணியாற்றினார். அது போலவே, அவர் மக்களின் இருதயத்திற்குப் பின் சென்ற மனிதராயிருந்தார். ஆனால் தேவனுடைய ஆளுகையில், தேவனுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் காரியத்தில் அவர் யெகோவாவிற்குப் பற்றுறுதியற்றவராகி, மிகவும் சுய சித்தம் கொண்டவரானார், மற்றும் நாட்டின் மிகச் சிறப்பான நிலைக்கு தேவனுடைய இருதயத்தின்படியாக வழிவகுக்கக் கூடியவர் என்ற நிலையில் அவர் இல்லாததால் அதைச் செய்யாதபடி (அரச பதவியிலிருந்து) நீக்கப்பட்டார்.

III. தாவீதின் வாழ்வும் ஆளுகையும்.

(கி.மு. 1055-1015. 1 சாமு. 16-31; 2 சாமு.;

1 இரா. 1-11:11; 1 நாளா. 11-29).

வரலாற்றில் தாவீதிற்கான இடம்.—ஆபிரகாம், மோசே, தாவீது—இவைகள் பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றில் மாபெரும் மூன்று பெயர்களாக உள்ளன. ஆபிரகாம் (யூத இனத்தின்) தோற்றுவிப்பாளராக இருந்தார்,

மோசே நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுப்பவராயிருந்தார்; தாவீது ஓப்புயர்வற்ற அரசராயிருந்தார். அவரது ஆட்சியானது நாட்டளவிலான வல்லமை மற்றும் வளமையின் உச்சகட்டத்தைக் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது. ஆனால் தாவீது அரசர் என்பதற்கும் மேலானவராயிருந்தார்; அவர் தம் மக்களின் பாடகராயிருந்தார். மோசேக்கு அடுத்தப்படியாக எபிரெய இலக்கியத்தில் தாவீதின் வாழ்வும் எழுத்துக்களும் பெருமளவு இடத்தைப் பிடிக்கின்றன. சொல்லப் போனால், பழைய ஏற்பாட்டின் வேறு எந்தப் பாத்திரத்தைக் காட்டிலும் இவரைப் பற்றி நாம் மிக அதிகமாய் தனிப்பட்ட வரலாற்றை அறிகின்றோம். அவரது வாழ்வு மற்றும் ஆளுகையின் நிகழ்ச்சிகள் பின்வருமாறு ஐந்து சகாப்தங்களின் கீழ் வகைப்படுத்தப்படலாம்.

1. சகாப்தம் I.—பெத்லகேமில் ஆடு மேய்க்கும் வாழ்வு.—அ. பிறந்த இடமும் குடும்பமும்.—தாவீது, ஈசாயின் மகனாகவும், போவாஸ் மற்றும் ருத் ஆகியோரின் கொள்ளுப் பேரனாகவும் இருந்தார். அவர் சார்ந்திருந்த யூதா கோத்திரம் யாக்கோபின் முற்பிதாவுக்குரிய ஆசீர்வாதத்தில் இராஜரீகக் கோத்திரமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் (ஆதி. 49:8-12), அது தன்னை அவ்விதமாய் குறிப்பிட்டுக்காட்டுவதற்கு இன்னமும் சிறிதளவே (பணி) செய்திருந்தது. தன்னிலே தனிச் சிறப்பெதுவுமற்றதாயிருந்தாலும் எப்பொழுதும் பரிசுத்தமான பெத்லகேம் என்ற ஊரில் தாவீது பிறந்தார், அது அவரது தொடக்க காலத்தின் சொந்த இடமாக இருந்தது மட்டுமின்றி, அவரது மாபெரும் மகன் பிறந்த இடமாகவும் ஆயிற்று.

ஆ. அவரது தொழில்.—தாவீது ஒரு ஆடு மேய்ப்பராய் இருந்தார், இது ஒரு தாழ்மையானதாயினும் மதிப்புக்குரிய அழைப்பாக இருந்தது, மற்றும் இது ஒருவரிடத்தில் தைரியத்தையும் கவன உணர்வையும் வேண்டுகின்ற தாயிருந்தது. அவரது இளம் வயதின் சாகசங்களாக பதிவு செய்யப்பட்ட விவரங்களில் அவர் தமது மந்தையைக் காப்பதற்காக ஒரு சிங்கத்தையும் கரடியையும் கொன்ற நிகழ்ச்சிகள் உள்ளன. அவரது சங்கீதங்கள் பலவற்றில் அவரது வெளிப்புறமான மேய்ப்பு வாழ்க்கையின் சுவடுகள் உள்ளன.

இ. அவரது தனிப்பட்ட அபிஷேகம்.—சவுல் புறக்கணிக்கப்பட்ட பின்பு, ஈசாயின் மகனை அபிஷேகம் செய்விப்பதற்காக சாமுவேல் அனுப்பப்பட்டார். அம்மகன்களில் மூத்தவரான எலியாபின் தோற்றம் கண்டு அவர் (சாமுவேல்) ஈர்க்கப்பட்டார். தோற்றத்தின் கம்பீரம் அல்ல ஆனால் இருதயத்தின் நேர்மையே உயர்வான நம்பிக்கை/ஒப்புவித்தல் களுக்கு மனிதர்களைத் தகுதிப்படுத்துகின்றது என்பதை சாமுவேல் கூட ஒரு கணம் மறந்து விட்டார் என்றே காணப்படுகின்றது. சவுல், மக்களின் இருதயத்திற்கேற்ற ஒரு மனிதனாக, தோற்றத்தில் வசிகரம் மிக்க, ஒரு இராணுவ வீரராக, இன்னும் சற்று மிகைப்பட்டவராக இருந்தார். ஈசாயின் மகன்கள் ஒவ்வொருவராய்க் கடந்து வந்து (சாமுவேலினால்) கண்ணோக் கப்பட்டு, தாவீதின் முறை வரும்வரை (மற்ற) யாவரும் புறக்கணிக்கப் பட்டார்கள். அவர் (தாவீது) “தேவனுடைய இருதயத்திற்கு ஏற்ற மனிதராயிருந்து,” இஸ்ரவேலின் உண்மை அரசரான யெகோவாவிடம் பற்றாறுதி

கொண்டவராயிருப்பார். (அவரை) அபிஷேகம் செய்வித்தது தனிப்பட்டதாக இருந்தது, அநேகமாக அது அவரது (தகப்பன்) வீட்டாரால் கூட முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளப்படாமல் இருந்திருக்கலாம்.

ஈ. சவுலுக்கு ஊழியம் செய்தல்.—“அந்நாள் முதற்கொண்டு, கர்த்தருடைய ஆவியானவர் தாவீதின் மேல் வந்து இறங்கியிருந்தார்.”¹ “கர்த்தருடைய ஆவி சவுலை விட்டு நீங்கினார்; கர்த்தரால் வரவிடப்பட்ட ஒரு பொல்லாத ஆவி அவனைக் கலங்கப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது” (1 சாமு. 16:13, 14). தாவீது அபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நடந்த விவரங்களை விளக்கும் பதிவேடு இவ்விதமாக உள்ளது. பழங்காலத்தில் சாதாரணமாய்க் காணப்பட்ட ஒரு வழக்கத்தின்படி சவுலின் அரண்மனையாட்கள், அவருடைய (சவுலுடைய) கலக்கம் கொண்ட, இருளாக்கப்பட்ட ஆவியை இசையினால் அமைதிப்படுத்தும்படி நாடினார்கள். ஏற்கனவே புகழ்மிக்க இசைக் கலைஞராயிருந்த இளைஞர் தாவீது, அரசரின் அரண்மனையில் வந்து பணிபுரியும்படி அழைப்பிக்கப்பட்டார். இருப்பினும், அவர் அரண்மனையில் இருந்ததென்பது தற்காலிகமானதாயிருந்ததாக அல்லது ஒருவேளை, எப்போதாவது நடைபெற்றதாகவே இருந்ததாகக் காணப்படுகின்றது, ஏனெனில் அவரை (தாவீதை) நாம் விரைவிலேயே அவரது தந்தையின் மந்தைகளுடன் காணப்போகின்றோம்.

உ. கோலியாத்துடன் தாவீதின் போர்.—சவுல் விரைவிலேயே பெலிஸ்தருடன் இன்னொரு யுத்தத்தில் ஈடுபட்டார். கோலியாத் என்னும் பெயர் கொண்ட மாபெரும் இராட்சதன் ஒருவன் தனிநபர் யுத்தத்திற்கு யாரேனும் வரும்படி நாற்பது நாட்களாகச் சவால் விட்டு அழைத்துக் கொண்டிருந்தான், ஆனால் அந்த யுத்தத்தைச் செய்யத் துணிந்த தைரியசாலி எவரும் இஸ்ரவேலில் இருக்கவில்லை. இளமை நிறைந்த தாவீது, படையிலிருந்த தம் சகோதரர்களுக்குச் செய்தி கொண்டு போகும்படி அனுப்பப்பட்டிருந்தார், அவர் (கோலியாத்தின்) சவாலை ஏற்றுக்கொண்டு, கவண் தவிர வேறெந்த ஆயுதமும் இல்லாமல், யெகோவாவின்மீது விசுவாசம் தவிர வேறெந்தக் கவசமும் இல்லாமல், தற்பெருமை பேசிய அந்தப் பெலிஸ்தனை வெற்றி கொண்டார். அதைத் தொடர்ந்து இஸ்ரவேலுக்கு வெற்றியளித்த பொதுவான யுத்தமொன்று நடந்தது. தாவீதின் துணிவான செயலினால் இரு விளைவுகள் ஏற்பட்டன. இது சவுலின் மகன் யோனாத்தானுடைய ஆத்துமாவை தாவீதுடன் ஒரு மென்மையான, நீடித்த நட்புறவில் பின்னிப் பிணைத்தது, மற்றும் இது தாவீது சவுலின் படை வீட்டில் உறுப்பினராகும்படி வழிநடத்தியது.

2. சகாப்தம் II.—சவுலின் அரண்மனையில் தாவீதின் வாழ்வு.—

அ. சவுலின் பொறாமை.—யுத்தத்திலிருந்து (அவர்கள்) திரும்பிய வேளையில், வெற்றி ஊர்வலம் சென்ற பெண்கள், “சவுல் கொன்றது ஆயிரம், தாவீது கொன்றது பதினாயிரம்” என்று பாடினார்கள்.² சவுல், ஒரு புறக்கணிக்கப்பட்ட அரசராகத் தாம் இருந்ததை அறிந்தார், மற்றும் (அரசராய்) வரப் போகிற மனிதர் தாவீதுதான் என்று அவர் சந்தேகப்படத் தொடங்கினார் என்பதில் ஐயம் இல்லை. “அந்நாள் முதற்கொண்டு சவுல்

தாவீதைக் காய்மகாரமாய்ப் பார்த்தான்.”³

தாவீது தன்னடக்கத்துடனேயே நடந்து கொண்டார், ஆனால் அவருக்கு வளர்ந்து கொண்டிருந்த புகழானது சவுலின் பொறாமைக் கனலை விசிறி விட்டது. சவுல் தாவீதைக் கொல்லுவதற்கு மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்தார்; இருமுறை அவர் தம் சொந்தக் கைகளாலேயே கொல்ல முயற்சி செய்தார், ஒருமுறை தமது அரண்மனையாட்கள் அவரைக் கொல்லும்படி வற்புறுத்தினார்; நூறு பெலிஸ்தர்களைக் கொன்று வந்தால், தம் மகள் மீகாளை அவருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாகக் கூறி அவரை (தாவீதை) அகப்படுத்த நாடினார். இந்த சோதனை காலம் முழுவதிலும் யோனத்தான் தாவீதுக்கு நண்பராகவே நிலைத்து நின்றார், ஆனால் தனது தந்தை தாவீதைக் கொலை செய்ய நிலைத்த நோக்கம் கொண்டிருப்பதைக் கடைசியில் உறுதியாய் நம்பிய அவர் தாவீது தப்பிச் செல்வதற்குப் பெருந்தன்மையுடன் உதவினார்.

3. சகாப்தம் III.—சட்டத்திற்குப் புறம்பான தாவீதின் வாழ்வு.—பல ஆண்டுகளாகத் தாவீது, சவுலினால் வேட்டையாடப்பட்டு சட்டத்திற்குப் புறம்பானவராகவும், தமது நண்பர்களாயிருந்த மக்களாலேயே காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டவராகவும் எங்குமே பாதுகாப்பில்லாதவருமாகவே இருந்தார். யோசேப்பைப் போல, மகா ஆல்ஃபிரடைப் போல, இராபர்ட் புருஸைப் போல இவர் எதிர்ப்பின் பள்ளியிலேயே அரியணைக்குத் தயார் செய்யப்பட்டார். சவுலின் அரண்மனையிலிருந்து தப்பியோடிய பின்பு அவர் (ஆசரிப்புக்) கூடாரம் இருந்த நோப் என்ற ஊருக்குச் சென்றார். அங்கு அவர் தேவ சமூகத்தப்பங்களை ஆசாரியரிடமிருந்து உணவாகப் பெற்றுக் கொண்டு, கோலியாத்தின் பட்டயத்தையும் அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார். அவர் காத்த என்ற பெலிஸ்தரின் நகருக்குத் தனது ஓட்டத்தைத் தொடர்ந்தார், இது அவரது பழைய எதிரியான தேவ நம்பிக்கையற்ற கோலியாத்தின் சொந்த ஊராய் இருந்தது. அங்கும் கூட அவருக்குப் பாதுகாப்பில்லை, ஏனெனில் அவரைப் பெலிஸ்தர்கள் விரைவிலேயே அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள், மற்றும் அவர் மேற்கு யூதாவில் இருந்த அதுல்லாம் என்ற மலைக்குகையில் ஒளிந்து கொண்டார். விரைவிலேயே அவரைச் சுற்றிலும் தைரியம்மிக்க ஆவிகளைக் கொண்ட மனிதர்கள் ஒன்று கூடினார்கள், அவர் விரைவிலேயே சட்டத்திற்குப் புறம்பான கூட்டமொன்றின் தலைவரானார். தமது வயதான பெற்றோர் களின் பாதுகாப்பைக்கருதி யோர்தானைக் கடக்கச் செய்து அவர்களை மோவாப் நாட்டிற்கு அழைத்து வந்தார், பின்பு அவர் சவக்கடலில் மேற்கு முனையைச் சுற்றிலும் இருந்த வனாந்தர மலை நாட்டிற்குத் திரும்புகின்றார். அவரைச் சவுல் பலத்த பாதுகாப்பிடங்கள் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றிற்கு வேட்டையாடித் துரத்துகின்றார். இருமுறை சவுல் தாவீதின் ஆதிக்கத்தில் இருக்கின்றார், ஆனால் தாவீது பெருந்தன்மையாக அவரை (சவுலை) உயிர் தப்பிக்கச் செய்கின்றார். அவர் (தாவீது), கர்த்தரால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டவருக்கு விரோதமாகத் தமது கையை உயர்த்த மாட்டார். தெய்விகத் தேர்ந்தெடுப்பின் உரிமை மற்றும் அபிஷேகம் ஆகியவற்றினால் அவரே (தாவீதே) அரசாயிருந்தாலும் தேவனுடைய

நேரத்திற்காக அவர் காத்திருப்பார். இந்தக் காலகட்டத்தின் ஏதோ ஒரு வேளையில் தாவீதுக்கும் யோனாத்தானுக்கும் இடையில் (இருதயத்தைத்) தொடுகின்ற கடைசி சந்திப்பு நடைபெற்றது. சூழ்நிலைகள் அவர்களை இயல்பான எதிரிகளாக்கின, ஆனால் இவ்வளவு வீரத்துவம் நிறைந்த இரு ஆத்துமாக்களின் நட்புறவை எந்த ஒரு விரோதப் போக்கும் அபாயத்திற்குள்ளாக்க முடியாதிருந்தது. மீண்டும் ஒருமுறை தாவீது பெலிஸ்தரிடம் அடைக்கலம் அடைகின்றார். அவர்களின் அரசரான ஆகீஸ், அவரை அன்புடன் வரவேற்கின்றார், ஆனால் அவர் பெலிஸ்திய பிரபுக்களால் நம்பப்படாதிருந்தார்; மற்றும் சவுலுடனான அவர்களின் கடைசி யுத்தத்தில், ஆகீஸ் தாவீதை அவரது சொந்த மக்களுக்கு எதிராகப் போர் செய்யும்படி அழைத்துப் போக விரும்பிய வகையில், தாவீதைப் பற்றிய அவர்களின் பொறாமை ஒரு வேதனைமிக்க இக்கட்டான நிலையிலிருந்து அவரை (தாவீதை) விடுவிக்கின்றது. கடைசியில், கின்போவாவில் சவுலின் தோல்வியும் மரணமும், தாவீதுக்கு அரியணையேறும் வழியைத் திறந்து வைத்தது.

4. சகாப்தம் IV.—யூதா மீது அரசர்; உள்நாட்டு யுத்தம்.—சுயாதீனமான இந்த booter (வழிப்பறிக்காரர்/போராளி?) எவ்வகையான அரசராயிருப்பார்? இவர் கீழ்மைப்பட்ட வகையில், தனது சொந்தப் பகைவர்களைப் பழி வாங்குபவராக, தம்மை முழுமையான பறிமுதல்களினால் வளமூட்டுபவராக இருப்பாரா? “தேவனுடைய இருதயத்திற்குப் பிரியமான மனிதர்” அப்படிப்பட்டவராய் இருக்கவில்லை. அவரைச் சட்டத்திற்குப் புறம்பானவர் என்றும் நாடு கடத்தப்பட்டவர் என்றும் அடையாளப் படுத்தியிருந்த அதே பெருந்தன்மையும் சுயகட்டுப்பாடும் அவரை அரசராகவும் பண்பு படுத்துகின்றன. அவர் தமது முந்திய விரோதியைப் பெருந்தன்மையாக நடத்துகின்றார், ஒரு விருதை/பலனைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையில், யுத்த களத்தில் சவுலைக் கொன்றதாக உரிமைகோரிப் பொய்யுரைத்த ஒரு அமலேக்கியனை அவர் தூக்கில் இட்டார். மேலும் அவர் சவுல் மற்றும் யோனாத்தான் ஆகியோர்மீது ஒரு மென்மையான இரங்கற் பாடலையும் தொகுத்தார். தாவீது சட்டத்திற்குப் புறம்பான தமது வாழ்வின்போது தமது சொந்த கோத்திரமான யூதாவின் தலைவர்களின் நம்பிக்கையை அதிகமாய்ப் பெற்றிருந்தார், இப்பொழுது அவர்கள் அவரை அரசர் என்று ஏற்புடைய வகையில் அங்கீகரித்தார்கள். எபிரோன் என்பது முற்பிதாக்களின் காலத்தில் ஒரு பழங்கால முன்னோர்களின் நகராயிருந்தது. ஆபிரகாம் அங்கு வாழ்ந்திருந்தார்; ஈசாக்கு அங்கு (தான்) பிறந்தார், மற்றும் அங்கிருந்த மக்பேலா குகையிலேதான் ஆபிரகாமும் சாராளும், ஈசாக்கும் ரெபோக்காளும், யாக்கோபும் லேயாளும் புதைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். மேலும் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட வேளையில் இது கானானியர்களின் நகர்களில் ஒன்றாக இருந்தது. இங்கு தாவீது தம் தலைநகரை நிலை நிறுத்தினார்; இங்கு அவர் யூதாவின் மனிதர்களால் வெளியரங்கமாய் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டார், மற்றும் இங்கு அவர் ஏழாண்டுகளுக்கும் மேலாக ஒரு கோத்திரத்தின்மீது ஆளுகை செய்தார். மற்ற கோத்திரங்கள் சவுலின் மகனான இஸ்போலேத் துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தன. அவர் மிகப் பலவீனமானவராகவும், வெறுமனே

பெயருக்குத் தலைவராகவும் மட்டும் இருந்தார். அவரது படைத்தலைவரான அப்னேர் என்பவர் தான் அவர் (இஸ்பொஸேத்) நிமித்தம் எல்லா கட்டளைகளையும் பிறப்பித்து வந்தார். யோர்தானுக்குக் கிழக்கில் இருந்த மகனாயீம் என்ற இடம் அவர்களின் தலை நகராகத் தேர்ந்து கொள்ளப் பட்டது, அவர்கள் தங்களுக்குப் பின்னால் பதினோரு கோத்திரங்களைக் கொண்டிருந்து ஏழாண்டுகள் அளவாக போட்டி அரசு ஒன்றைப் பராமரித்து வந்தனர். ஏழு ஆண்டுகள் உள்நாட்டு யுத்தத்திற்குப் பிறகு, இஸ்பொசேத்து தனது படைத் தளபதியான அப்நேருடன் சண்டையிட்டார், அவர் (அப்நேர்) உடனே எல்லாக் கோத்திரங்களையும் தாவிதின் கீழ் கொண்டு வரும்படி தாவிதுடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்தார். இது நிறைவேறு முன்னர், அப்நேரின்மீது பொறாமை கொண்டவராய்க் காணப்பட்ட யோவாப் என்ற தாவிதின் படைத்தளபதி அப்நேரை வஞ்சகமாய் கொலை செய்தார். அப்நேர் மரணம் அடைந்ததும், எதிர்த்து நின்ற அரசு சீர் குலைந்தது, தாவிது இஸ்ரவேல் முழுவதற்கும் வெற்றிகரமாக அரசராய் முடி சூட்டப்பட்டார்.

5. சகாப்தம் V.—இஸ்ரவேல் முழுவதன் மீது அரசர்:—தாவிது எபிரோனில் இரண்டாவது முறையாக வெளிப்படையாய் அபிஷேகம் செய்யப்படுகின்றார். எல்லாக் கோத்திரங்களின்மீதும் முப்பத்துமுன்று ஆண்டுகள் அளவான அவரது ஆளுகையானது இயல்பாகவே இரு பிரிவுகளாக அல்லது கால வேளைகளாக அமைகின்றது.

அ. வளமும் வல்லமையும்/அதிகாரமும் அதிகரித்த காலவேளை:—இது தேவன்மீது புற்றுறுதி அதிகரித்த கால வேளையாகவும் இருந்தது. மிகவும் மையமான தலைநகர் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தல் என்பதே தாவிதின் முதல் அடிவைப்பாய் இருந்தது. எபூஸ் அல்லது எருசலேம் என்ற நகரானது கானானியர்களின் பழைய தலைநகராய் இருந்தது. வெற்றி கொண்டதி லிருந்து இருமுறை - யோசவாவின் நாட்களில் ஒருமுறையும், நியாயாதிபதி களின் காலத்தில் ஒருமுறையும் - இந்த நகரம் பிடிக்கப்பட்டிருந்தது; ஆனால் அங்கிருந்த கோட்டையை எபூசியர்கள் தொடர்ந்து கைப்பற்றியிருந்த படியால் நகரையும் அவர்கள் தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தார்கள். தாவிது அதைத் தமக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும்படி (எபூசியர்களை அங்கிருந்து) துரத்தி விட்டு, பேழையை அங்கு கொண்டு வந்து, இவ்விதமாய் அந்த நகரத்தை மதரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் தலைநகரமாக்கினார். தாவிதின் நாட்களில் இருந்து இது எபிரெயர்களின் எல்லா நகரங்களின் நகரமாக விளங்கி வந்துள்ளது. ஆனால் அவர் (தாவிது) கானானியர்களின் இந்தச் சிறு துணுக்கைத் தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தியதோடு நிறுத்தி விடவில்லை. சவுல் யுத்தத்தில் பெரியவராய் இருந்தார், அது போல தாவிது யுத்தத்தில் இன்னும் பெரியவராய் இருந்தார். அவர் எகிப்திலிருந்து ஐப்பிராத்து வரையிலும் ஒவ்வொரு நாடும் தம் அதிகாரத்திற்கு உரிமையாகும் வரையிலும் தமது படையெடுப்புகளை பெலிஸ்தர், ஏதோமியர், மோவாபியர், அம்மோனியர், சீரியர் ஆகியோர் மீது ஒவ்வொரு திசையிலும் செயல்படுத்தினார். பெனிக்கியாவின் அரசனான ஈராம் (தாவிதுடன்) நட்புறவு உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டதால் அந்நாடு சுதந்திரமாய் இருக்கும்

படி விடப்பட்டது. இவ்விதமாக, ஆபிரகாமுடனான உடன்படிக்கையின் வாக்குத்தத்தமானது தாவீதின் பேரரசில் மாபெரும் புவியியல் பரப்பில் நிறைவேற்றிற்று.

ஆ. வீழ்ச்சியின் கால வேளை.—தாவீது மாபெரும் நபராய் இருந்தாலும், அவர் சோதனைக்கு அப்பாற்பட்டவராய் இருக்கவில்லை. படைவீரன் உரியாவின் மனைவியான பத்சேபாளுடன் குற்ற உணர்வுள்ள உறவுப் பிணைப்பொன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டபடியால், தாவீது உரியாவைப் போரில் சாகும்படி விடச் செய்து பத்சேபாளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். தீர்க்கதரிசியான நாத்தான் தாவீது அரசரின் முகத்திற்கெதிராக அவரது குற்றத்தை உணர்த்தி, பெண் ஆட்டுக் குட்டியொன்றின் கதை வழியே தாவீதின் குற்றத்தினுடைய பெருங் கொடுமையை அவர் உணரச் செய்தார். ஐம்பத்தி ஒன்றாம் சங்கீதம் தாவீதின் மனந்திரும்புதலின் பக்குவமான/முதிர்ந்த விளக்கமாக உள்ளது. ஆனால் எந்த மனந்திரும்புதலும் அவரது குற்றத்தின் விளைவுகளை விலக்க முடியாதிருந்தது. அந்த நாள் முதல் தாவீதின் (வாழ்க்கை) வானமானது சொந்த வீட்டில் அவல நிலைகளால் மேகமூட்டமாய் இருந்தது. அவரது ஒரு மகன் தன் சகோதரிக்குத் தவறிழைத்தமைக்காக இன்னொரு மகனைக் கொல்லுகின்றார். அவரது மிகப் பிரியமான மகன் அப்சலோம் ஒரு கலகத்தில் அழிகின்றார், அது ஏறக்குறைய அரசரின் அரியணையையும் அவரது உயிரையும் விலையாகக் கொடுக்க வேண்டிய அழிவாயிற்று. அவர் தம் நம்பிக்கைக்குரிய படைத் தலைவரான யோவாப், (தாவீதின்) மூத்த மகனான அதோனியாவின் சூழ்ச்சியில் அக்கறை கொண்டு இருக்கின்றார்; மற்றும் சாலொமோனின் ஆட்சி பின் தொடருவதற்காக அவருக்குத் தாவீது முடிசூட்டியிருக்கின்றார். நாற்பது ஆண்டுகள் ஆட்சிக்குப் பிறகு அவரது (சுய) மரணம் விரைவில் நேரிட்டது.

6. தாவீதினுடைய ஆட்சியின் தன்மைகள்.—தாவீதின் ஆட்சியானது எபிரெய வரலாற்றில் மிகவும் மகிமைக்குரியதாக இருந்தது. வெளிப் பகட்டான மேன்மையில் வேண்டுமானால் சாலொமோனின் ஆட்சியானது தாவீதின் ஆட்சியை விட அதிகமானதாயிருக்கலாம், ஆனால் வலிவிலும் வளத்திலும் மிகச் சிறந்த கூறுகளிலும் தாவீதின் ஆட்சியே உச்சகட்டமானதாகக் குறிப்பிடுகிறது.

அ. இது ஒரு இராணுவ ஆட்சியாக இருந்தது.—இந்தக் காலகட்டத்தில் எகிப்தும் அசீரியாவும் மேற்கு ஆசியாவின் சிறிய இனங்களை விடுத்து தாழ்ந்த நிலைக்குச் சென்றிருந்தன. மேன்மைத்துவத்தில் மட்டுமே பாதுகாப்பு அமைந்து கிடந்தது. சவுலின் தொடக்க ஆண்டுகளின் வெற்றியானது தாவீதின் வெற்றிகரமான முகாம்களினால் ஒளி குறைக்கப்பட்டது/ மங்கலாக்கப்பட்டது, தாவீதின் பேரரசானது எகிப்திலிருந்து ஐப்பிராத்து வரைக்கும் மகா கீர்த்தியில் (மற்ற பேரரசுகளை) ஒளி குன்றச் செய்தது.

ஆ. இது உள்ளான மேம்பாட்டின் காலமாய் இருந்தது.—தாவீது மனிதர்களை அதிகாரம் செய்வதற்கென்றே பிறந்தவராக, இயல்பாகவே ஒருங்கமைப்பாளராக இருந்தார். அவர் அரசரின் அரசியல் நிர்வாகத்தையும் தொழில்/செயல் சக்திகளையும் ஒருங்கமைத்தார்; பயன்மிக்கதும் அலங்கார வேலைப்பாடுமான கலைகளை அறிமுகப்படுத்தினார்; சேமிப்புக்

கிடங்குகளையும் கோட்டைகளையும் கட்டியெழுப்பினார்; எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக, அவர் எருசலேமை விரிவாக்கி அதன் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தினார், அங்கு ஒரு இராஜரீக அரண்மனையைக் கட்டியெழுப்பி, “தாவீதின் நகரத்தை” நாட்டின் பெருமையாக்கினார்.

இ. இது இலக்கிய ரீதியான ஆளுகையாய் இருந்தது.—சங்கீதங்கள் வேதாகமத்தின் மிகச் சிறந்த கவிதைகளாய் உள்ளன, மற்றும் தாவீதின் பாடல்களே சங்கீதங்களில் மிகச் சிறந்தவைகளாக உள்ளன. ஆனால் நாம் காணப் போகின்றபடி தாவீது மாத்திரமே எழுத்தாளராகவோ அல்லது கவிதை மட்டுமே இலக்கியத்தின் ஒரே வடிவமாகவோ இருப்பதில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக

ஈ. இது மதரீதியான ஆளுகையாய் இருந்தது.—தாவீது தன்னிடம் இருளான (ஒரே) ஒரு குற்றம் இருந்தாலும் இருதயத்தில் ஆழமிக்க மத உணர்வுள்ள மனிதராய் இருந்தார். அவருடைய வாழ்வின் ஓட்டமானது சரியானதாயிருந்தது. தேவனிடத்தில் விசுவாசம், தேவனிடத்தில் மெய்ப்பற்று, தேவனிடத்தில் நன்றியுணர்வு - என்ற இம்மூன்று பண்புகளும் மற்ற ஒவ்வொரு அரசரிடத்திலிருந்தும் அவரை சிறப்புறத் தனிப்படுத்தி யவையாகவும், அவற்றை நாட்டவர் மீது அவர் வலிவுடன் மனதில் பதியச் செய்தவையாகவும் உள்ளன. பரிசுத்த (உடன்படிக்கைப்) பேழையை, அது பெலிஸ்தரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டு அவர்களால் திருப்பி அனுப்பப் பட்ட நாள் முதலாய் இருந்த இடமான கீரியாத் யாரீமில் இருந்து எருசலேமுக்கு மாற்றுவித்தார். அவர் நாட்டின் மதரீதியான வாழ்வை ஒருங்கமைத்து விரைவுபடுத்தி, அது அடைந்திருந்ததிலேயே உயர்வான மட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். ஆலயம் கட்டுவதற்கான தயாரிப்புப் பணிகள் யாவற்றையும் அவர் செய்தார், தேவனுடைய தடையினால் மாத்திரமே அதைக் கட்டுவதினின்று அவர் நிறுத்தப்பட்டார். மெய்யான ஒரே தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும் உணர்வினால் ஏற்பட்ட உற்சாகத்தில் பின் வந்த எல்லா அரசர்களுக்கும் தாவீது ஒரு எடுத்துக்காட்டைக் கொடுத்தார். “அவன் தாவீதின் வழிகளில் நடந்தான்;” “அவன் தாவீதின் வழியில் நடவாதிருந்தான்;” இதுவே வரலாற்றாளர் தாவீதின் பின் சந்ததி யினரைப் புகழ்ந்துரைக்கவோ அல்லது கண்டனம் பண்ணவோ பயன் படுத்திய முறைப்படியான கூற்றாக இருந்தது. மேலும் அவர் (தாவீது) பூமியின் மீதேங்கும் நீதியில் ஆட்சி செய்யப் போகிறவராயிருந்த மேசியா வின் மிக உயர்வான மாதிரியையும் கொடுத்தார்.

IV. சாலொமோனின் ஆளுகையும் அவரது பண்பும்.

(1 இரா. 2 -11; 2 நாளா. 1-9.)

1. சாலொமோனின் அரியணையேற்றமும் ஆளுகைகளும்.—

சாலொமோன், “இரத்தாம்பரத்தில் பிறந்த” முதல் எபிரெய அரசராயிருந்தார். (அவரது) பதவிக்கு வரும் உரிமையானது வரலாறு முழுவதிலும் இடர்பாட்டிற்குரிய ஒன்றாகவே இருந்துள்ளது. தாவீதுக்கு அவரது மனைவியர் பலரின் மூலம் இருபது அல்லது அதற்கு அதிகமான மகன்கள்

இருந்தனர். நாம் ஏற்கனவே கண்டுள்ளபடி, அம்மோனும் அப்சலோமும் கொடூரமரணம் அடைந்தனர். மற்ற மூத்த மகன்கள் எல்லாரையும் விட்டுவிட்டு, தாவீது தமக்குப் பின் பதவியில் அமர்வதற்கு சாலொமோனைத் தேர்ந்து கொண்டார். அவருடைய இந்தத் தேர்ந்து கொள்ளுதலானது ஒருவேளை அவர், சாலொமோனின் தாயான பத்சேபாளிடம் காண்பித்த ஒரு தலைப்பட்டசமான/அதிகப்படியான அன்பினால் ஏற்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் அநேகமாகப் பெரும்பாலும் சாலொமோனின் மேன்மைமிக்க தகுதிகளினாலேயே ஏற்பட்டிருந்தது. அதோனியாவின் கலகத்தின் பொழுது சாலொமோனை முடி சூட்டும்படி தாவீது துரிதமாய்ச் செயல்பட்டதன் மூலம், அவர் (சாலொமோன்) தாவீதின் மரணத்தின் பொழுது சமாதானமாய் பதவிக்கு வந்தார். ஆனால் அதோனியாவிற்கு ஆதரவான இன்னொரு சூழ்ச்சியின் அடையாளங்கள் தோன்றுகின்றன, சாலொமோன் துரிதமாக யோவாபையும் அதோனியாவையும் தூக்கிலிடும்படி உத்தரவிடுகின்றார். இவ்வாறு அவர் தம் தந்தையின் பரந்து விரிந்த ஆளுகையின்மீது பிரச்சனையற்ற வகையில் இராஜரீகம் செலுத்தும்படி விடப்பட்டார். (அவரது) நாற்பதாண்டுகள் ஆட்சியின்போது, உள்நாட்டில் தீவிரமான கலகங்களோ அல்லது வெளியிலிருந்து யுத்தங்களோ உள்ளான மேம்பாட்டிற்கான அவருடைய திட்டங்களுக்குத் தொந்தரவு தரவில்லை.

2. சாலொமோனின் ஞானமான தேர்ந்துகொள்ளுதல்/தெரிவு.—

சாலொமோன் அரியணை ஏறிய உடனே எருசலேமில் இருந்து வடக்கில் ஏழு மைல் தொலைவில் இருந்த கிபியோனில் மதரீதியான மிகச் சிறப்பான பண்டிகையைக் கொண்டாடினார், அங்குதான் பழைய உடன்படிக்கையின் கூடாரம் அப்பொழுது வரையிலும் இருந்தது. பேரரசின் சுமையானது அவரது இளம் நெஞ்சில் கிடந்ததென்பது மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது, ஏனெனில் அந்த இரவில் கனவொன்றில் அவருக்கு தோன்றிய தேவன், அவர் கேட்பது எதுவாயிருந்தாலும் கொடுப்பதாகக் கூறினார்; இது ஒரு அபாயமான சுயாதீனம் என்று நாம் அனைவருமே உணருகின்றோம். பொதுவான சிந்தைகளின் கீழான பொருட்களைக் கடந்து சென்ற சாலொமோன், தமது மக்களை ஆள்வதற்கான ஞானத்தைக் கேட்டார். “அவர் ஞானத்தைக் கேட்டதன் மூலம் தம் ஞானத்தைக் காண்பித்தார்;” மற்றும் அவர் காலத்தில் இருந்த எல்லாரைக் காட்டிலும் மிக மேலான ஞானம் அவருக்குத் தரப்பட்டது. அவரது ஞானம் பற்றிய விவரிப்புகள் நடைமுறை நியாயத்தீர்ப்பிலும் (1 இரா. 3:16-28), அறிவியல் அறிவு மற்றும் இலக்கியத் திறன் (1 இரா. 4:29-34) ஆகியவற்றிலும் தரப்பட்டுள்ளன. அவரது மூவாயிரம் நீதிமொழிகளில் ஆயிரத்திற்கும் குறைவானவைகளே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன; மற்றும் அவரால் எழுதப்பட்டதாய்க் குறிப்பிடப்படும் சங்கீதம் 72 மற்றும் 128 ஆகியவற்றை நாம் உள்ளடக்காமல் இருந்தால், அவரது ஆயிரத்து ஐந்து “பாடல்களில்” ஒன்றே ஒன்று மட்டும் நமக்குப் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. அவரது அளவுக்கதிகமான நிர்வாகப் பணிகள், மாபெரும் கட்டிடப் பணிகள் ஆகியவற்றின் மத்தியிலும் (அவர் செய்த) இப்படிப்பட்ட இலக்கியப்

பணியானது, மிக உயர்வான மதிநுட்பத் திறமையைக் காண்பிக்கின்றது; மற்றும் பதிவேட்டிலிருந்து, “... பூமியின் சகல ராஜாக்களிடத்திலுமிருந்து நானா ஜாதியான ஜனங்களும் அவனுடைய ஞானத்தைக் கேட்கிறதற்கு வந்தார்கள்” என்பதும், சேபாவின் இராஜ ஸ்திரீயின் வார்த்தையின்படி “இவைகளில் பாதியாகிலும் எனக்கு அறிவிக்கப்படவில்லை” என்பதும் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது.

3. சாலொமோனின் தேவாலயம்.—தேவாலயத்தைக் கட்டி எழுப்புதல் என்பது இந்த இளம் அரசரின் முதல் அக்கறைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. தாவீது ஏற்கனவே திட்டங்கள் தீட்டி, தயாரிப்புகளை விரிவாக ஏற்படுத்தி யிருந்தார். லீபனோன் மலையிலிருந்து கேதுரு மரங்களையும், திறமை கொண்ட தொழிலாளிகளையும் தருவிப்பதற்காகத் தீருவின் மன்னர் ஈராம் என்பவருடன் ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன் (ஆலயத்தின்) கட்டுமானப் பணியில் ஏழு ஆண்டுகள் செலவிடப்பட்டன. முதன்மைக் கட்டிடமானது 30க்கு 90 அடி அளவு (ஆசிரிப்புக் கூடாரம் போல் இரு மடங்கு) மட்டுமே இருந்தது, இது உலகின் புற தெய்வ வணக்கக்காரர்களின் மாபெரும் கோவில்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடும் போது மிகச் சிறு வடிவமைப்பாகும். ஆனால் இதன் விலைமதிப் பில் போட்டியிடக் கூடாததாகவே இருந்தது. இக்கட்டிடம் முழுவதும் இரண்டாயிரத்து எழுநூற்று அறுபது கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள தங்கத் தகடுகள் போர்த்தப்பட்டது. ஆனால் காணப்படாத தேவனின் உருவாய்க் காணக் கூடிய எந்த ஒரு சொரூபமும் இல்லாதிருந்ததே அதன் மிக மேன்மையான தனிச்சிறப்பாயிருந்தது. முற்றிலுமான புலனுணர்வுமிக்க விக்கிரகாராதனையின் காலத்தில் இது மிக உயர்வான ஆவிக்குரிய தன்மை யுடன் நின்றது. “இதோ, வானங்களும், வானாதி வானங்களும் உம்மைக் கொள்ளாதே; நான் கட்டின இந்த ஆலயம் எம்மாத்திரம்?” “உம்முடைய வாசஸ்தலமாகிய பரலோகத்தில் இருக்கிற தேவரீர் கேட்டு” இப்படிப் பட்டவை சாலொமோன் தமது அர்ப்பணிப்பு ஜெபத்தில் வெளிப்படுத்திய மேன்மையான கருத்துக்களாயிருக்கின்றன. தேவாலயம் (கட்டி) முடிக்கப் பட்ட செயலானது நாட்டின் தலைநகருக்கான தாவீதின் மிகவுயர்வான குறிக்கோளாயிருந்தது. இராணுவம் என்பதல்ல ஆனால் ஆவிக்குரிய ஆளுகை; (உலகப்) பொருள் (வளம்) அல்ல ஆனால் ஒழுக்க மேன்மை என்பதே நாட்டின் குறிக்கோளை உணர்ந்தறிவதில் உதவுவதாகவும் இருந்தது. முதல் தேவாலயம் நேபுகாத்தேச்சாரால் அழிக்கப்படும் வரைக்கும் நானூறு ஆண்டுகளாக, நிலைநின்றது.

4. சாலொமோனின் பிற கட்டிடங்கள்.—சாலொமோனின் ஆளுகை, எபிரெய் கட்டிடக் கலையின் மிக உன்னதமான காலமாக இருந்தது. “எருசலேமிலே ராஜா வெள்ளியைக் கற்கள் போலவும், கேதுரு மரங்களைப் பள்ளத்தாக்குகளில் இருக்கும் காட்டத்தி மரங்கள் போலவும் அதிகமாக்கி னான்.”⁸ அவர் தமக்கென்று சிறப்புமிக்க ஒரு அரண்மனையையும், அவரது உண்மையான அரசியாகக் கருதப்பட்ட பார்வோனின் மகளுக்கென்று ஒரு அரண்மனையையும், தமது பேரரசின் பல பகுதிகளில் எண்ணற்ற கோட்டைகளையும் நகரங்களையும் கட்டினார். அந்நகர்களில் ரோமரின்

காலத்தின் பனை மரம் என்று கருதப்பட்ட தாதமோர் மிகப் புகழ் பெற்ற நகராயிருந்தது.

5. சாலொமோனின் வர்த்தகம்.—தொடக்கத்தில் எபிரெயர்கள் ஆட்டு மந்தைகளையும், மாட்டு மந்தைகளையும் கவனித்து வந்த மேய்ப்புத் தொழில் செய்த மக்களாக இருந்தார்கள். எகிப்திலும், (கானான் நாட்டைக்) கைப்பற்றி வெற்றி கொண்ட பிறகும் அவர்கள் கனிகளையும் தானியங்களையும் வளரச் செய்த விவசாயப் பெருங்குடி மக்களாக இருந்தார்கள், மந்தையையும்/கால்நடைகளையும் வளர்த்தார்கள். இப்பொழுது, முதன் முறையாக அவர்கள் வர்த்தகம் செய்யும் மக்களாயினர். தீரியருடனான உடன்படிக்கை தொடர்பின் மூலமாக அவர்கள் ஸ்பெயினில் இருந்த தர்ஷீஸ் வரையிலும் மத்திய தரைக்கடல் வழியே வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டார்கள்; செங்கடலின் துறைமுகங்களின் மூலமாக அவர்கள் இந்தியாவுடன் விரிவான வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் அருகாமையிலிருந்த பெனிக்கியர்கள், எகிப்தியர்கள் மற்றும் அரபியர்கள் ஆகிய அயலகத்தவர்களிடத்திலும் தங்கள் உற்பத்திப் பொருட்களைப் பண்டமாற்றுச் செய்து கொண்டார்கள்.

6. சாலொமோனின் விசுவாச விலக்கம்.—ஒரு சில வாழ்க்கை வரலாறுகளே சாலொமோனின் வாழ்க்கை வரலாறு போல் ஏமாற்றம் அளிப்பவையாக உள்ளன. அவர் அரசர்களின் பொதுவான கூட்டங்களின் தாழ்ந்த மட்டங்களுக்கு ஒரு நாளும் மூழ்கிப் போயிருந்ததில்லை; ஆனால் அவரது பிந்திய ஆண்டுகளின் நிறைவேற்றமானது அவரது இளமையில் இருந்த மேன்மையான வாக்குத்தத்தில் இருந்து வேதனைமிக்க வகையில் தாழ்ந்து விழுவதைக் காண்கின்றோம்.

அ. அரசருக்குரிய சட்டத்தை மீறுதல்.—மோசே (உபா. 17:14-20ல்) அரசருக்கான சட்டத்தை வகுத்து வைத்திருந்தார். இதை சாலொமோன் மூன்று வழிகளில் மீறினார்: (1) இராணுவ இயலின் குறி மற்றும் அடையாளமாக குதிரைகளை ஏராளமாய்ப் பெருகச் செய்தது (1 இரா. 10:26), (2) தனது அந்தப்புறத்தில் ஆயிரம் பேராகும் வரை தனக்கு மனைவிகளைப் பெருகச் செய்தது; (3) தனது மக்கள் வறுமையடையச் செய்வதினால் மட்டுமே பெருகச் செய்திருக்கக் கூடியதான வெள்ளியையும் பொன்னையும் ஏராளமாய்ச் சம்பாதித்தது. அவர் இவைகளைக் கூட்டிக் கொண்டார்.

ஆ. தேவ ஆளுகையின் அடிப்படைச் சட்டத்தைத் தீவிரமாய் மீறிய செயல்கள்.—“என்னையன்றி உனக்கு வேறே தேவர்கள் இருக்க வேண்டாம்”⁹; இது முதலாவது கட்டளையாக இருந்தது. இதனைப் பரிசுத்தமாய்க் கடைப்பிடிப்பதற்கு இஸ்ரவேல் உறுதிக்குட்படுத்தப் பட்டது. உலகளாவிய பல தெய்வ வணக்கத்தை எடுத்தெறிந்து விட்டு, தூய்மையான ஆவிக்குரிய ஆராதனையை ஏற்றெடுப்பதே (இஸ்ரவேல்) இனத்தின் உயர் குறிக்கோளாயிருந்தது; நாட்டின் இருப்புக்கு வேறெந்த நிறைவான காரணமும் இருந்ததில்லை. “சாலொமோன் வயது சென்ற போது, அவனுடைய மனைவிகள் அவன் இருதயத்தை அந்நிய தேவர்களைப் பின்பற்றும்படி சாயப்பண்ணினார்கள்.”¹⁰

இ. நாட்டின் பலவீனம் மற்றும் சிதைவு ஆகியவற்றின் கூறுகள்:— அரசருக்கான சட்டத்தை மீறிய இச்செயல்களும், அரசாட்சிக்கான சட்டமும் பலவீனத்தின் கூறுகளாய் இருந்ததாக நிரூபித்து அவரது (சாலொமோனின்) வீட்டார்மேல் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பைக் கொண்டு வந்தது. வர இருந்த பிரிவினையின் வீழ்ச்சியானது அவருக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டது, மற்றும் அவரது பிந்திய வாழ்வானது வீட்டில் திருப்தியின்மையையும் கப்பம் கட்டும் வெளிநாடுகளின் மத்தியில் அமைதியின்மையையும் அடையாளங் காண்பித்தது. இருப்பினும் மும்முரமான அழிவு ஒன்றும் நேரவில்லை, மற்றும் சாலொமோன் தனது நீண்ட ஆளுகையை ஒப்பீட்டளவில் சமாதானமாய் முடித்தார்.

V. தீர்க்கதரிசிகளின் எழுச்சி.

மோசே தமது சொந்த காலத்திலும், அதன் பிறகு பல நூற்றாண்டுகள் அளவும் தனிப்பட்ட மேன்மையுடன் நிற்கின்றார். யோசுவா மற்றும் சாமுவேல் ஆகியோருக்கிடையில் ஒரு தீர்க்கதரிசியின் பெயர் கூடக் குறிப்பிடப்பட்டதில்லை. ஆனால் சாமுவேல் மற்றும் முடியாட்சியுடன் மாபெரும் தீர்க்கதரிசிகளின் காலம் தொடங்குகின்றது. தீர்க்கதரிசி என்பவர் அரசருக்கு அவசியமான ஈடுதுணையாக இருந்தார்; மற்றும் சாமுவேல், சவுல் ஆகியோரின் நாட்களிலிருந்தே அவரது உருவகச் சித்தரிப்பும், மனதில் பதியும் செய்தியும் பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றுத் தொகுதி முடியும் வரையிலும் அரிதாகவே காத்துள்ளன. மொத்தத்தில் சாமுவேல் சவுலைக் காட்டிலும் அதிகம் முக்கியமான நபராக உள்ளார். தீர்க்கதரிசிகளில் மகாபெரியவர்களில் ஒருவரான தாவீதே தீர்க்கதரிசிகளினால் நிலையாக அறிவுறுத்தப்பட்டும், எச்சரிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றார். சாலொமோனின் ஆட்சிக் காலத்தில் தீர்க்கதரிசிகள் முக்கியத்துவமற்ற வகையில் பணியாற்றி னாலும் முடிவில் ஒரு தீர்க்கதரிசி தோற்றமளிக்கிறார். இந்தக் கால கட்டத்தின் தீர்க்கதரிசிகளாக, சாமுவேல், காத் (1 சாமு. 22:5; 2 சாமு. 24:11), நாத்தான் (2 சாமு. 7:2-17; 12:1-12; 1 இரா. 1:8-24), இத்தோ (2 நாளா. 9:29; 12:15; 13:22), மற்றும் அகிசா (1 இரா. 11:29-39; 2 நாளா. 9:29) ஆகியோர் உள்ளனர். வரலாற்றில் பொதியப்பட்டுள்ள நாத்தானின் உவமை போன்ற இங்கும் அங்குமாக துணுக்கு(கள்) தவிர இவர்களின் போதனைகளில் எதுவும் நமக்கு வந்து சேரவில்லை.

VI. இந்தக் கால கட்டத்தின் இலக்கியம்.

எபிரேய இலக்கியத்தின் மிக முந்திய தேதியைத் தருதல் என்பது மிகவும் இயலாத செயலாக உள்ளது. பஞ்சாகமங்கள் (ஆதி. - உபா.) மோசேயின் காலத்திற்கு முற்பட்ட பதிவேடுகளை ஒரு பகுதி சார்ந்தமைந் தன என்பதில் ஏற்பில்லாதது எதுவும் இருப்பதில்லை. லாமேக்கின் “பட்டயப் பாடல்” (ஆதி. 4:23, 24) மற்றும் எண். 21:12-17, 27-30ல் உள்ள கவிதைத் துணுக்குகள் மிகப் பழங்காலத்திய கவிதைத் தொகுப்பைச் சுட்டிக்காண்பிக்கின்றது. அநேகமாக சாமுவேலின் காலத்தில் தொகுக்கப்

பட்டிருக்கக் கூடிய யோசவாவின் புத்தகத்தில் “யாசேரின் புத்தகத்தில்” இருந்து மேற்கோள் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது, அப்புத்தகம் இப்பொழுது காணப்படாமல் போய் விட்டது. தாவீதின் நாட்களில் இருந்தே வளம் மிக்கதொரு வரலாற்று இலக்கியம் உதித்தெழும்பிற்று, இது எகிப்து, கல்தேயா அல்லது அசீரியா ஆகியவற்றின் பேரரசுகள் நமக்கு உவந்தளித்துள்ள எதையும் அதிகம் மிஞ்சுவதாக உள்ளது. இவரின் (தாவீதின்) கால கட்டத்திலே நியாயாதிபதிகள் மற்றும் ரூத் என்ற புத்தகங்கள் எழுதப் பட்டிருக்கலாம். இந்தக் காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட பிற வரலாற்றுப் புத்தகங்களாக, “சாமுவேலின் வரலாறு,” “நாத்தானின் வரலாறு,” “காத்தின் பிரபந்தம்” (1 நாளா. 29:30) மற்றும் “சாலொமோனின் நடபடிகளின் புத்தகம்” (1 இரா. 11:41), ஆகியவைகளைக் கூறலாம். இவைகள் இப்பொழுது தொலைந்து போய் விட்டன, ஆனாலும் இப்பொழுது நாம் கொண்டுள்ள சாமுவேல் மற்றும் இராஜாக்களின் புத்தகங்களுக்கு இவைகள் அடிப்படையாய் இருந்தன என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஆனால் தாவீது மற்றும் சாலொமோன் ஆகியோரின் காலமானது, கவிதை மற்றும் “ஞான” இலக்கியத்தின் மேன்மையான அதன் வெளிப்பாட்டிற்கென்று விசேஷித்த வகையில் சிறப்பித்துக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சங்கீதங்களில் எழுபத்தி இரண்டு சங்கீதங்கள் தாவீதினால் எழுதப்பட்டவையென்று குறிப்பிடப்படுகின்றன, மற்றும் இரண்டு சங்கீதங்கள் (எழுபத்தி இரண்டாம் மற்றும் நூற்றி இருபத்தி எட்டாம் சங்கீதங்கள்) சாலொமோனால் எழுதப்பட்டவையென்று குறிப்பிடப்படுகின்றன, சாலொமோனின் இலக்கியமானது தாவீதின் எழுத்துக்களில் இருந்த ஆவிக்குரிய உள்ளார்வத்தில் அதிகமான அளவை இழந்து போயிருக்கின்றது, ஆனாலும் யூகித்தறியும் வல்லமையையும் கலைநுட்பமான நிறைவுப் பணியையும் அதிகமாய்க் கொண்டு விளங்குகின்றது. நீதிமொழிகள், பிரசங்கி, உன்னதப் பாட்டு ஆகியவை (சாலொமோனின்) முதன்மைப் பணிகளாய் உள்ளன.¹¹

குறிப்புகள்

¹ சாமு. 16:13. ²1 சாமு. 18:7. ³1 சாமு. 18:9. ⁴1 இரா. 4:34. ⁵1 இரா. 10:7. ⁶1 இரா. 8:27. ⁷1 இரா. 8:39. ⁸1 இரா. 10:27. ⁹யாத். 20:3. ¹⁰1 இரா. 11:4.

¹¹பிரசங்கியின் புத்தகம் பின்வந்த கால கட்டத்திற்குரியதாக இருக்கலாம்.

வடக்கு இராஜ்யம்,

கி.மு. 975-722

ரெகொபெயாம் அரியணை ஏறியதிலிருந்து
சமாரியாவின் வீழ்ச்சி வரையிலும்
1 இரா. 12-22, 2 இரா. 1-17

I. அறிமுகம்.

இந்த இடத்திலிருந்து, எபிரெய வரலாற்றின் விரிந்து பரவும் நீரோட்டமானது இரு நீரோடைகளாய்ப் பிரிகின்றது. (இந்த) வரலாற்றின் விவரங்கள் அதிகம் சிக்கலானவைகளாகின்றன. இதுவரை நமது அத்தியாயங்கள் நாள் வரிசையின்படி கணக்கிடப்பட்ட கால வேளை களுக்கு இணைவாகப் பொருத்தம் கொண்டுள்ளன. இதே திட்டமானது இந்த அத்தியாத்திற்கும் அடுத்த அத்தியாயத்திற்கும் “இரட்டை அரசு” மற்றும் “யூதா மட்டும்” என்பவற்றைத் தலைப்புகளாகக் கொடுப்பதாயு மிருக்கும்; வரலாற்றின் ஒருமைப்பாட்டுக்காகவும் மற்றும் எளிமைக்காகவும் நாடுகள் பிரிந்திருக்கின்றதின்படியே இவ்விரு இராஜ்யங்களையும் தனித்தனியே கையாளுவது மிகவும் சிறந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகியவற்றிற்கு சிறந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

1. பிளவின் தொடக்கம்.—அ. இதன் வேர்கள்.—“இராஜ்யம் நொறுங்குதல் என்பது ஒரு நாளில் ஏற்பட்டதாயிராமல், நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியாக இருந்தது.” யோசுவாவின் காலத்திலிருந்து, தாவீதின் காலம் வரையிலும் யூதாவின் கோத்திரத்தைக் காட்டிலும், யோசேப்பின் இரண்டு (எப்பிரயீம், மனாசே) கோத்திரங்களும், பென்யமீன் கோத்திரமும் முன் சிறப்புரிமையைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. யோசுவா, தெபொரான், சாமுவேல் ஆகியோர் எப்பிராயீம் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தனர்; கிதியோன் மற்றும் அபிமெலேக்கு ஆகியோர் மனாசே கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாய் இருந்தனர்; சவுலும் யோனத்தானும் பென்யமீன் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தனர்.

எப்பிரயீம் கோத்திரமானது விசேஷமாக, மேன்மைத்துவம் மற்றும் சுதந்திரம் ஆகியவற்றின் மேட்டிமையான கருத்துணர்வை மீண்டும் மீண்டும் காண்பித்திருந்தது;¹ இதன் தலைவர்கள் யூதாவின் ஆளுகையிலிருந்து முறித்துக் கொண்டு வெளியே செல்ல தங்களுக்குச் சமயம்

நேரிடுமா என்று காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை மட்டுமே நிகழ்ச்சிகள் நிரூபித்தன.

ஆ. ரெகொபெயாம் அரியணை ஏறுதலும் அவர் கொள்கையும்.—“சாலொமோன் ஆயிரம் மனைவிகளையும், ஒரே ஒரு மகனையும் கொண்டிருந்தார். அந்த மகனும் அறிவற்றவனாயிருந்தார்.” ரெகொபெயாம் அரியணை ஏறிய பொழுது, மக்கள் அவரிடம் வந்து, சாலொமோனின் ஆட்சியின் கீழ் தங்களை மிகவும் ஒடுக்கியிருந்த வரிவிதிப்புகளை இலகுவாக்கும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். ரெகொபெயாம், தனக்கு ஆலோசனை கூறிய முதியவர்களின் அறிவுரையைப் புறக்கணித்து விட்டு, இளம் மனிதர்களின் ஆலோசனையைப் பின்பற்றிக் கொண்டு, தனது சுண்டு விரலானது தனது தந்தையின் தொடையே விடப் பருமனாயிருக்கும் என்று பதில் அளிக்கின்றார்.

இ. யெரொபெயாமும் கலகமும்.—சாலொமோன், யெரொபெயாம் என்ற திறமைமிக்க அதிகாரி ஒருவரைப் பணியில் வைத்திருந்தார். அவர் எப்பிராயீம் இனத்தவர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். தேவனுடைய ஆட்சியின் அடிப்படைகளை மீறும் செயலாக சாலொமோனிடம் இருந்த விக்கிரக ஆராதனையின் நடக்கைக்கான சாபமாக அரசானது பிரிக்கப்பட்டு, யெரொபெயாம் பத்துக் கோத்திரங்களின்மீது அரசாளுவார் என்பது அகிசா என்ற தீர்க்கதரிசி முன்னுரைத்திருந்தார். சாலொமோனின் சந்தேகத்திற்குள்ளான யெரொபெயாம் எகிப்திற்கு ஓடிப் போனார், ஆனால் சாலொமோனின் மரணத்தின்போது மீண்டும் திரும்பி வந்தார். வரிகளை இலகுவாக்குவதற்கு ரெகொபெயாம் வன்மையாய் மறுத்து விட்டதின் பேரில் பத்து கோத்திரங்களினால் யெரோபேயாம் தலைமையில் ஒரு கலகம் நடத்தப்பட்டது. இதன் விளைவாக இரண்டு போட்டி அரசுகள் ஏற்பட்டன:

(1) யூதாவும் பென்யமீனும் என்ற இரு கோத்திரங்களைக் கொண்ட தெற்கு இராஜ்யமானது யூதா என்று அறியப்பட்டது.

(2) பத்து கோத்திரங்களைக் கொண்ட வடக்கு இராஜ்யம் இஸ்ரவேல் என்று அறியப்பட்டது.

2. இரு இராஜ்யங்களின் ஒப்பீடு.—அ. எல்லையும் மக்கள் தொகையும்.—ஒரு முக்கியமான கருத்தமைவில், வடக்கு இராஜ்யமானது தெற்கு இராஜ்யத்தை விட அதிகமான வகையில் நாடாயிருந்தது; இது பன்னி ரெண்டில் பத்து கோத்திரங்களைக் கொண்டிருந்தது, எனவே இது இஸ்ரவேல் என்ற நாட்டின் பெயரைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது. இதன் எல்லைகள் விரிவாயிருந்தது மட்டுமின்றி அவைகள் இயற்கை வளங்களிலும் வரலாற்றுத் தொடர்பான இணைவுகளிலும் மிகவும் வளம் பொருந்தியவைகளாயிருந்தன. யூதாவானது எருசலேமையும் எபிரோனையும் கொண்டிருக்கையில், இஸ்ரவேலானது சீகேமை அதன் செல்வத்தின் நினைவாக கொண்டிருந்தது; ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் முந்திய இருப்பிடமாய் இருந்த சீலோ; சாமுவேல், தீர்க்கதரிசிகளுக்குப் பள்ளிகளைத் தோற்றுவித்திருந்த ஊர்களான பெத்தேல், ராமா மற்றும் கில்கால்; மற்றும் நீண்ட காலமாக ஆராதனையிடமாய் இருந்த தாண் (நியா. 18:14-31) ஆகியவை

இஸ்ரவேலின் எல்லைக்குட்பட்டிருந்தன. மேலும் அந்நாள் வரைக்கும் தக்க வைக்கப்பட்டிருந்த தாவீது பேரரசின் ஆதரிப்புகளும் உடன்படிக்கைகளும் பெரும்பாலும் இஸ்ரவேலுக்குரியவைகளாகவே இருந்தன. இருப்பினும், காலங்கள் கடந்த பொழுது, லேவியர்கள் மற்றும் ஆவிக்குரிய பிற கூறுகள் அதிகமாய் யூதாவுக்கு இடம் பெயர்ந்ததாலும் இவற்றை இஸ்ரவேல் இழந்து போயிற்று (2 நாளா. 15:9, 10).

ஆ. அவர்களின் மதம்/மார்க்கம்.—தொடக்கம் முதல் முடிவு வரையிலும் இஸ்ரவேலின் அரசர்கள் விக்கிரகாராதனைக்காரர்களாகவே இருந்தார்கள், மற்றும் மக்களும் அதிகம் அதிகமாய் அவ்வாறே வளர்ந்தார்கள். இருப்பினும், தொடக்க காலத் தீர்க்கதரிசிகளில் ஏறக்குறைய யாவரும் இஸ்ரவேலைச் சேர்ந்தவர்களாகவோ அல்லது இஸ்ரவேலுக்கு ஊழியம் செய்ய அனுப்பப்பட்டவர்களாகவோ இருந்தனர் என்பது கவனிக்க ஆர்வமுள்ள நிகழ்ச்சியாக உள்ளது. அபியா, செமேயா, எலியா, எலிசா, மிக்காயா, யோனா, ஓசியா, ஆமோஸ், சகரியா, யேகூ ஆகியோர் யாவரும் பிறப்பினாலோ அல்லது ஊழியத்தினாலோ இஸ்ரவேலுக்குரியவர்களாகவே இருந்தார்கள், இவர்கள் வடபகுதியின் தீர்க்கதரிசிகளாகவே இருந்தார்கள். யூதா அடிக்கடி விக்கிரகாராதனையுள்ளவர்களாய் இருந்தாலும், பெரும்பாலும் யெகோவாவுக்கு உண்மையுள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள்.

இ. உறுதித் தன்மையின்/நிலைப்புத்தன்மையின் கூறுகள்.—பின்வரும் உண்மைகளில் யூதாவின் மாபெரும் நிலைப்புத் தன்மை காணப்படுகின்றது: (1) யூதாவுக்கு தாவீது மற்றும் சாலொமோன் ஆகியோரின் நகரமும், தேவாலயம் இருந்த நகரமுமான எருசலேம் மட்டுமே எப்பொழுதும் தலைநகராயிருந்தது. இஸ்ரவேலுக்கோ, ஒன்றின் பின் ஒன்றாக சீகேம், திர்சா, சமாரியா என்று பல தலை நகரங்கள் இருந்தன. (2) இஸ்ரவேலானது இருநூற்று ஐம்பது ஆண்டுகள் மட்டுமே தொடர்ந்து நிலைத்திருந்தது, ஆயினும் அந்த கால வேளையில் அதில் ஒன்பது வம்சங்களைச் சேர்ந்த பத்தொன்பது அரசர்கள் அரியணையில் அமர வந்தனர். ஒவ்வொரு புதிய வம்சமும் தனது இரத்தத்தினால் துடைத்து எறியும்படும்படி (பிறரின்) இரத்தம் சிந்திய புரட்சியினால் (அரசாள்வதை) தொடங்கின. யூதாவோ, வன்முறையால் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய அத்தாலியாளைத் தவிர, தாவீதின் வம்சத்தைச் சேர்ந்த இருபது அரசர்களால் மட்டுமே ஆளப்பட்டதாக சுமார் நானூறு ஆண்டுகள் நிலைத்து நின்றது.

II. நான்கு கால கட்டங்கள்.

வடக்கு இராஜ்யத்தின் வரலாறானது மதரீதியாக, சம அளவற்ற நான்கு கால கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்படலாம்:

1. விக்கிரக ஆராதனை வேர் கொள்ளுதல்; ஐம்பது ஆண்டுகள், மூன்று வம்சங்கள், ஐந்து ஆளுகைகள்.—இதில் முன்னோடித் தலைமைப் பண்பினராய் இருப்பவர் இந்த இராஜ்யத்தைத் தோற்றுவித்த யெரொபெயாமே ஆவார். இவர் தமது போட்டி (அரசின்) தலைநகரில் இருந்த ஆராதனைக்குரிய ஒரே (இட) மையத்தின் செயல்விளைவினால்

பயம் அடைந்தவராக தனது ஆளுகைப்பகுதிகளில் தொலைதூர வடக்கில் தாண் என்ற இடத்தையும், தெற்கு முனையில் பெத்தேல் என்ற இடத்தையும் தேர்ந்தெடுத்தார். இவையிரண்டுமே பரிசுத்த இடங்களாக மதிக்கப்பட்டு, ஏற்கனவே புகழ் பெற்றிருந்தன. இவ்விடங்களில் அவர் கன்றுக்குட்டி ஆராதனை என்று அறியப்பட்ட விக்கிரகாராதனை வடிவத்தை அமைத்து வைத்தார். இது, சீனாய் மலையடிவாரத்தில் இஸ்ரவேலர்கள் வீழ்ந்து போன விக்கிரகாராதனையின் வடிவத்தை நினைவுகூருவதாயிருக்கும், மற்றும் யெரொபெயாமே கூட சமீபத்தில் நாடு கடத்தப்பட்டவராய் எகிப்தில் இருந்திருந்தார் என்பதையும் இது நினைவுபடுத்தும். இது அநேகமாக யெகோவாவைப் புறக்கணித்துவிடுதல் என்று அர்த்தப்படுத்தியிருக்காது, ஆனால் காணப்படாத தேவனுக்கு காணப்படுகிற ஒரு உருவத்தைப் பயன்படுத்துதலாக இருந்திருக்கும். அப்படியானால், இது முதலாம் கட்டளையையல்ல, மாறாக இரண்டாம் கட்டளையை மீறிய செயலாய் இருந்தது. சாலொமோனின் விக்கிரகாராதனைகள் நமக்கு மிக மோசமான வைகளாய்க் காணப்படுகின்றன, இருப்பினும், பரிசுத்த வரலாற்றாளர் திகில் இன்றி யெரொபெயாமைக் குறிப்பிட முடியாதிருந்தது. “நேபாத்தின் மகனான யெரொபெயாம் பாவம் செய்து இஸ்ரவேலையும் (யும்) பாவம் செய்யும்படி வழிநடத்தினான்,”² என்பது அவர் என்றென்றைக்கும் பிறருக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கும்படிக்குக்³ கூறப்பட்ட வார்த்தைகளின் வடிவாக உள்ளது. வழிகளின் பிரிவில் யெரொபெயாம் நின்றிருந்தார். தெய்வீக நியமனத்தினால் அவர் ஒரு வம்சத்தையும் இராஜ்யத்தையும் தோற்றுவிக்க வேண்டியவராயிருந்தார். அந்த வம்சமும் இராஜ்யமும் மகிமையுள்ள ஒரு முடிவை/அடைவிடத்தைக் கொண்டிருந்திருக்கலாம்; ஆனால் அது ஆபிரகாமோ அல்லது யெரொபெயாமோ யாராயிருப்பினும் அவ்வினத்தோற்றுவிப்பாளரைப் பொறுத்த விஷயமாயிருந்தது; மற்றும் யெரொபெயாமோ தனது கொள்கையினால், பாதி உலகப் பிரகாரமானவராகவும், பாதி சமய ரீதியானவராகவும் இருந்து, இஸ்ரவேலரின் வளமையை என்றென்றைக்குமாகத் தகர்த்து விட்டார். அவர் ஒரு புதிய ஆசாரியத்துவத்தையும் மதப் பண்டிகைகளுக்கான ஒரு புதிய முறைமையையும் உண்டாக்கினார். இக்கொள்கையானது அக்காலத்திற்கு அரசியல் ரீதியாக ஞானமுள்ளதாகக் காணப்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் முடிவில் இது அழிக்கக் கூடியதென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இஸ்ரவேலின் அரசியல் பாதுகாப்பு அதன் மதரீதியான தூய்மையில் தான் இருந்தது. இந்தக் கால கட்டத்தின் எஞ்சிய அரசர்களான நாதாப், பாஷா, ஏலா மற்றும் கடைசி சிம்ரி ஆகியோர் வஞ்சகமாய் அரசைக் கைப்பற்றி ஏழு நாட்களில் மகிமையற்ற ஆட்சி செய்து விழுந்து போன பாஷாவைப் போன்றவர்களாகவே இருந்தனர். இந்தக் காலகட்டம் முழுவதிலும் இஸ்ரவேலும் யூதாவும் அழிவூட்டும் வெறுப்பின் நிலையில் இருந்து, அவ்வப்போது வெளிப்படையான யுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர்.

2. விக்கிரகாராதனை வெற்றி முழக்கமிடுகிறது; ஐம்பது ஆண்டுகள், ஒரு வம்சம், நான்கு ஆளுகைகள்.—அ. உம்ரியும் புதிய தலைநகரும்.—உம்ரி என்ற பெயர் கொண்ட இராணுவ அதிகாரிதான் இவ்வம்சத்தின் தோற்றுவிப்பாளர்

ராயிருந்தார். வஞ்சகமாய் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியிருந்த சிம்ரியைத் தாக்கி வீழ்த்தி விட்டு, திப்னி என்ற பெயர் கொண்ட துணிகரச் செயல் செய்பவனுடன் ஒரு உள்நாட்டு யுத்தம் நடத்தி இவர் (உம்ரி) பாதுகாப்பாய் அரியணையில் அமர்ந்தார். சிம்ரி திர்சாவில் இருந்த அரண்மனையைத் தனது தலைமையிலேயே நெருப்பிட்டு எரித்தார் (அவரும் அதில் இறந்தார்). உம்ரி திர்சாவைக் கைவிட்டு, சமாரியாவை வாங்கி அதைக் கட்டியெழுப்பினார், அதில் அவ்வரசு வீழும் வரையில் தலைநகராய்த் தொடர்ந்திருந்தது, மற்றும் அவர் அப்பெயரை (சமாரியா) ஒரு மாவட்டத்திற்கு அளித்து, பின்பு மக்களுக்கும் அப்பெயரை வழங்கச் செய்தார்.

ஆ. ஆகாப்; யேசபேல்; பாகாலுக்கு வழிபாடு.—உம்ரியின் மகன் ஆகாப், சீதோனின் அரசு ஆசாரியராயிருந்த ஏத்பாகாலின் மகள் யேசபேலைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். புறதெய்வ வழிபாட்டுக் கொள்கையுடைய இரத்தமும் மதமும், இரு இராஜ்யங்களிலும் இருந்த எபிரெய அரசு குல வம்சங்களின் பல தலைமுறைகளாக விஷம் போலப் பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருந்தன. அவள் அதிகார விருப்பமும் வெறி கொண்ட வைராக்கியமும் உடைய பெண்ணாயிருந்தாள், இவளது பெயரானது ஏறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகள் அளவாக ஒரு கூற்றுச் சொல்லாக வெறுக்கப்படத்தக்க பெண்களைக் குறிக்கப் பயன்பட்டு வந்தது. அவள் சிற்றின்பத்திற்கேதுவான பாகால் வணக்கத்தை அறிமுகப்படுத்தினாள், மற்றும் யெகோவாவைத் தொழுது கொள்வதற்கு எதிராகக் கடுமையான துன்புறுத்தல்களைச் செய்யத் தொடங்கினாள், யெகோவாவை வணங்குதல் மக்கள் மத்தியில் ஆழமாக வேருன்றியிருந்தாலும் இவள் செய்த துன்பங்களினால் வேரறுக்கப்பட்டது.

இ. எலியாவின் யுகம்.—தீர்க்கதரிசியான எலியா இக்கால கட்டத்தில் மிக மேன்மையான பாத்திரமாய் இருந்தார். அவர் ஆகாபின் பாவங்களைக் குறித்து ஆகாபிடம் தைரியமாய் எதிர்ப்புரை கூறி நின்றார்; நாடு முழுவதும் விசுவாசத்தை விட்டு விலகிச் சென்றதற்குத் தண்டனையாக மூன்று ஆண்டுகள் பஞ்சம் ஏற்படும் என்று தீர்க்கதரிசனம் கூறினார்; கேரீத் ஆற்றங்கரையில் காகங்களினால் போஷிக்கப்பட்டார் மற்றும் யேசபேலின் சொந்த ஊரான சீதோனுக்கடுத்த சாறிபாத் என்ற ஊரில் இருந்த ஒரு விதவையாலும் போஷிக்கப்பட்டார்; கடைசியில் மீண்டும் ஆகாப்பை எதிர் கொண்டு கர்மேல் மலையின் மீது நாட்டவர் அனைவரையும் கூடும்படி அறிவிப்பு செய்து, அங்கு பாகால் மற்றும் அஸ்தரோத் என்ற தெய்வங்களின் நூற்றுக்கணக்கான ஆசாரிய - தீர்க்கதரிசிகளிடத்தில் ஒரு சோதனையை முன்மொழிந்தார்: அக்கினியின் மூலம் பதில் கொடுக்கின்றவரே நாட்டின் தேவனாய் இருக்க வேண்டும். பயபக்தியடைந்த மக்கள் கூட்டமானது, எலியாவின் பலி (அக்கினியால்) பட்சிக்கப்பட்ட தெய்வீக பதில்செயலைக் கண்டு அக்கணப் பொழுதுக்கு விக்கிரகாராதனையிலிருந்து திரும்பி கள்ள தீர்க்கதரிசிகளை அழித்துப்போட்டது. எலியாவின் ஜெபத்திற்கு இன்னும் பதில் அளிக்கும் வகையில், நீண்ட காலப் பஞ்சமானது அதிகமான மழையினால் முறி(யடி)க்கப்பட்டது, மற்றும் எலியா ஆகாபின் இரத்தத்திற்கு முன்பாக வெற்றிகரமாய் யெஸ்ரபேலுக்கு ஓடிச் சென்றார். ஆனால்

நாணமற்ற யேசுபேல் பயமுறுத்தும் செய்தியொன்றை எலியாவுக்கு அனுப்பினாள், அவர் ஓரேபுக்கு ஓடிப்போனார். அங்கு தேவன், மனச் சோர்வடைந்த தீர்க்கதரிசியைச் சந்திக்கின்றார், அவரிடத்தில் பாகாலுக்கு ஒருக்காலும் முழங்காற்படியிடாத ஏழாயிரம் பேர் இன்னும் மீதம் இருப்பதாக, “இஸ்ரவேலுக்குள் இஸ்ரவேல்” இருப்பதாகக் கூறி, அவர் (எலியா) தமது ஊழியத்தை முடிக்கும்படி திரும்பி அனுப்பி வைக்கிறார். எலியா திரும்புகின்றார், தமக்குப் பதிலாக தீர்க்கதரிசியாய் இருக்க எலிசாவை அபிஷேகம் செய்விக்கின்றார், ஆகாபின் வீட்டாருக்கு அழிவு வரும் என்று அறிவிக்கின்றார், மற்றும் அக்கினி இரதத்தினால் பரலோகத் திறகு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றார், உம்ரி மற்றும் ஆகாப் ஆகியோரின் வம்சங்கள் இரக்கமற்ற யேசு என்பவனால் இரத்தம் சிந்த அழிக்கப் படுகின்றன. மோசேக்குப் பிறகு வேறு எந்த தீர்க்கதரிசியும் எபிரெயர்களின் சிந்தைகளில் இவ்வளவு தெளிவான கருத்துப் பதிவை விட்டுச் சென்ற தில்லை. இவரது பெயரைப் பற்றிப் புராணங்களும் பழமொழிகளும் ஒன்று கூட்டி (கூறப்பட்டு) வந்தன, மற்றும் அவரது மறுவருகையானது பழைய ஏற்பாட்டின் கடைசி தீர்க்கதரிசியினாலும் புதிய ஏற்பாட்டு கால மக்களாலும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும், அவர் எழுதியதாகவோ அல்லது பேசியதாகவோ ஏதொன்றும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவரது மகா ஒப்பனையான யோவான் ஸ்நானன் போலவே அவர் (எலியா) கூறியவைகள் அல்ல, மாறாக அவர் செய்தவைகளே அவருக்கு எபிரெய தீர்க்கதரிசிகளின் வரிசையில் அவருடைய உயர்வான இடத்தைக் கொடுத்துள்ளன.

௭. அரசியல் சார்ந்த உறவுகள்.—அகசியா மற்றும் யோராம் ஆகியோர் ஆகாபின் வீட்டில் எஞ்சியிருந்த அரசர்களாவார்கள். ஆகாபின் ஆளுகையின் பின்பாதி வரையில் யூதாவின் மீதான வெறுப்பு தொடர்ந்தது, அதன் பிறகு சீரியாவுக்கு எதிராக (இரு நாடுகளும்) ஏற்படுத்திக் கொண்ட உடன்படிக்கையானது இரு அரசுக் குடும்பங்களுக்கிடையில் நடந்த கலப்புத் திருமணம் ஒன்றினால் உறுதியாய்ப் பிணைக்கப்பட்டது. சீரியாவுடன் அடிக்கடி யுத்தங்கள் நடந்தன, மோவாப் நாடு தாவீதின் காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து பெற்றுக் கொண்டிருந்த சார்பு நிலையைத் தூக்கியெறிந்தது. மோவாபியரின் கல்⁴ என்பதின் மூலம் இந்தக் காலகட்டத்தின் மீது ஆர்வம் நிறைந்த பக்க வெளிச்சம் வீசப்படுகின்றது. தூரத்தில் இருந்ததும், மத்திய தரைக் கடல் பகுதியில் ஒரு காலத்தில் ஆளுகையின் வல்லமை நிறைந்ததுமாய் இருந்த அசீரியாவானது மறை நிலையில் இருந்து எழும்பி நூற்று ஐம்பது ஆண்டுகள் செயல்வலிவுள்ளதாகி மேற்கில் இருந்த பல சிற்றரசுகளை விழுங்கிற்று. இந்தக் கால கட்டத்திலிருந்து நமது வரலாற்றுப் பாடத்தில் அசீரியக் கல்வெட்டுகள் அதிகமாய்/அடிக்கடி கருத்தொளி தருகின்றன.

3. விக்ரிகாராதனை தடை செய்யப்படுதல்; நூறு ஆண்டுகள், ஒரு வம்சம், ஐந்து ஆளுகைகள்.—இந்தக் காலத்தில்தான் சிறிய இராஜ்யம் மிகவும் செழிப்புள்ளதாயிருந்தது; ஆனால் இது இஸ்ரவேலின் “இந்திய கோடைக்காலமாய்,” அணையப் போகும் நெருப்பின் கடைசி ஜுவாலை

யாய் இருந்தது. எலிசா கட்டியெழுப்பும் வேலையைத் துவங்கி எலியாவை விட நல்ல வெற்றியைக் கண்டார். வம்சத்தைத் தோற்றுவித்தவரான யேசு, ஒரு திடீர் புரட்சியினால் ஆகாபின் குடும்பத்தை முற்றிலுமாய் அழித்தார் மற்றும் அதோடு பாகால் வழிபாட்டையும் அழித்தார்; ஆனால் யெரோபேயாமின் கன்றுக்குட்டியை வணங்குதலை மீண்டும் துவக்கினார். யோவாகாஸ், யோவாஸ், இரண்டாம் யெரோபேயாம் மற்றும் சகரியா ஆகியோர் அவனைத் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்தார்கள். இரண்டாம் யெரோபேயாம் நாற்பத்தொன்று ஆண்டுகள் அரசாட்சி செலுத்தி மிகவும் வல்லமையான நிலைக்கு இராஜ்யத்தை உயர்த்தினான். இவர் யோனா தீர்க்கதரிசியால் உதவி செய்யப்பட்டார். மேற்கு ஆசியாவிலேயே விரைவாக இப்போது உயர்ந்து கொண்டிருந்த நிநிவே பட்டணத்தில் ஊழியம் செய்ய இவர் (யோனா) அனுப்பப்பட்டிருந்தார். தீர்க்கதரிசி ஓசியாவும் கூட இஸ்ரவேலின் விக்கிரகாராதனைக்கு எதிராக தன் அழகான பேச்சினால் குரல் எழுப்பினார்.

4. விக்கிரகாராதனை அழிவில் முடிவடைதல்; ஐம்பது ஆண்டுகள்; நான்கு வம்சங்கள்; ஐந்து ஆளுகைகள்.—சல்லூம், மனாயீம், பெக்கக்கியா, பெக்கா மற்றும் ஓசியா ஆகியோர் அசீரியாவின் கைபொம்மைகளாக மட்டும் இருந்த அரசர்களில் சிலர் ஆவர். மனாயீமின் ஆட்சிக் காலத்தில் அசீரியர்கள் (மக்களை) நாட்டை விட்டு வெளியேற்றும் வேலையைத் தொடங்கினார்கள். சற்றே வலிவு கொண்ட அரசான பெக்கா, அசீரியாவுக் கெதிராக சீரியாவுடனும், அசீரியாவுக்குக் கப்பம் கட்டிய சிறிய (நாடான) யூதாவுடனும் ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகின்றார். அசீரியாவின் இரண்டாம் திக்லேத் பிலேசர் சீரியாவின் அரசிற்கு ஒரு முடிவு கட்டி, இஸ்ரவேலின் மீது கடுமையான வரி விதிக்கின்றார். அசீரியாவின் நுகத்தி லிருந்து ஓசியா கலகம் செய்கின்ற பொழுது முடிவு வருகின்றது. நான்காம் சல்மனேசர் நாட்டின்மீது படையெடுத்து சமாரியாவை முற்றுகை யிடுகின்றார். நகரமானது மூன்றாண்டுகளாகப் பிடிக்கப்பட்டிருந்தது, அந்த வேளையில் அசீரிய அரியணையில் சல்மனேசருக்கு அடுத்தபடியாக சார்கோன் பதவியேற்கின்றார், இவர் சமாரியாவின் மீதான படையெடுப்பையும் முற்றுகையையும் முடிவு செய்து, பத்து கோத்திரத்தாரையும் அவர்கள் ஒருக்காலும் மீண்டும் திரும்பியிராத சிறையிருப்பிற்கு இழுத்துச் செல்லுகின்றார். இவர்கள் யெகோவாவிற்கும் தங்கள் இன ஊழியத்திற்கும் உண்மையற்றவர்களாகி தங்கள் இன அடையாளத்தை என்றென்றைக்கு மாக இழந்து போகின்றனர். (சமாரியா/இஸ்ரவேல்) நாட்டிற்குள் கொண்டு வரப்பட்ட அசீரியர்கள் அங்கு பத்து கோத்திரங்களில் எஞ்சியிருந்தவர் களுடன் இரண்டறக் கலக்கின்றனர். இந்த கலப்பினமானது இழிவான மதத்துடன் நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்திருந்தது, மற்றும் கிறிஸ்துவின் காலத்தில் சமாரியர்கள் என்று கூறப்பட்ட இனத்தைக் கொண்டிருந்தது.

குறிப்புகள்

¹யோசு. 17:14-18; நியா. 8:1-3; 12:1-6ஐக் காணவும். ²1இரா. 14:16. ³இவ்விதமாய் யெரோபெயாம் வெளிப்படையாய் வெட்கத்திற்குள்ளானார். ⁴See Edersheim, "Hist. of Israel and Judah," Vol. VI., pp. 112-117.

தெற்கு இராஜ்யம்,

கி.மு. 722-586

ரெகொபெயாம் அரியணை ஏறியதிலிருந்து

எருசலேமின் வீழ்ச்சி வரை

1 இரா. 12-22; 2 இரா. 1-25; 2 நாளா. 10-36¹

அறிமுகம்.—சமாரியாவின் வீழ்ச்சியானது இஸ்ரவேல் இராஜ்யத்திற்கு ஒரு முடிவைக் கொண்டு வந்து, இரட்டை இராஜ்யத்தின் காலத்தை முடித்து வைத்தது. (அதன் பின்) யூதா ஏறக்குறைய நூற்று ஐம்பது ஆண்டுகள் காலத்திற்கு நீடித்திருந்தது; சமாரியாவைக் கைப்பற்றிய நிகழ்ச்சியானது இஸ்ரவேலைக் காட்டிலும் யூதாவுக்கு மிகவும் முக்கியத்துவமற்றதாக இருந்தபடியால், யூதாவின் வரலாற்றில் நானாறு ஆண்டுகள் காலத்தை ஆய்வு செய்வதினால் நாம் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாக்கலாம்.

யூதாவின் வரலாறு ஒரு மாபெரும் பெயரின் நீடித்திருக்கும் செல்வாக்கை விவரிக்கிறது. தாவீதின் ஆளுகையானது தனிச்சிறந்த உயர்ந்த இராஜாவையும் இராஜ்யத்தையும் அளித்திருந்தது. நாட்டின் தீர்க்கதரிசனம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளும் உள்ளுணர்வுகளும் அவரையும் அவரது வம்சத்தையும் ஒன்றிணைத்து (சிதறாமல் காத்து) வைத்திருந்தது. சாலொமோனின் விக்கிரகாரதனைகளின் ஒழுக்க ரீதியான அதிர்ச்சிக்குப் பின்பு, அவர்கள் சற்றுக் காலம் யெரோபெயாமுடனும் வடக்கு இராஜ்யத்துடனும் ஒன்றித் திருந்தார்கள். ரெகொபெயாம் கலகத்தை அடக்க முயற்சி செய்யவில்லை. யெரோபெயாமும் யெகூவும் அரச வம்சங்களைத் தோற்றுவிப்பவர்கள் என்று தீர்க்கதரிசனமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தார்கள்; ஆனால் இருவருமே தீர்க்கதரிசனத்துவ நம்பிக்கைகளை முற்றிலும் ஏமாற்றப்படுத்தி விட்டார்கள். கடைசியில், சமாரியாவும் இஸ்ரவேலும் அசீரியாவுக்கு முன்பாகத் தாழ்ந்து சென்ற பிறகு, யூதாவின் சிறிய இராஜ்யமானது அதன் மிகச் சிறந்த கருத்தில், “முழு இனம் சார்ந்த ஆவியைத் தனக்குள் ஒன்றுகூட்டியிருந்தது.”

உண்மையான மதத்தின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியைக் கண்டறிதல் என்ற வேதாகம வரலாற்றின் முதன்மை நோக்கத்தை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. அந்தக் குறிக்கோளுடனேயே எபிரெய வரலாறானது படிக்கப்பட வேண்டும். இவ்விதமாய்க் கண்ணோக்கினால், தெற்கு இராஜ்யத்தின் நானாறு ஆண்டுகள் வீழ்ச்சி மற்றும் எழுச்சி ஆகியவை நான்கு கால கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்படலாம், அவை ஒவ்வொன்றும் அந்தந்தக்

காலத்தில் ஆண்டு கொண்டிருந்த அரசர்களின் பண்புடன் நெருக்கமாய் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இஸ்ரவேலைப் போலின்றி, யூதா அரசின் ஆட்சிக் காலம் முழுவதிலும் தாவீதின் வம்சம் மட்டுமே ஆண்டு வந்தது என்பதும் நினைவுகூருவதற்கு நல்ல விஷயமாகவே உள்ளது.

I. முதல் வீழ்ச்சியும் எழுச்சியும்.

நான்கு ஆளுகைகள், தொண்ணூறு ஆண்டுகள்.

1. ரெகொபெயாம் மற்றும் அபியா ஆகியோரின் கீழ் வீழ்ச்சி.—

அ. மதம்/மார்க்கம்.—சாலொமோனின் கீழ் தொடக்கம் பெற்ற புறதெய்வ வழிபாட்டு விருப்பங்கள் அடுத்த இருபது ஆண்டுகள் காலத்திற்குத் தொடர்ந்து பெருகியது. தீர்க்கதரிசிகளின் மறுப்புகள் இருந்த போதிலும், தேவனுக்கு ஆராதனை செய்தல் வீழ்ச்சியுற்று, நாடு முழுவதிலும் புறதெய்வ வழிபாட்டு மேடைகள் பெருவளர்ச்சி பெற்று, மக்களின் மத்தியில் முழுமையான ஒழுக்கவீனங்கள் பரவி மலிந்தன.

ஆ. இஸ்ரவேலுடன் தொடர்புகள்.—யெரொபெயாமின் கீழ் பத்து கோத்திரங்கள் விலகிச் சென்ற வேளையில், கலகத்தை அமர்த்துவதற்காக ரெகொபெயாம் ஒரு படையை எழுப்பி ஏவினார்; ஆனால் தீர்க்கதரிசியான செமேயாவின் அறிவுரையைக் கேட்டு அதற்கு இணங்கி அந்த முயற்சியை கைவிட்டார். இருப்பினும் இரண்டு இராஜ்யங்களும் (ஒன்றின் மீது மற்றொன்று) வெறுப்புணர்வைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன; மற்றும் அபியாவின் மூன்றாண்டுகள் கால ஆட்சியின்போது, செமராயீம் என்ற இடத்தில் நடந்த போரில் அவர் இஸ்ரவேலின் மீது நொறுக்கப்பட்ட தோல்வியைத் திணித்தார்.

இ. சீசாக்கின் படையெடுப்பு.—சாலொமோன் எகிப்திய இளவரசி ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்து கொண்டிருந்தார்: ஆனால் யெரொபெயா முக்கு ஆதரவளித்த ஒரு புதிய அரச வம்சமானது நைல் நதியண்டையில் எழும்பிற்று. இந்த வம்சத்தின் அரசரான சீசாக் பலஸ்தீனத்தில் படையெடுத்து எருசலேமைக் கைப்பற்றினார், மற்றும் தேவலாயத்தின் மேன்மை மிக்க பொன் பொருட்கள் யாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு போனார். சீசாக் தாமே கார்னாக்கில் இருந்த மாபெரும் ஆலயத்தில் மனதில் பதியும் வகையில் வேதாகம விபரங்களின் உறுதிப்பாடு ஒன்றை விட்டுச் சென்றுள்ளார்.²

2. ஆசா மற்றும் யோசபாத் ஆகியோரின் கீழ் எழுச்சி/உயிர்ப்பித்தல்.—

அ. சீர்திருத்தங்கள்.—ஆசாவின் நாற்பத்தியோரு ஆண்டு கால ஆளுகை யானது அவருக்கு முன்னிருந்த இரண்டு அரசர்களின் ஆட்சியிலிருந்து தூய்மையிலும் பலத்திலும் குறிப்பிடத் தக்க வகையில் மாறுபடுகின்றது. அவர் பல ஆண்டுகளுக்கு ஆழ்ந்த அமைதியை மகிழ்வுடன் அனுபவித்தார், இதை அவர் புறதெய்வ வழிபாட்டு மேடைகளையும் சொரூபங்களையும் அகற்றியதாலும், யெகோவாவுக்கு ஆராதனையை மீண்டும் ஒழுங்கு படுத்தியதாலும் மேம்படுத்தினார். யோசபாத் இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகள் அளவாக நீதியாக ஆண்டு வந்தார். மேலும் அவர் தமது தந்தையின்

சீர்திருத்தப் பணிகளைத் தொடர்ந்து செயல்படுத்தி, முறையான மத அறிவுறுத்தலுக்கு வழியளித்து, யூதத்துவ முறை/அமைப்பைப் புரிந்து கொண்டு மேம்படுத்தினார்.

ஆ. எத்தியோப்பியரான சேராவின் படையெடுப்பு.—சேராவின் கீழ் பத்து லட்சம் பேரின் படையெடுப்பினால் ஆசாவின் அமைதி முறிக்கப் பட்டது. தேவனிடத்தில் உற்சாகமான ஜெபத்துடன் ஆசா யுத்தத்திற்குச் சென்றார், யூதா அந்தப் பகுதியிலிருந்து அடுத்த முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு யுத்தத்தால் பாதிக்கப்படாதபடிக்கு அவ்வளவு தீர்மானமான வெற்றி யடைந்தார். அந்த வெற்றியை ஆசா, ஒரு மாபெரும் சபை கூடுதலில் கொண்டாடினார், அக்கூட்டத்தில் இன உடன்படிக்கை புதுப்பிக்கப் பட்டது மற்றும் சீர்திருத்தப் பணியானது இன்னமும் மேம்படுத்தப்பட்டது.

இ. திருமண ஒப்பந்தம்.—ஆசா தமது வாழ்வின் பிற்பகுதியில் இஸ்ரவேலுக்கு எதிராக சீரியாவுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். யோசபாத் தமது தந்தையின் கொள்கையைத் திருப்பிப் போட்டு, இஸ்ரவேலுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார், தமது மகனை ஆகாபின் மகளுடன் திருமணத்தில் இணைத்து வைத்து, சீரியருக்கு எதிராக ஆகாபுக்கு உதவி செய்தார்.

II. இரண்டாம் வீழ்ச்சியும் உயிர்ப்பித்தலும்/ எழுச்சியும்.

ஒன்பது ஆளுகைகள், இருநாறு ஆண்டுகள்.

1. வீழ்ச்சி.—அ. யோராமும் அத்தாலியாளும்.—யோசபாத்தின் மகன் யோராம் அரியணைக்கு வந்தார். அவர் ஆகாபின் மகளான அத்தாலி யானைத் திருமணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவள் தனது தாயாகிய யேசபேலின் உக்கிரமான ஆவியையும் பாகால் வணக்கத்தையும் யூதா நாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தாள். ஆசா மற்றும் யோசபாத் ஆகியோரின் பணியானது எடுத்துப் போடப்பட்டது தெளிவாய்க் காணப்படுகின்றது. எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு யோராமுக்கு அடுத்து அவரது மகன் அகசியா அரசாள வந்தார்; ஆனால் ஓராண்டிற்குள்ளாகவே அவர் ஆகாபின் வீட்டாருக்குத் தண்டனையளிக்க (கர்த்தரால் நியமிக்கப்பட்டு இருந்த) யெகூவினால் இரக்கமற்ற அழிவில் வீழ்ந்தார்/மாய்ந்தார். அத்தாலியாள் தப்பிச் சென்று, அரசின் ஆளுகைகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு சிறு குழந்தையாயிருந்த யோவாஸைத் தவிர அரச குடும்பத்தில் யாவரையும் கொன்று போட்டு, ஆறு ஆண்டுகள் காலத்திற்கு யூதாவின் யேசபேல் என்பதைக் காட்டிலும் அதிக கொடுமையானவளாயிருந்தாள். இப்பொழுது தாவீதின் வம்சமானது ஒரு சிறு குழந்தை மட்டுமே உயிருடன் இருக்கும் அளவு குறைக்கப்பட்டது, மற்றும் அவரது (தாவீதின்) அரியணையில் ஒரு புறதெய்வ வணக்கம் செய்யும் அரசி வீற்றிருந்தாள்; தாவீதின் சந்ததியானது அழிவின் விளிம்பருகில் அவ்வளவாய் நெருங்கிற்று; யோசபாத்தின் தவறான திருமணக் கொள்கையானது அவ்வளவு கசப்பான கனிகளைக் கொண்டு வந்தது.

ஆ. யோவாஸும் பதில்செயலும்.—யோய்தா என்ற முதிர்வயதான பிரதான ஆசாரியரால் எழுப்பப்பட்ட கலகம் ஒன்றில் அத்தாலியாள் கொல்லப்பட்டாள், அவர் இளைஞனான யோவாஸை அரியணையில் அமர்த்தினார். ஒரு சில ஆண்டுகள் காலத்திற்கு அரசாட்சியானது அதன் தூய்மையான நாட்களுக்குத் திரும்பச் சென்றது போல் தோன்றிற்று; ஆனால் யோய்தாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு கீழ்நோக்கிச் செல்லும் போக்குகள் மீண்டும் பெருகின, மற்றும் யோவாஸின் ஆட்சியின் கீழ் சகரியா இரத்த சாட்சியாக மரித்தார்.

இ. உசியா.—பின்வந்த அமசியா, உசியா மற்றும் யோதாம் ஆகியோரின் மூன்று ஆட்சிகளில், உசியாவின் ஆட்சி மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கதாக உள்ளது. அது திடமானதாயிருந்தது, முக்கியமாக அது ஐம்பத்து இரண்டு ஆண்டு கால வளமிக்க ஆட்சியாயிருந்தது. அவருடைய வெற்றிகளே அவருக்கு அழிவாய் இருந்தது. தூபம் காட்டுதல் என்ற ஆசாரியருக்குரிய செயலை இவர் அரசருக்குரியதாகத் தப்பாக எண்ணிச் செயல்பட்டதால் தொழு நோய் இவரைப் பற்றியது, அதிலிருந்து இவர் ஒருக்காலும் குணமடையவில்லை.

ஈ. ஆகாஸும் விசுவாச விலக்கமும்.—விக்கிரகாராதனையின் செல்வாக்குகள் ஆகாஸின் ஆட்சியில் வெளிப்படையான பொதுவான விசுவாச விலக்கத்தில் முதிர்வடையும் வரையிலும் ஆழமாய் வேர் கொண்டன. பாகாலுக்கு பலிபீடங்களையும் சொருபங்களையும் எல்லா இடங்களிலும் வைத்ததுடன் திருப்திப்படாத ஆகாஸ், “தன் குமாரர்களை முதலாய் தீக்கடக்கப் பண்ணினான்”;³ அதாவது அவர்களை மோளேகு தெய்வத்திற்குப் பலி செலுத்தினார். ஒழுக்கச் சிதைவைத் தொடர்ந்து அரசியல் வீழ்ச்சி வந்தது. ஏதோமியர், பெலிஸ்தர், சீரியர், மற்றும் வீழ்ச்சியின் அருகாமையில் இப்பொழுது இருந்த இஸ்ரவேலராலும் கூட தொடர்ந்து துன்புறுத்தப்பட்டு ஆகாஸ், இப்பொழுது வல்லமையின் உச்சத்தில் இருந்த அசீரியாவுக்குத் திரளான கப்பம் செலுத்தி பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் ஒன்றை மேற்கொண்டார்.

2. எசேக்கியாவின் கீழ் எழுச்சி/உயிர்ப்பித்தல்.—அ. ஏசாயாவும் சீர் திருத்தமும்.—நமக்குக் கிடைத்துள்ள புத்தகங்களை எழுதிய யூதாவின் தொடக்க காலத் தீர்க்கதரிசிகளின் கால கட்டத்தை நாம் அடைந்துள்ளோம்: யோவேல், ஆமோஸ், மீகா, நாகூம் மற்றும் ஏசாயா. ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசன எழுத்துக்கள் “ஐந்தாம் சவிசேஷம்” என்று அழைக்கப்படலாம், இவர் நான்கு (அரசர்களின்) ஆளுகை காலங்களின் பகுதிகளில் பிரசங்கித்து, ஆலோசனை அளித்து, தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். இவரே எசேக்கியாவின் ஆளுகை காலத்தில் புகழ்மிக்கவராயிருந்தார். சொல்லப் போனால் இவரே யூதாவில் ஆசாரியரையும் அரசரையும் நிழலிடுகின்ற/மேல் கவிகின்ற முதல் தீர்க்கதரிசியாய் இருக்கின்றார். இஸ்ரவேலில் எலியா மற்றும் எலிசா ஆகிய இருவருமே தங்கள் வீரப்பண்பு ஆளுமைகளால் ஒப்பீட்டளவில் அரசர்களைக் குறுகியவர்களாக்கியிருந்தார்கள். யூதாவில் அது போன்ற இடத்தை நிரப்புவதில் ஏசாயா முதலாமவராயிருந்தார். அவர் ஒரு அரசியலாளா ராகவும் தீர்க்கதரிசியாகவும் இருந்தார், மற்றும் அவர் அரச அரண்மனையில்

அதிகம் காணப்பட்டார். அவரது எரிக்கும் வார்த்தைகள் ஆகாஸின் ஆட்சியில் தொலைந்து போனவைகளாய்க் காணப்பட்டாலும், கடைசியில் அவைகள் கனிகளைத் தந்தன. வடக்கு இராஜ்யமானது அசீரியாவுடனான தனது மரணப் போராட்டத்தில் இருக்கையில், ஏசாயாவின் ஆலோசனை யினால் ஏவப்பட்ட எசேக்கியா மத சீர்திருத்தங்களை மேம்படுத்தியதினால் யூதாவுக்கு வாழ்வின் ஒரு புது அனுபவத்தைக் கொடுத்தார். தாவீதின் நாட்களில் இருந்து, நோக்கத்தில் இவ்வளவு தூய்மையுடனும் தொடர்ந்து செயல்படுதலில் இவ்வளவு நிலைப்பாட்டுடனும் (எசேக்கியாவைப் போல) ஒரு அரசர் அது வரையிலும் அரியணையில் அமர்ந்ததில்லை. பொய்யான பாகால் வணக்கமும் பயங்கரமான மோளேகு சடங்காச்சாரங்களும் ஒழிக்கப்பட்டு யெகோவாவை வழிபட வழி திறக்கப்பட்டது. அவர் (எசேக்கியா) விக்கிரகாராதனையின் பொருளாய் மாறிப் போயிருந்த மோசேயின் வெண்கல சர்ப்பத்தை அழித்துப் போட்டார், மற்றும் எருசலே மில் பஸ்கா பண்டிகையை மீண்டும் நியமித்து, அந்தக் கொண்டாட்டத்தில் கலந்து கொள்ளும்படி இஸ்ரவேலில் எஞ்சியிருந்தவர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தார்.

ஆ. சனகெரிப்பின் படையெடுப்பு.—இந்த ஆளுகையின் போதுதான் அசீரியாவின் சனகெரிப் யூதாவின் மீது படையெடுத்து வந்தார். ஆகாஸ் அசீரியாவுக்குக் கப்பம் கட்டும்படியாயிற்று; ஆனால் எசேக்கியாவோ, ஏசாயாவின் அறிவுரைக்கு எதிராக அசீரியர்களுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொள்வதற்குப் பதிலாக எகிப்தியருடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார், மற்றும் (அசீரியர்களுக்கு) கப்பம் கட்ட மறுத்தார். சனகெரிப் யூதாவின் மீது படையெடுத்து, பல நகரங்களைக் கைப்பற்றி, இரண்டு இலட்சம் பேரைப் பிடித்துக் கொண்டு போய், எருசலேமைக் கைப்பற்றி னார். அவர் பயமுறுத்தும் எகிப்தியப் படையெடுப்பாலும், விளக்கப்பட முடியாத சில பெருந்துன்பத்தினாலும் பின்னோக்கி இழுக்கப்பட்டு, ஒரே இரவில் ஒரு இலட்சத்து எண்பத்து ஐயாயிரம் மனிதர்களை இழந்து போனார். இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிய கவிதையொன்றின் தொடக்கத்தில் கவிஞர் பைரன் அவர்கள் பின்வருமாறு உரைத்தார்: “அசீரியர்கள் ஆட்டு மந்தையின்மீது ஓநாய்கள் போல வந்தனர்.” நினைவேயில் இருந்த சனகெரிப்பின் கல்வெட்டுக்கள் அவரது வெற்றிகளை நினைவூட்டுகின்றன, ஆனால் இந்தத் துன்பத்தை அவை குறிப்பிடுவதில்லை, ஆயினும் ஹெரோ டோட்டஸ் இதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

III. மூன்றாம் வீழ்ச்சியும் எழுச்சியும்/ உயிர்ப்பித்தலும்.

மூன்று ஆளுகைகள், தொண்ணூறு ஆண்டுகள்.

1. மனாசே மற்றும் ஆமோன் ஆகியோரின் கீழ் வீழ்ச்சி.—எசேக்கியா மற்றும் ஏசாயா ஆகியோரின் சீர் திருத்தங்கள் தற்காலிகமானவைகளாய் மட்டுமே இருந்தன என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது, இந்தக் காலம் முழுவதிலும் விக்கிரகாராதனைக்காரக் கூட்டம் ஒன்று அரண்மனையில் இருந்திருக்கும்

என்பதில் ஐயம் இல்லை. எசேக்கியாவின் மரணத்தின்போது இவர்கள் மீண்டும் கை ஓங்கினார்கள், ஐம்பத்து ஐந்து ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த அவரது மகன் மனாசேயின் கீழ் நாடானது முன் எப்போதும் இருந்திராத வகையில் கீழ் நோக்கிய சாலையில் மிக விரைவாய்ச் சென்றது. அறியப்பட்ட விக்கிரகாராதனைகள் யாவையும் மேற்கொள்ளப்பட்டன; பாகால் வழிபாடு, மோனோகு வழிபாடு, கல்தேயரின் விண்மீன் வழிபாடு, சூனியம், எருசலேமை இரத்தத்தினால் நிரப்பிய தீவிர்மான துன்புறுத்தல் - இவை போன்றவை இந்த நீண்ட கால ஆட்சியின் குற்றங்களாய் இருந்தன. யூதத்துவப் பாரம்பரியம் நம்புதற்குரியது என்றால், இவ்வேளையில் தான் ஏசாயா இரத்த சாட்சியாக மரணம் அடைந்தார். பாபிலோனில் மனாசே தற்காலிகமாய்ச் சிறைப்பிடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது அவரைத் தெளிவு படுத்தி விக்கிரகாராதனையை இலேசாக கட்டுப்படுத்த உதவிற்று; ஆனால் அவரது மகன் ஆமோன் தமது தந்தையின் மிக மோசமான நடைமுறைகளை அப்படியே செய்து ஒரு புரட்சியில் அழிந்து போனார்.

2. யோசியாவின் கீழ் எழுச்சி/உயிர்ப்பித்தல்.—அ. எரேமியாவும் சீர்திருத்தங்களும்.—ஆமோனின் மரணம் எட்டு வயதுக் குழந்தையாய் இருந்த யோசியாவை அரியணைக்குக் கொண்டு வந்தது. அவரது முப்பத்தி ஒரு ஆண்டுகள் ஆட்சியானது அந்தச் சிறு இராஜ்யத்திற்கு சூரிய ஒளியின் கடைசிப் பிரகாசமாய் இருந்தது, அவர் இராஜரீக சீர்திருத்தவாதி என்ற வகையில் எசேக்கியாவுடன் மதிப்பிடப்படுகின்றார்; மற்றும் எரேமியா அவருக்கு உடனிருந்தது, ஏசாயா எசேக்கியாவுடன் இருந்தது போன்ற தாகவே கருதப்பட்டது, தொடக்க காலச் சீர்திருத்தங்கள் பெண் தீர்க்கதரிசி யான உல்தாள் என்பவளால் ஏவப்பட்டிருப்பினும், எரேமியாவின் மாபெரும் நடவடிக்கையானது யோசியாவின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து வந்த இருள்மிக்க ஆண்டுகளில் இருந்தது. பதினாறாம் வயதில் யோசியா (நாட்டை ஆளும்) விஷயங்களைத் தனது கைகளில் எடுத்துக் கொண்டார் என்று காணப்படுகின்றது, மற்றும் அவர் தனிப்பட்ட வகையில் தேவனிடம் திரும்பினார்; அவர் தமது இருபதாம் வயதில் எருசலேமை அதன் விக்கிரகாராதனையிலிருந்து தூய்மைப்படுத்தினார்; இருபத்து ஆறாம் வயதில் அவர் ஆலயப் பழுது நீக்கும் பணியை மேற்கொண்டார். பழுது நீக்கும் பணியின்போது, நியாயப்பிரமாணத்தின் பிரதியொன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டது, இது மனாசேயின் நீண்ட இருளான ஆட்சிக் காலத்தின் போது தொலைந்து போயிருந்ததாகக் கண்டறியப்பட்டது. அதன் போதனைகளினாலும் பரிசுத்த எச்சரிக்கைகளினாலும் இன்னும் ஏவப்பட்ட அவர் (யோசியா) சாமுவேலின் நாட்களில் இருந்த பிரகார மாகவே பஸ்காவைக் கடைப்பிடித்தார். இப்பொழுது அசீரியா வீழ்ச்சி யடைந்து கொண்டிருந்தது, யோசியா தனது அரசு எல்லைகளை பத்து கோத்திரங்களின் எல்லைப் பகுதி வரையிலும் விரிவாக்கினார்; குறைந்த பட்சமாக அவர் பெத்தேலிலும் சமாரியாவின் பிறநகர்களிலும் இருந்த கன்றுக்குட்டி வணக்கத்தை நீக்கிப் போட்டு, சீர் திருத்தப் பணியை மேற்பார்வையிடுவதற்காக, தாமே நாடு முழுவதும் பயணம் சென்றார்.

ஆ. மெகிதோவில் யுத்தம்.—யோசியாவின் வளமிக்க ஆட்சியானது

பேரழிவான முடிவைக் கொண்டிருந்தது. மாபெரும் அசீரிய மற்றும் எகிப்தியப் பேரரசுகள் மீண்டும் யுத்தம் செய்து கொண்டன. பார்வோன் நேகோ, ஐப்பிராத்தின் மேல்பகுதியில் இருந்த கர்கேமீஸ் என்ற இடத்தைக் கைப்பற்றச் சென்று கொண்டிருந்தார். இதில் ஞானமற்ற வகையில் தலையிட்ட யோசியா மெகிதோவில் நடந்த யுத்தத்தில் உயிரிழந்தார். யோசியாவின் மரணம் யூதாவிற்குப் பெரும் வீழ்ச்சியாயிற்றென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இவர் “தாவீதின் வழிகளில் நடந்த”⁴ கடைசி அரசராயிருந்தார், மற்றும் இன உடன்படிக்கைக்கு இவர் பற்றுறுதியுடன் நேர்மையுடன் இருந்தார். எரேமியாவின் புலம்பல் பெரிதாயிருந்தது, இப்புலம்பல் அந்த நல்ல அரசருக்கான இரங்கற் பாடல் ஒன்றில் வெளிப்பட்டது.

IV. கடைசி வீழ்ச்சியும் சிறைப்படுதலும்/ பிடிக்கப்படுதலும்.

1. ஒழுக்கச் சிதைவு.—யோசியாவின் சீர் திருத்தங்கள் பெருமளவுக்கு நாட்டின் உறுதிப்பாடுகளில் வேர் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது தெளிவாயிருந்தது. மாறாக, அவைகள் ராஜரீக அதிகாரத்தினால் வலிந்து நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன, அந்த அதிகாரம் ஒழிந்துபோன உடனே அவை வீழ்ந்து போயின. எரேமியாவை மையமாகக் கொண்ட ஒரு சிறிய தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட குழு இருந்தது, அதில் தானியேலும் அவரது தோழர்களும் இருந்தனர், அவர்களே எதிர்கால இன வாழ்விற்கான கருவான உண்மை இஸ்ரவேலர்களாயிருந்தனர்; ஆனால் நாட்டின் மக்கள் குழுவானது நம்பிக்கையற்ற வகையில் மோசம் போயிருந்தது. நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட காலத்திற்கு முன்பாகவே ஏசாயாவும் கூட, “ஐயோ, பாவமுள்ள ஜாதியும், அக்கிரமத்தால் பாரஞ் சுமந்த ஜனமும், பொல்லாதவர்களின் சந்ததியும், கேடு உண்டாக்குகிற புத்திரருமாயிருக்கிறார்கள்; கர்த்தரை விட்டு ... பின்வாங்கிப் போனார்கள் ... உள்ளங்கால் தொடங்கி உச்சந்தலை மட்டும் அதிலே சுகமேயில்லை; அது காயமும், வீக்கமும், நொதிக்கிற இரணமுமுள்ளது; அது சீழ் பிதுக்கப்படாமலும், கட்டப்படாமலும், எண்ணெயினால் ஆற்றப்படாமலும் இருக்கிறது” (ஏசா. 1:4-6) என்று எழுதியிருந்தார். மற்றும் எரேமியாவின் எழுத்துக்கள் இந்த முடிவின் காலத்தின் முழுப்பகுதியும் ஆழமான இருளில் இருந்ததைக் காண்பிக்கின்றன. விக்கிரகாராதனை, குடி வெறி, பேராசை, இச்சை மற்றும் மிருகத்தனமான வன்முறை ஆகியவை குற்றங்களின் பண்புகளாயிருந்தன. இந்த ஒழுக்கச் சிதைவானது அரசியல் முடிவின் முன்னோடியாயிருந்தது.

2. அடிமைத்தனங்கள் வரிசையாய்த் தொடருதல்.—யோசியாவைத் தொடர்ந்து நான்கு அரசர்கள் ஆண்டனர்: யோவகாஸ், யோயாக்கீம், யோயாக்கீன், மற்றும் சிதேக்கியா. இவர்களில் மூன்றாமவர் யோசியா என்ற நல்ல அரசரின் பேரனாகவும் மற்றவர்கள் யோசியாவின் மகன்களாகவும் இருந்தார்கள். இவர்கள் யாவருமே எகிப்து அல்லது பாபிலோனின் கைபொம்மைகளாயிருந்தனர்; ஏனெனில் இந்தக் காலகட்டத்தின் முற்பகுதி

யில், பல நூற்றாண்டுகளாக மேற்கு ஆசியாவின்மீது அதிகாரம் செலுத்திய அசீரியாவின் பெருமைமிக்க தலை நகரான நிநிவே, மேதியா மற்றும் பாபிலோன் ஆகியவற்றின் ஒன்றிணைந்த தாக்குதலில் மூழ்கிப் போயிற்று. அது முதல் பாபிலோனும் எகிப்தும் ஒரு திரிகையின் மேல் மற்றும் கீழ்⁵ கற்களைப் போன்று இருக்க அவைகளுக்கிடையில் யூதா தூசியாக அரைக்கப்பட்டுப் போயிற்று. பார்வோன் நேகோயோவகாஸைச் சிறைப் பிடித்துக் கொண்டு, அவரது (யோவகாஸின்) சகோதரரான யோயாக்கீமை அரியணையில் அமர்த்தினார். ஆனால் பாபிலோன் ஆசியாவில் எகிப்தை ஒரு போட்டியாளராக சகித்துக் கொண்டிருந்தது. பாபிலோனின் வல்லமை மிகுந்த அரசரான நேபுகாத்நேச்சாரினால் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்ட படையெடுப்புக்களும் சிறையிருப்பிற்கு பிடித்துச் செல்லுதலும் இந்த நாடகத்தை முடித்து வைக்கின்றன.

அ. முதல் சிறையிருப்பு.—அவர் (கி.மு. 606ல்) எருசலேமைக் கைப்பற்றினார், ஆனால் யோயாக்கீம் அரசரை விட்டு விட்டு குறிப்பிட்ட சில மக்களைச் சிறைப்பிடித்துச் சென்றதுடன் திருப்தியடைந்தார், அம்மக்களில் தானியேல், சாத்ராக், மேஷாக் மற்றும் ஆபேத்-நேகோ ஆகியோர் இருந்தார்கள். அவர்கள் அரச குல இரத்தத்தில் உதித்த இளவரசர்களாகவும், நாட்டின் மதத்தின்மீது பற்றுறுதிமிக்கவர்களாகவும் இருந்தபடியால் அவர்களை நாட்டை விட்டு வெளியேறச் செய்ததில் (யோயாக்கீம்) அரசர் மகிழ்ந்திருப்பார் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அவர் பதினோறு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த பிறகு கொரோமான/வன்முறையான வகையில் மரணமடைந்தார்.

ஆ. இரண்டாம் சிறையிருப்பு.—கி.மு. 597ல் நேபுகாத்நேச்சார் இரண்டாம் முறை படையெடுப்பை நடத்தினார். அவர் அரசராயிருந்த யோயாக்கீனைச் சிறைப்பிடித்துச் சென்றார், அவர் (யோயாக்கீன்) முப்பத்தி ஐந்து ஆண்டுகள் சிறைப்பட்டிருந்தார். அதே வேளையில் பிரபுக்களின் குலத்தைச் சேர்ந்த பத்தாயிரம் பேருடன் எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசியும் அடிமைத்தனத்தில் (பாபிலோனுக்கு) இழுத்துச் செல்லப்பட்டார். சிதேக்கியா அரியணையில் அமர்த்தப்பட்டார், அவர் ஐப்பிராத்தின் மாபெரும் முடியரசரின் கீழ் ஒரு சிறு பூச்சியாக பதினோறு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார்.

இ. மூன்றாம் சிறையிருப்பு.—இந்தக் காலம் எல்லாவற்றிலும் பாபிலோனிய நுகத்தின் கீழ் போரடித்த எகிப்தியக் குழு ஒன்று எருசலேமில் இருந்தது, அது எகிப்துடன் ஒரு இணைவை/ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்துக் கொண்டிருந்தது. நாடானது பாபிலோனிய அடிமைத்தனத்தின் கீழ் எழுபது ஆண்டுகள் இருக்கும் என்ற தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பை அறிவித்த எரேமியா, அந்த வல்லமைக்கு/அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும்படி ஆலோசனை அளித்தார். இதற்காக அவர் அருவருப்பான பாதாள அறையில் சிறை வைக்கப்பட்டார். குறைந்தபட்சம் சில புதிய கலகக்காரர்கள் யூதாவுக்கெதிராக மீண்டும் ஒருமுறை நேபுகாத்நேச்சாரின் படைகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். கி.மு. 586ல், சலிப்பூட்டும் முற்றுகையொன்றிற்குப் பின் அவர் எருசலேமைச் சிறைப்பிடித்து, சிதேக்கியாவின் மகன்களை அவர்

கண்களுக்கு முன்பாகவே கொல்லச் செய்து அவரது கண்களைப் பறித்து, (வெண்கல) விலங்கிட்டு அவரைப் பாபிலோனுக்கு இழுத்துச் சென்றார். நகரத்தின் மதில்கள் இடித்துத் தள்ளப்பட்டன, ஆலயமும் அரண்மனைகளும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன, மற்றும் உயர்குடி மக்கள் சிறையிருப்பிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர். எழுபது ஆண்டுகள் சிறையிருப்பில் பரிசுத்த நகருக்கான ஏக்கத்துடனும், வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட திரும்புதலுக்கான ஆவலுடனும் காத்திருந்த விசுவாசமிக்க ஒரு சிலரின் இருதயங்களில் இருந்ததைத் தவிர தாவீதின் நகரும், விலைமதிப்பற்ற நினைவுகளின் நகருமான எருசலேம் இருந்த சுவடே இல்லாது ஒழிந்தது.

குறிப்புகள்

¹எபிரேய வரலாறு பற்றிய விவரமான மற்றும் முழுமையான படிப்பு எதிலும் தீர்க்கதரிசன எழுத்துக்கள் படிக்கப்பட்டாக வேண்டும். இவைகள் அந்த நாட்டின் பொருள் சார்ந்த, ஒழுக்கம் சார்ந்த, சமூகம் சார்ந்த மற்றும் அரசியல் சார்ந்த நிலைகளின் மீது வெளிச்ச வெள்ளத்தை வீசுகின்றன. அநேகமாக, சிறையிருப்புக்குப் பிற்பாடு எஸ்றாவினால் எழுதப்பட்ட நாளாகமங்கள் தாவீது மற்றும் அவரது வம்சத்தவரின் வரலாறாக உள்ளது என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாக இருக்கிறது. சவுலின் ஆளுகையும் வடக்கு இராஜ்யத்தின் வரலாறும் ஏறக்குறைய முற்றிலுமாக ஒதுக்கப்பட்டு உள்ளது. ²See Edersheim, "Hist. of Israel and Judah," Vol. V., pp. 129, 130. ³2 இரா. 16:3. ⁴2 இரா. 22:2. ⁵இவ்விடத்தில் டீன் "nether" என்று எழுதியிருந்தார்.

சிறையிருப்பின் காலம்,

கி.மு. 586-536

எருசலேமின் வீழ்ச்சியிலிருந்து செருபாபேலின் கீழ்
திரும்பி வந்தது வரை

அறிமுகம்—மறுகண்ணோட்டமும் தொகுப்புரையும்.—இப்பொழுது நாம் மனிதனின் மற்றும் பாவத்தின் வரலாறு, மீட்பின் தொடக்க கால நிலைகள் ஆகியவற்றை அடையாளம் கண்டுள்ளோம். தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட மக்களின் பதினைந்து நூற்றாண்டுகள் அளவான நற்பேறுகளை, ஆபிரகாமின் அழைப்பு முதல் பின்வரும் தொடர்ந்த காலங்கள் வரை: முற்பிதாக்கள், அடிமைத்தனம், அலைந்து திரிதல்கள், வெற்றி கொள்ளுதல், நியாயாதிபதிகள், ஒன்றிணைந்த இராஜ்யம், இரட்டை இராஜ்யம், மற்றும் தனியாக யூதா மட்டும் பின் தொடர்ந்து கண்டோம். தாவீது மற்றும் சாலொமோனின் நாட்களில் இன வாழ்வின் மகிமையுள்ள எழுச்சியையும் அதைத் தொடர்ந்த பிரிவினை மற்றும் வீழ்ச்சியையும் நாம் கண்டுள்ளோம். வடக்கு இராஜ்யமானது அரசியல் இருட்டிலும் ஆவிக்குரிய இருளிலும் கீழாகச் சென்றுள்ளது. யூதாவோ, நூற்று நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாக தகுதி வாய்ந்த வாழ்வுக்குப் பின்பு முறிந்து போகின்றது, எருசலேம் சிதிலங்களாகின்றது, அரசரும் மக்களும் எழுநூறு மைல்கள் தொலைவில் இருந்த பாபிலோனுக்கு நம்பிக்கையற்ற சிறையிருப்பிற்கு இழுத்துச் செல்லப்படுகின்றனர். எவ்விடத்திலும் மிருகத்தனமும், முழுமையான மூட நம்பிக்கையும் விக்கிரகாராதனையும் வெற்றி முழக்கமிட்டுக் கொண்டுள்ளது. மனிதனுக்குத் தோன்றுகின்ற (கருத்துக்கள்) யாவற்றிலும் மனித மீட்புக்கான பரிசோதனையானது தோல்வியாகவே உள்ளது; தேவனைப் பற்றிய அறிவானது என்றென்றைக்குமாக ஒழிந்து போயிற்று. ஆனால் இது பரிசோதனையாக இருக்கவில்லை. இருள்மிக்க இரவிலிருந்து நம்பிக்கையின் விண்மீன் எழும்பிற்று. வடக்கு இராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, யூதாவின் வீழ்ச்சி மற்றும் யூதா நாடு கடத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சி ஆகியவற்றின் போது, மீகா, ஏசாயா, எரேமியா, தானியேல் மற்றும் சகரியா போன்ற தீர்க்கதரிசிகள், கிறிஸ்து உலகளாவிய தம்முடைய ஆவிக்குரிய ஆளுகையைச் செய்வதற்காக வர இருந்தது பற்றிய தங்களின் மிக மேன்மையான தீர்க்கதரிசனங்களை எழுதினார்கள். எபிரெயர்மீது தேவனுடைய ஆளுகை என்பது ஒரு முட்டைப் போன்றதாகவே இருந்தது என்பதும் அதிலிருந்து ஒரு தூய்மையான ஆவிக்குரிய இராஜ்யமானது முழுமையாக

மலர்ந்து கனி தர வேண்டும் என்பதும் மங்கலாக உணரப்பட்டதாக இருக்கத் தொடங்குகின்றது. மலர் மலரும் வரையில் முட்புதர் நிலை நின்றாக வேண்டும். எனவே, யூதா நாடு கடத்தப்பட்டு சிதறடிக்கப் பட்டிருந்தாலும், ஒரு திரும்புதல் நிலையும் இன வாழ்வின் புதுப்பித்தலும் இருக்க வேண்டும்.

ஏசாயா, மீகா, உல்தாள் மற்றும் எரேமியா போன்ற தீர்க்கதரிசிகளினால் அடிமைத்தனம் பற்றிய விஷயங்கள் மீண்டும் மீண்டும் முன்னுரைக்கப் பட்டன.¹ இந்த தீர்க்கதரிசனங்கள் நேபுகாத்தேச்சார் அறியாத நிலை யிலேயே, அவர் எருசலேமின்மீது மேற்கொண்ட தொடர்ந்த படையெடுப்புக்கள், யூத மக்களை (பாபிலோனுக்கு) கொண்டு செல்லுதல் ஆகியவற்றினால் நிறைவேற்றப்பட்டன.

1. எரேமியாவும் எகிப்துக்கு நாடு கடத்தப்படுதலும் (2 இரா. 25:22-26; எரே. 40-44).—எருசலேமின் அழிவுக்குப் பிறகு எஞ்சியிருந்த குறைவான மக்கள் உழவுத் தொழிலாளர்களாகவும் திராட்சத் தோட்டப் பராமரிப் பாளர்களாகவும் இருப்பதற்கென்று விட்டுச் செல்லப்பட்டனர். எரேமியா பாபிலோனுக்குப் பத்திரமாய் நடத்திச் செல்லப்படுவதற்கு இணங்காமல், தாம் நேசித்த நாட்டின் சேதாரங்களுக்கு மத்தியில் உலாவி வருதலையே தேர்ந்து கொள்கின்றார். ஆனால் எஞ்சியிருந்த மக்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றனர், அவர்களின் ஆளுநராயிருந்த கெதலியா, இஸ்மவேல் என்பவரின் கீழ் செயல்பட்ட யூத குல சூழ்ச்சியாளர்களின் கும்பலினால் கொல்லப்பட்டார். எஞ்சியிருந்தவர்கள் நேபுகாத்தேச்சாரின் பழி வாங்குதலுக்குப் பயந்தவர்களாய் யோகனானின் வழிநடத்துதலின் கீழ் எகிப்துக்குத் தப்பி ஓடுகின்றார்கள். எகிப்துக்குத் தப்பியோடுதலை எரேமியா ஊக்கத்துடன் மறுத்தார், ஆனால் தாம் நேசித்த பழமையான நாட்டை விட்டுப் புறப்படும்படி வற்புறுத்தப்பட்டு, எகிப்துக்கு கடந்து சென்றவர்களுடன் இணைந்து கொள்கின்றார். அங்கு எல்லைப் புற நகரான தக்பானேஸில் இம்மாபெரும் தீர்க்கதரிசி தமது கடைசி தீர்க்கதரிசனத்தை எழுதினார். தொடக்க காலக் கிறிஸ்தவப் பாரம்பரிய வரலாற்றின்படி, அவர் தம்முடன் எகிப்துக்கு நாடு கடந்து வந்திருந்தவர்களாலேயே கொலை செய்யப்பட்டு இரத்த சாட்சியாக மரித்தார் என்பதாகக் கூறப்படுகின்றது; யூதப் பாரம்பரியத்தின்படி, அவர் எகிப்திலிருந்து தப்பி பாபிலோனுக்குச் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் ஏசாயா, எசேக்கியேல், தானியேல், பேதுரு, பவுல் மற்றும் யோவான் போன்றவர்களின் மற்ற பல விஷயங்களில் போலவே இவரது விஷயத்திலும் இவரின் எழுத்துக்களினால் வளமுட்டப் பட்டுள்ள வேத வசனங்கள் இவரது வாழ்க்கையின் முடிவுக் காட்சிகள் குறித்து மவுனமாயிருக்கின்றன. எகிப்திலிருந்து இவர் நாடு கடந்து வந்ததாக எந்த விவரமும் இருப்பதில்லை.

2. தானியேலும் பாபிலோனில் முதன் முறை சிறைப்படுதலும் (2 இரா. 24:1; 2 நாளா. 36:5-8; தானி. 1-12).—நேபுகாத்தேச்சார், யூதாவின்மீது மூன்று முறை படையெடுத்தார் என்று நாம் கண்டுள்ளோம். முதல் படையெடுப்பில் (கி.மு. 606), அவர் அரச வம்சத்தின் அழகும் அறிவும்மிக்க நான்கு வாலிபர்களை - தானியேல், சாத்ராக், மேஷாக், ஆபேத்நேகோ

ஆகியோரை - பிடித்துக் கொண்டு சென்றார். அவர்கள் அரசரின் அரண்மனையில் கனத்திற்குரிய வகையில் கல்வி புகட்டப்பட்டனர், ஆனால் சீக்கிரமே அவர்கள் பாபிலோனிய ஆடம்பரம், மற்றும் பாபிலோனிய விக்ரகாராதனை ஆகியவற்றிற்கு எதிராக தங்களின் மாண்புமிக்க நிலைப்பாட்டினை வித்தியாசப்படுத்தி/சிறப்பு படுத்திக் காண்பித்தனர்.

அ. நேபுகாத்நேச்சாரின் கனவு.—பொன்னால் ஆன தலையும், வெள்ளியால் ஆன மார்பும், வெண்கலத்தால் ஆன தொடையும் இரும்பால் ஆன கால்களும் கொண்டதாக நேபுகாத்நேச்சாரின் கனவில் வந்த சிலை பற்றிய விளக்கம் கூறியதினால் தானியேல் முதன்முதலாகக் கவனத்திற்கு வந்தார். தானியேலினால் விளக்கப்பட்டபடி, தலை நேபுகாத்நேச்சாரையும் பாபிலோன் பேரரசையும் குறித்தது; மற்ற பாகங்கள் அவருடைய இராஜ்யத்தை தொடர்ந்து வந்த மாபெரும் பேரரசுகளைக் குறித்தன.

ஆ. நெருப்பின் நடுவில் மூன்று பேர்.—நேபுகாத்நேச்சார் தமது கனவிற்குப் பிறகு பெருமையும் மேட்டிமையும் கொண்டார். அவர் ஒரு பெரிய உருவச்சிலையை அமைத்து, ஒவ்வொரு மனிதரும் அதற்கு முன்பாக விழுந்து வணங்க வேண்டும் என்று ஆணையிட்டார். சாத்ராக், மேஷாக், ஆபேத் நேகோ ஆகியோர் தங்கள் உறுதிப்பாடுகளில் தைரியத்துடன் இருந்து (அவ்வாறு வணங்க) மறுத்து விட்டார்கள். அதற்குத் தண்டனையாக அவர்கள் அக்கினிச் சூளையில் போடப்பட்டார்கள், ஆனால் அழித விதமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டார்கள்.

இ. தானியேலின் தரிசனங்கள்.—தொடர்ந்து வர இருந்த உலகப் பேரரசுகள் பற்றி தானியேல் தாமே தரிசனங்கள் பலவற்றைக் கண்டிருந்தார்: பாபிலோனியர், பெர்சியர், மெக்கதோனியர், ரோமர் மற்றும் பூமி முழுவதும் நிரம்பி என்றென்றும் நிலைத்து நிற்குமாறு தேவன் அமைக்கவிருந்த ஒரு இராஜ்யம்.

ஈ. சிங்கக் குகையில் தானியேல்.—பெர்சியாவின் வல்லமையின் எழுச்சிக்கு முன்பாகப் பாபிலோன் கீழே தாழ்ந்து சென்றதைக் காண்பதற்கு தானியேல் உயிருடன் வாழ்ந்தார். அவரது கட்டளையிடும் வல்லமைகள் பெர்ஸிய அரண்மனையாட்களுக்குப் பொறாமையைத் தூண்டி விட்டது, மற்றும் அன்றாட ஜெபத்தில் அவர் கொண்டிருந்த தேவ நம்பிக்கையினிமித்தம் அவரை அவர்கள் சிங்கங்களுக்கு இரையாக வீசியெறிந்தார்கள், ஆனால் (தேவனுடைய) அருளிரக்கத்தினால் அவர் பாதுகாக்கப்பட்டார்.

3. எசேக்கியேலும் பாபிலோனில் இரண்டாம் முறை சிறைப்படுதலும் (2 இரா. 24:8-16; 2 நாளா. 36:9, 10; எசே. 1:1, 2).—நேபுகாத்நேச்சார், தமது இரண்டாம் படையெடுப்பின் போது (கி.மு. சுமார் 597), பத்தாயிரம் பேரை அடிமைகளாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு சென்றார், எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசியும் அவர்களில் இருந்தார். அவர்கள் கேபார் ஆற்றங்கரையில் குடியமர்ந்தார்கள், அந்த ஆறு பாபிலோனுக்கும் முன்னுறு மைல்கள் மேல் பகுதியில் ஐப்பிராத்து நதியுடன் கலந்தது, அவர்களின் மத்தியில் விரைவில் நாடு திரும்புவோம் என்று வாக்குறுதி அளித்த கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகள் எழும்பினார்கள். எருசலேமில் இருந்த எரேமியா ஒரு கடிதத்தை அவர்களுக்கு

எழுதினார், அதில் அவர், சிறையிருப்பு (முதல் முறை கி.மு. 606ல் நாடு விட்டுச் சென்றதிலிருந்து தொடர்ந்து) அடுத்து வரும் எழுபது ஆண்டு களுக்கு நீடிக்கும் என்று கூறினார், மற்றும் அங்கே அவர்கள் வீடுகட்டி, தோட்டம் நாட்டியிருக்கும்படி ஆலோசனை அளித்தார் (எரே. 29). எசேக்கியேல் புத்தகத்தின் பிரதான பகுதிகளைத் தந்த தரிசனங்களை அவர் கேபார் நதியண்டையில் தான் கண்டு எழுதினார்; இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் “பாபிலோன் ஆறுகளின் அருகே” என்று தொடங்கும் 137ம் சங்கீதம் எழுதப்பட்டது.

குறிப்பு

¹² இரா. 20:17; 21:10-15; 22:14-17; எரே. 25:9-11; 34:2, 3; மீகா. 3:8-12ஐக் காணவும்.

சிறையிருப்பிற்கு

பிந்திய காலம்,

கி.மு. 536-400

செருபாபேலின் கீழ் திரும்பி வந்ததிலிருந்து பழைய
ஏற்பாட்டு நியதியின் முடிவு வரை

பாபிலோனிய சிறையிருப்பைப்பற்றி முன்னுரைக்கப்பட்டது போலவே, சிறையிருப்பிலிருந்து மீண்டும் திரும்பி வருதல் பற்றியும் தனிச்சிறந்த வகையில் முன்னுரைக்கப்பட்டிருந்தது; மற்றும் திரும்பி வருதல் என்பது பாபிலோனின் வீழ்ச்சியுடன் பொதுவாக இணைக்கப்பட்டிருந்தது (இ.வ. ஏசா. 13, 14; எரே. 25:12; 50:51 முதலியன; தானி 9:1, 2). சிறையிருப்பு எழுபது ஆண்டுகள் நீண்டிருக்கும் என்று எரேமியா தீர்க்கதரிசனம் கூறியது கவனிக்கப்படும். சிறையிருப்பில் இருந்து (இஸ்ரவேல்) இனத்தின் இந்தத் திரும்புதலானது ஒரு தனிச்சிறந்த உண்மையாக உள்ளது; வரலாற்றில் இது போன்ற நிகழ்ச்சி வேறெதுவும் இல்லை. திரும்பி வருதலில் மூன்று தெளிவுள்ள காலகட்டங்கள் இருந்தன.

1. செருபாபேலின் கீழ் திரும்பி வருதல் (கி.மு. 536. தானி. 9; எஸ்றா 1-6).—சிறையிருப்பின் எழுபது ஆண்டுகள் முடிந்து போயிருந்ததென்று தீர்க்கதரிசனத்தில் இருந்து அறிந்த தானியேல், தமது மக்களுக்காகத் தேவனை நோக்கி ஊக்கத்துடன் ஜெபத்தை ஏற்றெடுத்தார். பாபிலோனை வெற்றி கொண்டு பெர்ஸியப் பேரரசைத் தோற்றுவித்தவரான மகா கோரேஸ், ஒருவேளை தானியேலினால் செல்வாக்குச் செலுத்தப்பட்டு, யூதர்கள் பலஸ்தீனத்திற்குத் திரும்பும்படி ஆணை ஒன்றைப் பிறப்பித்தார். அரச வம்சத்துப் பிரபுக்களில் ஒருவரான செருபாபேல், சுமார் ஐம்பதாயிரம் பேர் கொண்ட முதல் குழுவை (எருசலேமுக்கு) தலைமையேற்று அழைத்துச் சென்றார். அவர்கள், நேபுகாத்நேச்சார் எடுத்து வந்திருந்த (எருசலேம்) தேவாலயத்துத் தட்டுமுட்டுப் பொருள்களை மீண்டும் எடுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள் (தேவாலயம் இருந்த) பழைய இடத்திலேயே உடனடியாக பலிபீடம் ஒன்றைக் கட்டி, அதன் பின் விரைவிலேயே, இளைஞர்களின் பாராட்டுதல்கள் மற்றும் முதல் தேவாலயத்தின் உன்னத தன்மையைக் கண்டிருந்த முதியவர்களின் கண்ணீர்கள் ஆகியவற்றின் மத்தியில் இரண்டாம் ஆலயத்திற்கான அஸ்திபாரங்கள் இடப்பட்டன.

அந்த வேலையில் தாங்களும் சேர்ந்து கொள்ள சமாரியர்கள் அனுமதி கேட்டார்கள். கலப்பின மக்கள் கூட்டம் மற்றும் அவர்களின் இழிநிலை யான மதம் ஆகியவற்றுடன் உடன்பாடு ஏற்படுத்துவதால் விளையும் செயல்விளைவுகளுக்குப் பயந்த செருபாபேல் அந்தக் கோரிக்கைக்கு இணங்க மறுத்து விட்டார். பிறகு சமாரியர்கள் அந்த வேலையை நிறுத்துவதற்கு பெர்ஸிய அரண்மனையில் தங்கள் செல்வாக்கைப் பயன் படுத்தினார்கள். பதினாறு ஆண்டுகள் அளவாக அவ்வேலையானது தடைப்பட்டு நின்றது. சமாரியர்களிடமிருந்து தொடர்ந்து தொந்தரவுகள் இருந்திருப்பினும் கடைசியில் தீர்க்கதரிசிகளான ஆகாய் மற்றும் சகரியா ஆகியோரின் ஏவுதலின் பேரில் வேலை முடிக்கப்பட்டது. இந்தக் கால வேளை தொடங்கி கிறிஸ்துவின் கால வேளை வரைக்கும் யூதர்களுக்கும் சமாரியர்களுக்கும் இடையில் ஒரு கசப்பான உள் சண்டை தொடர்ந்து இருந்து வந்தது.

2. எஸ்தர் அரசியின் வரலாறு (எஸ்தர் 1-10).—எஸ்தரின் புத்தகத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் திரும்புதல்களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தின் ஏதோ ஒரு பகுதியில் நடைபெற்றன. கிரேக்க மற்றும் பெர்ஸிய வரலாற்றின் சஷ்டாக்களில் ஒருவராயிருக்கலாம் என்று எண்ணப்படக் கூடிய)வான அகாஸ்வேரு (தன் மனைவியான) வஸ்தியின்மீது பிரியம் அற்றுப் போய் அவளை விவாக இரத்துச் செய்கின்றார். அவர் யூத குலத்தின் அழகிய இளம் மங்கையான எஸ்தரை அவளது குலம் பற்றிய விவரம் அறியாமலேயே திருமணம் செய்து கொள்கின்றார். பெர்ஸிய அரண்மனையில் இருந்த ஆமான் என்பவர் தனக்குப் புதிதாய்க் கிடைத்திருந்த பதவி உயர்வினால் மேட்டிமை அடைந்திருந்தார், ஆனாலும் எஸ்தரின் சிறிய தகப்பனாயிருந்த மொர்தெகாய் தன்னை வணங்காததினால் எரிச்சல் அடைந்து பேரரசு முழுவதிலுமிருந்த யூதர்களை அழிக்கத் திட்டமிடுகின்றார். அந்த உத்தரவுக்கு அகாஸ்வேரு அறியாத நிலையிலேயே சம்மதம் தெரிவிக்கின்றார். எஸ்தர் தனது உயிரைப் பணயம் வைத்து, தனது மக்களுக்காக வேண்டுகோள் விடுப்பதற்கு அரசரின் சமூகத்தில் அழைக்கப்படாமலேயே சட்டத்திற்குப் புறம்பாக தைரியமாய் வந்து நிற்கின்றாள். அவளது வேண்டுகோள் ஏற்கப்படுகின்றது, மற்றும் ஆமான் தான் மொர்தெகாய்க் காகச் செய்வித்திருந்த தூக்கு மரத்திலேயே தூக்கில் இடப்பட்டான்.

3. எஸ்றாவின் கீழ் திரும்பி வருதலும் சீர்திருத்தங்களும் (கி.மு. 458. எஸ்றா 7-10).—செருபாபேலின் கீழ் திரும்பி வந்து சுமார் எண்பது ஆண்டுகள் ஆன பின்பு, யூத ஆசாரியரான எஸ்றா, ஏழாயிரம் பேர் கொண்ட ஒரு சிறு குழுவை எருசலேமுக்குத் திரும்ப அழைத்து வந்தார். (இந்தக் காலகட்டத்தில்) செருபாபேலின் உடன் வேலைக்காரர்களில் பெரும் பாலானோர் இறந்திருக்க வேண்டும். யூதர்கள் சமாரியர்களுடன் கலப்புத் திருமணம் செய்து மோசேயின் நியாயாப்பிரமாணத்தைப் புறக்கணித்திருந்ததைக் கண்ட எஸ்றா மனத்துயரடைந்தார். அவர் தவறான பயன் பாடுகளைச் சீர்திருத்தி பழைய ஏற்பாட்டு எழுத்துக்களை (மீண்டும்) முறைப்படிப் பதிப்பித்தார். அநேகமாக இந்த வேளையில் தான் ஜெப ஆலய

ஊழியங்கள் வேத வசனங்களின் அறிவுறுத்தலுக்கிணங்க மேன்மையான வகையில் ஏற்படுத்தப்பட்டன என்று கூறலாம்.

4. நெகேமியாவின் திரும்புதல் (கி.மு. 445. நெகே. 1-13).—யூதர்களில் பெரும்பகுதியினர் திரும்பி வரவில்லை, ஆனால் அவர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் பேரரசு முழுவதிலும் சிதறியிருந்தனர் என்பதை எஸ்தரின் வரலாறு காண்பிக்கின்றது. சிதறியிருந்த இந்த யூதர்களின் மத்தியில் நெகேமியா இருந்தார். அவர், அரசரான அர்த்தசஷ்டா லாங்கிமனஸ் என்பவருக்கு பானம் தருபவர் என்ற மதிப்பிற்குரிய பதவியில் இருந்தார். அண்மையில் சூஸான் (சூஸா) நகருக்கு வந்து சேர்ந்திருந்த யூதர்களின் கூட்டமொன்றின் மூலம் அவர் எருசலேமின் கைவிடப்பட்ட மற்றும் பாதுகாப்பற்ற நிலை குறித்து அறிந்தார். அவர் அரசரிடத்தில், தாம் எருசலேமுக்குச் செல்லவும் அதன் மதில்களைக் கட்டவும் அனுமதி கேட்டார். (எருசலேம் இருந்த) மாகாணத்தின் ஆளுநர் என்ற நியமனத்தை அரசரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட நெகேமியா யூதேயாவுக்குச் சென்றார். சமாரியர்களிடமிருந்து இடைவிடாது வந்த பயமுறுத்துதல்களின் தொந்தரவுக்கு முன்பாகவும் கூட அவர், ஒரு கையில் பட்டயமும் ஒரு கையில் பணிமுட்டுமாக மனிதர்கள் வேலை செய்த நிலையிலும் கூட ஐம்பத்தியிரண்டு நாட்களில் (எருசலேமின்) மதில்களைக் கட்டும் வேலை முடியத்தக்கதாக அப்படிப்பட்ட தைரியத்துடனும் பலத்துடனும் வேலையை நடப்பித்தார். யூதர்களுக்கு ஆளுநராகப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பணியாற்றிய நெகேமியா வறுமைப்படுத்தப்பட்ட மக்களின் சுமைகளை இலகுவாக்கும் வகையில் தமது பணியாளர்களின் குடும்பங்களுக்குத் தமது சொந்த செலவிலேயே பெருந்தன்மையாகப் பராமரிப்பு அளித்தார். பின்பு அவர் பெர்ஸியாவுக்குத் திரும்பினார், ஆனால் பிற்பாடு மீண்டும் எருசலேமுக்குத் திரும்பி, அங்கு ஊடுருவியிருந்த/உட்புகுந்திருந்த கலப்புத் திருமணங்கள், ஓய்வுநாள் மீறுதல்கள் மற்றும் பிற தவறான பயன்பாடுகள் ஆகியவற்றைத் திருத்தினார்.

5. கடைசி தீர்க்கதரிசி மற்றும் பழைய ஏற்பாட்டின் முடிவு.—நெகேமியாவின் காலத்தில் அல்லது அதன் பிறகு விரைவில் மல்கியாவினால் எபிரெயத் தீர்க்கதரிசனத்தின் கடைசிக் குறிப்பு உரைக்கப்பட்டது. அவர் ஆசாரியர்களை திருமண உடன்படிக்கையை மீறியதற்காகவும், மக்களை மதத்தில் அவர்கள் கடைப்பிடித்த (வெறுமையான) சடங்காச்சாரங்களுக் காகவும் கடிந்து கொண்டார், மற்றும் அவர் மேசியாவின் முன்னோடியும், புதிய ஏற்பாட்டு யோவான் ஸ்நானன் என்ற “எலியா தீர்க்கதரிசி”யுமானவர் பற்றிய தீர்க்கதரிசனத்தையும் பழைய ஏற்பாட்டு நியதியை/சட்ட நூல்களை தக்க வகையில் முடித்து வைக்கின்றார்.

6. பரிசுத்த வரலாற்றில் ஒரு இடைவேளை.—இவ்விதமாகப் பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றின் தொகுதி முடிவடைகின்றது. நானூறு ஆண்டுகள் அளவாக தீர்க்கதரிசனத்தின் குரலானது அமைதியாய் இருக்கிறது. தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட மக்கள் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாட்டில் மீண்டுமாக வாழ்கின்றனர், ஆனால் பரந்துபட்ட பேரரசுகளின் ஒரு சிறு துணுக்காக மட்டுமே அவர்கள் இருக்கின்றனர், அவர்கள் ஒரு சுதந்திரமான

நாட்டவராய் இராது போயினர். அவர்கள் ஐந்நாறு ஆண்டுகளாக அரசியல் வாழ்வில் அதிகம் துன்புற்று, பெர்ஸியர், மெக்கதோனியர், ரோமர் ஆகியோருக்கு வரிசையாக அடிமைப்பட்டு, காத்திருந்தனர் மற்றும் மக்கபேயர்களின் கீழ் அவர்கள் தங்கள் நாட்டுக்கான ஒரு சிறிய ஒளிக்கீற்றைப் பெற்றனர். ஆனால் அரசியல் சுதந்திரத்தின் மீதான கிரகணம் அவர்களின் நாட்டு/இனத் தூய்மையை வலுப்படுத்த மட்டுமே பயன்பட்டது. கிறிஸ்துவுக்கு முந்திய நானூறு ஆண்டுகளில் யூதர்கள் வேறெந்தத் தவறு செய்திருந்தாலும், விக்கிரகாராதனை என்பது அவற்றில் ஒன்றாக இருந்ததே இல்லை. சிறையிருப்பின் கீழ் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டது, தானியேல் மற்றும் அவரது கூட்டாளிகளின்/தோழர்களின் மாண்புமிக் உதாரணம் மற்றும் எஸ்றா, நெகேமியா ஆகியோரின் ஊழியம் போன்றவை அதை (விக்கிரகாராதனையை) என்றென்றைக்குமாக அவர்களிடமிருந்து நீக்கிப் போட்டு அவர்களைக் குணப்படுத்தியிருந்தன. பலம் வாய்ந்த நாடுகளினால் பலவந்தமாய்த் திணிக்கப்பட்ட விக்கிரகாராதனைகளின் மத்தியிலும், புறக்கணிக்கப்பட்ட/சிறுமைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சின்னஞ் சிறு மக்கள் கூட்டம் தேவனுடைய ஒருமைப்பாட்டையும் ஆவிக்குரிய தன்மையையும் உறுதியாய்ப் பற்றிக் கொண்டிருந்தது; பல தெய்வ வணக்கம் என்ற உலகளாவிய பாலைவனத்தின் மத்தியில் இது ஒரு பசுஞ்சோலையாய் இருந்தது. யூதத்துவத்தின் முட்டதரானது, வாக்குத் தத்தம் பண்ணப்பட்ட தாவீதின் குமாரனும் தேவனுடைய குமாரனுமானவர் அதிலிருந்து மலரும் வரைக்கும், மற்றும் அவரது மதமாகிய உலகளாவிய அன்பு வளர்ந்து செழிக்கும் வரைக்கும் தெய்வீகத்துவமாய்ப் பாதுகாக்கப்பட்டது; பின்பு அது (யூத மார்க்கம்) தீத்துவாலும் அவரது ரோம சேனைகளாலும் நடத்தப்பட்ட யுத்தத்தின் புயலில் என்றென்றைக்குமாகத் துடைத்து எறியப்பட்டது.